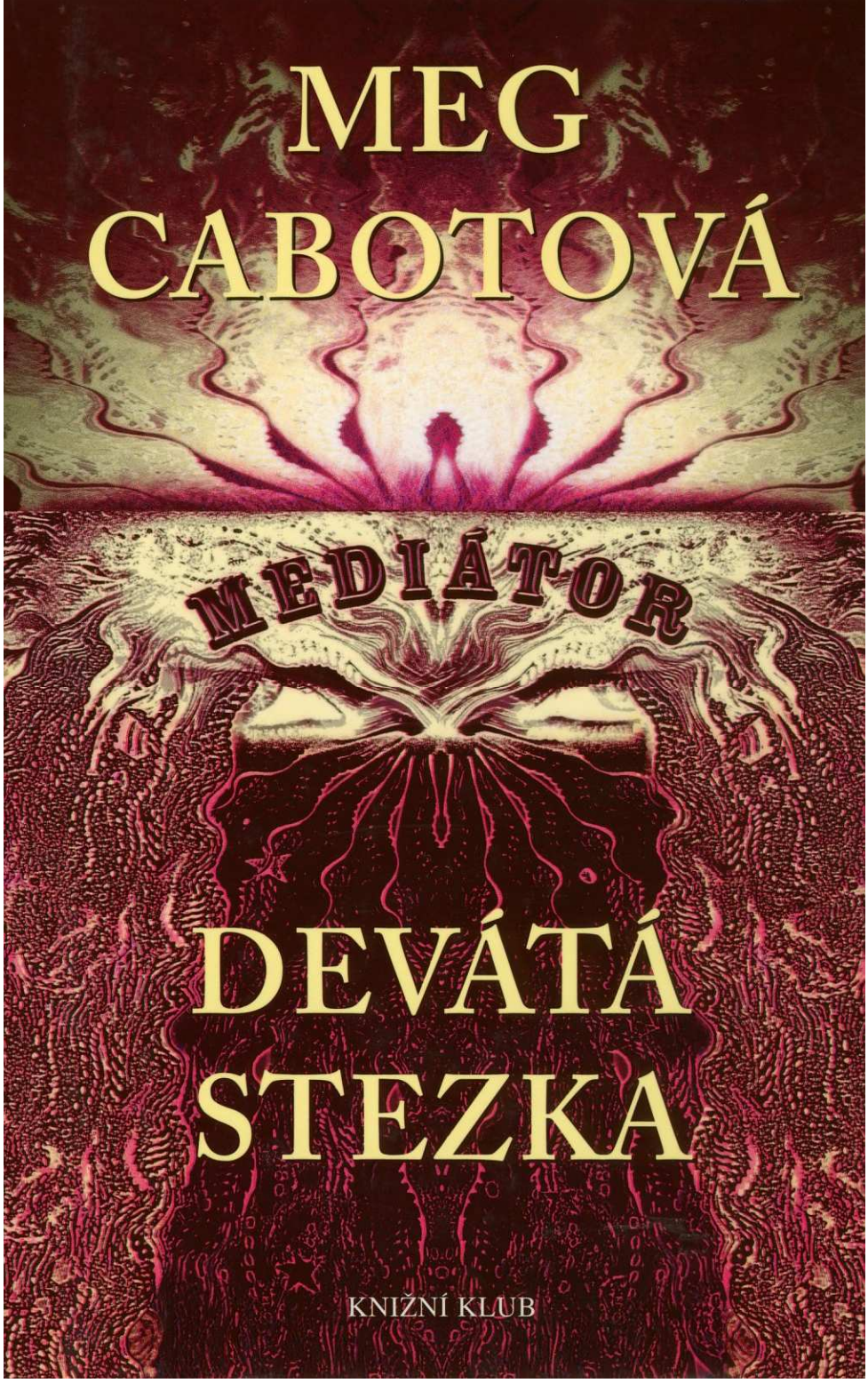

MEG
CABOTOVÁ
MEDIÁTOR
DEVÁTÁ
STEZKA
KNIŽNÍ KLUB

MEG CABOTOVÁ

MEDIÁTOR

DEVÁTÁ STEZKA

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Jašová

Copyright © by Meggin Cabot, 2001
Translation © by Jana Jašová, 2004
Copyright of the Czech edition © by Euromedia Group, k. s., 2004

ISBN 80-242-1160-2

Vikovi a Jackovi,
protože už v tom mají praxi

mediátor

subst, m

(<lat.; angl. v. t. *mediator* = prostředník, zprostředkovatel) *esoterické označení prostředníka mezi světem živých a světem zemřelých. Zřejmě je odvozeno z technického významu slova* médium *(= látka, která je nositelem určitých fyzikálních vlastností nebo energie).*

Mediátoři *jsou považováni za průvodce duší, jež nedokáží po smrti samy přejít do další formy existence. Jde o jedince obdařené nadpřirozenou schopností vnímat duše zemřelých jako fyzické osoby, komunikovat s nimi a sloužit jim jako duchovní rádci a průvodci. Na rozdíl od* média, *které za účelem komunikace kontaktuje duše ze záhrobí, je* mediátor *schopen vidět všechny zesnulé, kteří ještě neopustili tento svět. Existenci* mediátorů *připouštějí v různé podobě všechna klasická náboženství.*

1

Nikdo mě nevaroval před tím jedovatým břečťanem.

Aby bylo jasný, vykládali mi o palmách. O palmách jsem slyšela celý telenovely. Ale o tý záležitosti s jedovatým břečťanem? Ani ťuk.

„Věc se má tak, Susannah –“

Otec Dominik se zrovna se mnou pokoušel vést zásadní rozhovor. A já se ho pokoušela poslouchat, ale víte co? Vyrážka z jedovatýho břečťanu *svědí*.

„– že mediátoři, jako jsme my dva, mají velkou zodpovědnost. Odpovídáme za to, že se nebohým duším, které zůstanou uvězněny mezi světem mrtvých a světem živých, dostane náležité pomoci a útěchy.“

Říkala jsem si, jasně, palmy jsou úžasný a tak dál. Bylo to bezva vystoupit z letadla a vidět je všude kolem, zvlášť když jsem taky slyšela o tom, jaká zima může bejt v severní Kalifornii v noci.

Ale co ten zatracenej jedovatej břečťan? Jak to, že nikoho ani nenapadlo, aby mě před ním varoval?

„Víš, Susannah, úkolem mediátorů je pomáhat ztraceným duším dostat se tam, kam se mají po smrti odebrat. Jsme jejich průvodci. Jsme prostředníci mezi naším světem a světem zemřelých.“ Otec Dominik otočil v prstech nenačatou krabičku cigaret a věnoval mi výmluvnej pohled nevinnejch modrejch očí zestárlýho dítěte. „Ale když takový průvodce chytí ducha pod krkem a vrazí mu hlavu do dveří skříňky… ostatně sama jsi poznala, že podobné chování zrovna nevybuduje základy důvěry, kterou musíme vzbuzovat v našich nešťastných bratrech a sestrách.“

Přestala jsem hypnotizovat svý ruce s vyrážkou. Vyrážka. Teda neřekla bych, že je to zrovna nejvýstižnější výraz. Vypadalo to spíš jako plíseň. Dokonce hůř než plíseň. Byly to *výrůstky*. Zákeřný výrůstky, který vypadaly, že se časem rozlezou úplně všude a moji hladkou kůži (zatím bez pupínků!) pokrejou rudejma mokvajícíma šupinama. Jo, a taky to občas hnisalo.

„Jasná zpráva," potvrdila jsem. „Ale když nám naši nešťastný bratři a sestry dělaj potíže, nechápu, proč by měl bejt takovej zločin chtít je trochu zpacifikovat pěstí –"

„Proč to nedokážeš pochopit, Susannah?" Otec Dominik sevřel balíček cigaret v dlani. Znala jsem ho zatím jen asi dva tejdny, ale už jsem pochopila, že když si začne pohrávat s cigaretama – i když si ve skutečnosti nikdy nezapálí –, znamená to, že ho něco rozčiluje.

A to něco, aspoň teď mi to tak připadalo, v tomhle případě nejspíš souvisí se mnou.

„Právě proto," vysvětloval mi, „jsi tím, čemu se říká mediátor. Předpokládá se, že budeš napomáhat zbloudilým duším, aby se jim dostalo spirituálního naplnění –"

„Heleďte, otče," přerušila jsem ho a zastrčila přitom svoje hnisající ruce pod stůl. „Nevím, co to bylo za duchy, co jste s nima měl v poslední době to potěšení. Ale ten jeden, o kterým jste se zmínil, toužil po spirituálním naplnění asi tak jistě, jako že si člověk tady v Carmelu bez problémů pošmákne na slušný pizze. To se prostě nemůže stát. Tihle lidi si můžou jít pro mě za mě do nebe, nebo do pekla nebo do dalšího života, třeba jako housenka do Nepálu, ale v každým případě prostě občas potřebujou ten kopanec, co by je tam popostrčil…"

„Ne, ne, ne." Otec Dominik se ke mně naklonil. Nenakláněl se moc, protože asi před tejdnem nebo tak někdy se jedna z těch nešťastnejch duší rozhodla, že se vykašle na spirituální naplnění, a místo toho mu zlámala pár kostí. Povedlo se jí zlomit mu nohu, zpřelámat mu skoro všechny

žebra, přidat pořádnej otřes mozku, napůl zbořit školu, hele, a víte, do čeho se pustila pak?

No jo. *Pokusila se mě zabít.*

Otec Dominik se už vrátil do školy, ale byl sešněrovanej v sádře, která mu dole sahala až k prstům u nohy – a nahoře? Kdo ví? Pod tím černým hábitem už to nebylo vidět. Já osobně jsem se snažila o tom moc nedumat.

Ale s berlema vypadal fakt roztomile. Moh by s nima honit ty studenty, co přišli pozdě, sem a tam po hale. Jenomže otec Dominik v naší škole ředitelovat a tyhle záležitosti měly na starost novicky. A navíc na to byl stejně moc pohodář a neudělal by nic podobnýho, ani kdyby moh.

I když celou tu záležitost s duchama trochu moc žral, že to tak musím říct.

„Susannah," opakoval unaveně, „ty i já, ať už to oceňujeme, nebo zatracujeme, jsme se narodili s neobyčejným darem. Se schopností vidět mrtvé a promlouvat s nimi."

„Už zase s tím začínáte," ozvala jsem se nespokojeně a protočila panenky. „Jako s tím darem. Ale čestně, otče. Já to takhle nevidím."

A jak bych mohla? Asi tak od dvou let – chápete? Od *dvou!* – je můj život přeplněnej, nebo možná spíš *zamořenej* dušema, který hledají spočinutí. Už čtrnáct let se nechávám zneužívat, pomáhám jim, když to jde, a dávám jim jednu pěstí, pokud to nejde. V jednom kuse mám vítr, že někdo tohle tajemství odhalí a zjistí, že jsem biologická zrůda nebo něco na ten způsob – což teda asi jsem, ale pokouším se to zoufale utajit před svou nebohou matkou, která se mnou takovou dobu trpí.

Ale teď se znova vdala a přestěhovaly jsme se do Kalifornie – uprostřed druháku na střední, což bylo teda fakticky hustý, dík –, kde jsem potkala, světe div se, někoho se stejným prokletím, jaký sužuje mě. Otce Dominika.

Jenomže otec Dominik odmítá vidět náš „dar“ ve stejným světle jako já. Pro něj je to skvělá příležitost k tomu, aby pomáhal bližnímu v nouzi.

No jo, vždyť já vím. Pro něj je to samozřejmý. Je *kněz*. Není šestnáctka, která by fakticky ráda pěstovala taky nějaký společenský kontakty.

Pokud se k tomu ještě můžu vyjádřit, tak „dar“ je pro mě spíš něco, z čeho může mít jeden trochu užitku. Třeba jako nadlidská síla, nebo schopnost číst cizí myšlenky nebo tak něco. Ale to není absolutně můj případ. Žádnou takovou superschopnost nemám. Jsem prostě jen obyčejná šestnáctiletá holka – no, s trochu neobyčejným zevnějškem, jestli se teda můžu trochu pochválit –, který se náhodou přihodilo, že se narodila se schopností mluvit s mrtvejma.

Což je teda fakt něco.

„Susannah,“ oslovil mě znova otec Dom. „Jsme mediátoři. Nejsme… hm, *terminátoři*. Naší povinností je pracovat ve prospěch zbloudilých duší a vracet je na cestu za jejich osudem na věčnosti. Musíme to ale dělat pomocí vlídných rad a laskavého přesvědčování, ne pěstí ani brazilským exorcismem.“

Při slově exorcismus zvýšil hlas, i když věděl moc dobře, že zaříkávání jsem zvolila až jako krajní prostředek. Není moje chyba, že se přitom zřítila půlka školy. Totiž, technicky vzato za to může ten duch, no ne? Kdepak já.

„Tak dobře,“ řekla jsem a zvedla obě ruce na důkaz, že se vzdávám. „Začnu to teď zkoušet tím vaším způsobem, stačí? Budu vlídná a laskavá. Kristepane. To vaše západní pobřeží. Není něco v těch sendvičích s avokádem?“

Otec Dominik potřásl hlavou. „A jak bys označila svoji mediační techniku, Susannah? Džudo? Nebo karate?“

„To bylo fakt vtipný, otče,“ zamumlala jsem. „Můžu se už vrátit do třídy?“

„Ještě ne.“ Začal si zase pohrávat s krabičkou cigaret, jako by měl fakt v úmyslu je rozdělat. To je teda den… „Jak ses měla o víkendu?“

„Skvěle,“ odfrkla jsem a natáhla k němu svoje hnisající ruce. „Vidíte?“

Přimhouřil oči. „Dobrý Bože, Susannah,“ zamumlal. „Co to kristepane je?“

„Jedovatej břečťan. Je moc bezva, že se mi o něm nikdo neobtěžoval zmínit. Přitom to tady roste všude.“

„Neroste všude,“ opravil mě otec Dominik. „Jenom tam, kde jsou stromy. Byla jsi snad o víkendu v lese?“ Pak se mu za brejlema rozšířily panenky. „Susannah! Doufám, že jsi nešla na hřbitov, nebo ano? Sama?! Vím, že máš pocit, že se ti nemůže nic stát, ale pro takovou mladou dívku není moc bezpečné chodit po hřbitovech, dokonce ani v případě, že je mediátor.“

Svěsila jsem ruce a znechuceně odsekla: „Nechytila jsem to na hřbitově. *Nepracovala* jsem. V sobotu večer jsem byla u Kelly Prescottový na mejdanu u bazénu.“

„U Kelly Prescottové u bazénu?“ Otec Dominik vypadal zmateně. „Jak jsi mohla zrovna tam narazit na jedovatý břečťan?“

Až pozdě jsem si uvědomila, že jsem radši měla držet jazyk za zuby. Teď budu muset vysvětlovat – řediteli školy, co je ještě ke všemu kněz –, co se dělo na večírku. Že se kolem půlnoci nebo tak nějak začalo šuškat, že si to můj nevlastní brácha Mimoň (občanským jménem Brad) a jedna holka, Debbie Mancusová, zrovna rozdávají v šatnách u bazénu.

Nejdřív jsem to samozřejmě začala vehementně popírat, protože jsem věděla, že Mimoň má zaracha. Jeho otec – můj novej nevlastní tatík, kterej se oproti typickejm bezstarostnejm kalifornským chlápkům projevuje jako přísnej a zásadovej rodič – mu napařil zaracha za to, že se

Mimoň vyjádřil nelichotivě o jednom mým kamarádovi. Řek o něm, že je teplouš.

Takže když jsem zaslechla fámy o tom, že na to Mimoň a Debbie vlítli v šatnách, začala jsem to vehementně popírat. Dala bych ruku do ohně za to, že to jsou jen kecy. Trvala jsem na tom, že Brad – jak říká Mimoňovi každej kromě mě, protože byl tak pokřtěnej, ale vemte jed na to, že *Mimoň* k němu sedí mnohem líp – je doma a poslouchá ze sluchátek Marilyna Mansona, protože táta mu taky zabavil repráky.

Ale pak mi někdo navrhnul, abych se podívala sama, a já udělala tu chybu, že jsem poslechla. Doplížila jsem se k šatnám, vytáhla se na špičky k okýnku, který mi ukazovali, a mrkla se dovnitř.

Doma jsem nikdy nezahlídla nevlastní bráchy bez šatů. Teda ne, že by mě to zase nějak děsilo, protože to fakt nejsou žádný obludy. Somnu, toho nejstaršího, považuje dívčí osazenstvo Misijní akademie Junipera Serry (brácha je v maturitním ročníku) za výstavního hřebce. Ale to neznamená, že bych umírala touhou vidět ho v boxerkách. A nejmladší Prófa (tomu je dvanáct) je fakticky k pomilování s těma svejma zrzavejma vlasama a odstávajícíma ušima, ale není to zrovna *řízek*, jestli víte, co tím chci říct.

A pokud jde o Mimoně… Jestli někoho z nich *fakt* netoužím vidět jen tak, je to on. Můžu zodpovědně prohlásit, že Mimoň je úplně poslední člověk na světě, u kterýho bych o to stála.

Když jsem se ale naklonila dovnitř tím okýnkem, za kterým jsem měla svýho nevlastního brášku uvidět tak, jak ho pánbu stvořil, a navíc při milostným dovádění, naštěstí jsem zjistila, že pověsti dost přeháněly. Mimoň a Debbie se jenom tak muchlali, oba oblečení. No ne, že by mě to neznechutilo. Nebyla jsem zrovna pyšná na to, že se nějakej člen naší rodiny pokouší vrazit jazyk do krku druhý nejpitomější osobě z ročníku. Dá rozum, že druhý hned po něm.

Okamžitě jsem se odtáhla, to se ví. Hele, aby bylo jasný, když budu chtít vidět francouzský cicmání, můžu si pustit video. Nemusím čubrnět pod oknem na špičkách a šmírovat, jak si s tím poradí můj bráška. A pokud jde o Debbii Mancusovou, tak ta by teda rozhodně neměla tolik pít. Nemůže si dovolit ztratit víc mozkovejch buněk, než který už pozabíjela těma oblakama laku na vlasy, co si je vždycky o přestávce v umejvárně stříká na palici.

A právě když jsem se chystala znechuceně odpotácet od okna šatny, postavený nad úzkou štěrkovou cestičkou, zakopla jsem o ten jedovatej břečťan. Jinde to bejt nemohlo. S žádnou jinou květenou jsem se během víkendu do kontaktu nedostala. Takový to zelený s modrým nahoře mi nic moc neříká.

A do těch šlahounů u šatny jsem se zamotala fakt pořádně. Víte, byla jsem dost otřesená tím, co jsem viděla – ty jazyky a všechno –, a taky jsem měla na nohou pantofle s tou tlustou podrážkou, takže jsem prostě ztratila balanc. Chytila jsem se těch popínavejch rostlin na zdi, abych si nestřihla tu ostudu, že bych se svalila rovnou mezi lehátka u Prescottovic bazénu.

Otci Domovi jsem pochopitelně odvyprávěla značně upravenou verzi. Řekla jsem, že jsem se do těch jedovatejch fujtajblů zamotala, když jsem vycházela z bublinkový lázně.

Připadalo mi, že to otec Dominik spolknul. „Měla bys zkusit hydrokortizon, ten na tohle pomáhá," poradil mi. „Zajdi si na ošetřovnu. A hlavně si to neškrábej, nebo se ti to rozleze."

„Jasně. Dík. Jako kdybyste mi radil, abych přestala dejchat. To by teď asi bylo jednodušší."

Otec Dominik už na můj sarkasmus nereagoval. Vlastně je dost legrační, že jsme oba mediátoři. Nikdy předtím jsem nepotkala nikoho, kdo by na tom byl s mrtvejma tak jako já. Ještě před pár nedělema bych odpřísáhla, že jsem jedinej mediátor na celým světě.

Ale otec Dominik tvrdí, že nás musí bejt víc. Neví samozřejmě kolik a neví ani to, proč právě my jsme ty vzácný bytosti předurčený k zářnejm – a zmínila jsem se už, že taky neplacenejm? – kariérám duchovních průvodců. Napadá mě, že bysme třeba mohli rozesílat bulletin nebo něco na ten způsob. Třeba *Mediátorské listy.* A organizovat konference. Osobně bych se ujala vedení semináře *Pět zaručených metod, jak nakopat duchovi zadek, a nepřijít přitom k úhoně.*

Ale to odbočuju. Teda od tématu já a otec Dom. Na dva lidi, co mají společnou tu výjimečnou schopnost komunikovat s nebožtíkama, můžeme bejt jen těžko rozdílnější. I když člověk odhlídne od věkovýho rozdílu – otci Domovi je asi šedesát, mně šestnáct… On je pan Vstřícnej, kdežto já…

No, já teda moc vstřícná nejsem.

Ne že bych to nezkoušela. Ale jako mediátor jsem se naučila jednu věc: že tady na zemi máme zatraceně málo času. Moc málo na to, aby se člověk moh nějak extra mazat s druhejma. A zvlášť ne s těma, co jsou už po smrti.

„Nestalo se kromě té alergie na jedovatý břečťan," ozval se otec Dom, „ještě něco, o čem si myslíš, že bych měl vědět?"

Myslela jsem, že by měl možná vědět o všem, co se děje v mým životě. Tak třeba…

Tak co třeba to, že i když je mi stejně jako Mimoňovi šestnáct, ještě nikdy jsem nedostala pusu? A dá se říct, že skoro nikdy mě nikdo nepozval na rande…

Ale pro otce Doma to asi moc neznamenalo, vzhledem k tomu, že se zavázal k celibátu asi tak třicet let předtím, než jsem se vůbec narodila. Chápejte, on by to asi nebral jako něco pokořujícího. Jenže to fakt pokořující bylo. Na večírku u Kelly Prescottový se cicmala spousta lidí – a některý ty polibky měly k nevinnosti pořádně daleko –, ale mě se nikdo ani nepokusil líbnout.

No, jeden kluk, kterýho jsem neznala, mě ve skutečnosti pozval na ploužák. A já souhlasila, ale jenom proto, že Kelly Prescottová na mě hystericky ječela, když pro mě přišel předtím a já ho odmítla. Nevím, asi to byl někdo, do koho je zamilovaná nebo tak nějak. I když pak teda nechápu, jak by ho to, že si se mnou zaplouží, mohlo přivíst na myšlenku, že by měl milovat Kelly. Ale když jsem ho odmítla poprvý, Kelly mě přepadla u sebe v pokoji, kde jsem se zrovna pokoušela učesat. Ta holka měla v očích nefalšovaný slzy a obvinila mě, že jí kazím večírek.

„Kazím ti večírek?“ Byla jsem z toho upřímně paf. Jsem tady v Kalifornii teprve dva tejdny, takže mě ohromuje, jak jsem se už za tak krátkou dobu stačila stát společenským vyvrhelem. Asi takhle: Kelly ze mě byla hotová už proto, že jsem na její mejdan pozvala svoje kámoše, Cee Cee a Adama, který ona a všechny její nohsledky ze druháku misijní školy pokládaj za poděsy. A teď jsem jí ještě ke všemu způsobila nějaký hrozný bezpráví tím, že jsem odmítla tancovat s klukem, kterýho ani pořádně neznám.

„Jéžiši,“ zasyčela na mě Kelly. „Je ze školy Roberta Louise Stevensona, jasný? Je nejlepší hráč z basketovýho týmu. Loni vyhrál veslařský závody na Pebble Beach. A je to ten nejhezčí kluk ve městě, teda kromě Bryce Martinsona. Suze, jestli s ním nepudeš tancovat, přísahám, že už s tebou nikdy nepromluvím!“

„No tak dobře,“ skočila jsem jí do toho. „A proč bulíš?“

„Já jenom chci,“ popotáhla Kelly a vytřela si slzy z očí prstem s perfektně upraveným nehtem, „aby všechno dopadlo dobře… Mně se líbí a já –“

„No tak jo, Kell,“ přerušila jsem ji. „Já si s ním zatancuju, když ho to přesvědčí, že by tě měl milovat.“

I když jsem poukázala na očividnou nelogičnost jejích závěrů, Kelly jen procedila mezi zuby: „Prostě to udělej.“ Přesně tím tónem Čarodějnice ze západu z *Čaroděje ze Země Oz*, když posílala opice, aby zabily Dorotku a jejího pejska.

Jasně že se od Kelly nenechám zastrašovat! Nic takovýho, ale kdo by chtěl dobrovolně přijít k úhoně?

A tak jsem se vrátila zpátky, ve svejch jednodílnejch plavkách od Calvina Kleina, přes který jsem měla převázanej sarong – to jsem ještě netušila, že jsem před chvílí spadla rovnou do jedovatýho břečťanu. A Kelly šla za svým vysněným princem, aby mu oznámila, že pokud se rozhoupá ještě jednou, půjdu si s ním zatrsat.

Když jsem tam tak stála a čekala na něj, snažila jsem se nemyslet na to, že se mnou chtěl nejspíš tancovat jen proto, že jsem jediná holka na večírku, která má na sobě plavky. Ještě nikdy předtím jsem na mejdle u bazénu nebyla, a tak jsem si myslela, že se tam lidi fakt koupou, a oblíkla jsem se podle toho.

Jenže to tak očividně nebylo. Kromě nevlastního bráchy, kterej byl nepochybně natolik rozpálenej z Debbiina objetí, že si sundal tričko, jsem byla tou nejmíň oblečenou osobou na celým mecheche.

Včetně Kellyina fešáka.

Přiloudal se o pár minut pozdějc, oháknutej naprosto seriózně, v bílejch plátěnejch kalhotách a černý hedvábný košili. Styl vidlák z Jersey. Jenže tady jsme na západním pobřeží, takže jak by to moh tušit?

„Zatancujeme si?“ zeptal se mě fakticky moc příjemným hlasem. Ale sotva jsem ho slyšela, protože v reprákách nad bazénem to zrovna vypalovala Sheryl Crow.

„Hele,“ řekla jsem a odložila svou dietní kolu na stolek, „já ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Tad,“ představil se stručně. A pak, už beze slova, mě přitáhl k sobě a začal se mnou pohupovat v rytmu songu.

Až na ten okamžik, kdy jsem skočila na Bryce Martinsona, abych ho strhla z místa, kam o vteřinu pozdějc rozzuřenej duch shodil těžkej dřevěnej trám, to bylo poprvý, co jsem se ocitla tak blízko nějakýmu klukovi – teda *živýmu* klukovi, jak by se asi slušelo dodat.

A řeknu vám, i když se černá hedvábná košile pokládá v New Yorku za buranskou, *mně* se líbila. Na dotek byla moc příjemná. Ten kluk byl dost rozehřátej – a mně zase byla v mým koupacím úboru docela zima. To dá rozum, v lednu by jeden předpokládal, že není moc dobrej nápad vyrazit na mejdan v plavkách, ale tohle je přece *Kalifornie,* no ne? A taky ten Tad hezky voněl, nějakým drahým mejdlem. Byl akorát tak vysokej na to, aby mě jeho dech šimral na tváři takovým tím způsobem, co se vždycky popisuje v romancích.

No, přiznám se bez mučení. Prostě jsem zavřela oči, obtočila paže kolem jeho krku a pohupovala se s ním dvě nejdelší, nejbáječnější minuty svýho života.

Pak písnička skončila.

Tad prones *děkuju* stejně příjemným hlasem, jako se předtím představil, a pustil mě.

A to bylo všechno. Otočil se a došel zpátky mezi kluky, který se potloukali kolem soudku s pivem, který koupil Kellyin otec a nechal ho tam pod podmínkou, že nikdo nebude cestou domů řídit opilej – a Kelly to fakt hlídala, protože sama nepila a měla u sebe mobil s předvoleným číslem carmelský taxislužby.

Zbytek večera už se mi Tad vyhejbal. Nešel tancovat ani s žádnou jinou holkou. Jenže se mnou už taky ani nepromluvil.

Game over, jak říká Mimoň.

Ale nezdálo se mi, že by měl otec Dominik chuť poslouchat moje zážitky z večírku. Takže jsem řekla: „Nic. Nula. Nada.“

„To je zvláštní,“ prohlásil otec Dominik a zatvářil se zamyšleně. „Vsadil bych se, že se zase objeví nějaké paranormální aktivity –“

„Vy myslíte,“ skočila jsem mu polekaně do řeči, „že se jako měla vynořit nějaká *zbloudilá duše?*“

Teď už otec Dom nevypadal zamyšleně, ale skoro rozzlobeně. „Ano, přesně tak, Susannah," potvrdil a sundal si brýle z nosu. Pak si sevřel kořen nosu palcem a ukazováčkem, jako by ho najednou rozbolela hlava. „Právě na tohle jsem myslel." Nasadil si brýle zpátky na nos. „Proč? Přihodilo se snad něco takového? Setkala ses s někým? Myslím po tom, co skončila ta nešťastná záležitost, při které málem spadla celá škola?"

Pomalu jsem ze sebe vysoukala: „No… teda…"

2

Poprvý se ukázala asi hodinu po tom, co jsem se vrátila z večírku u bazénu. Asi ve tři ráno, pokud si dobře vzpomínám. A hádejte, co udělala! Objevila se vedle mý postele a začala vřískat.

Fakt vřískat. A fakt nahlas. Probudila mě z toho nejtvrdšího spánku. Popravdě řečeno se mi právě zdálo o Brycei Martinsonovi. V tom mým snu jsme se spolu projížděli po estakádě Seventeen Mile v červeným kabrioletu. Nevím, čí to bylo auto. Asi jeho, protože já zatím nemám ani řidičák. Bryceovy měkký vlasy v barvě zralý pšenice vlály ve větru a slunce se potápělo do moře, takže obloha se barvila do rudý a oranžový a purpurový. Jeli jsme podél pobřeží, víte, nad útesama nad Pacifikem, a mně v těch zatáčkách ani nebylo špatně nebo tak něco.

A najednou mi přímo do ucha začne kvílet ta ženská.

Tak co byste tomu řekli? Může snad o *tohle* někdo stát?

Samozřejmě jsem se hned posadila, totálně vzhůru. Když se ve vaší ložnici objeví mrtvola a vříská vám nahlas do ucha, tak se vám stane právě tohle. Jako že se z toho naráz probudíte.

Posadila jsem se a mžourala do tmy, která zahalovala můj pokoj – no, protože byla tak hluboká noc. Čas, kdy všichni normální lidi spí.

Ale to si my mediátoři nemůžeme dovolit. Ani nápad.

Pak jsem ji rozeznala, jak tam stojí v měsíčním světle, který proudilo do pokoje oknama k zálivu na druhý straně místnosti. Byla oblečená do vlněnýho svetru s kapucí (ale neměla ji na hlavě), pod ním tričko, tříčtvrťáky a kecky. Měla krátký hnědý vlasy, zastřižený do takový helmy.

Nedalo se odhadnout, jestli je mladá, nebo stará, jak měla obličej pokřivenej tím ječením, ale řekla bych, že byla asi tak v mamčině věku.

Což byl taky jedinej důvod, proč jsem nevyskočila z postele a okamžitě jí nezatnula tipec.

Ale nejspíš jsem to měla udělat. Protože, chápejte, nemohla jsem na ni zařvat. Její jekot jsem sice slyšela jenom já – teda když nepočítám ostatní duchy –, ale moje zařvání by okamžitě zburcovalo všechny v domě.

Za chvíli si uvědomila, že už jsem vzhůru, protože najednou přestala vřískat a zamžikala očima. Pak začala hlasitě brečet.

„Je mi to tak líto," vzlykala.

„No tak dobře, už vás vnímám," řekla jsem. „Takže co vlastně chcete?"

„Potřebuju tě," zakvílela. V jednom kuse vzlykala. „Potřebuju, abys někomu něco vyřídila!"

„Tak jo," souhlasila jsem. „A co?"

„Řekni mu…" Otřela si obličej dlaněma a rozšudlala si po něm slzy. „Řekni mu, že to nebyla jeho vina. Řekni mu, že mě nezabil!"

Tak tohle jsem ještě neslyšela. „Mám někomu říct, že vás nezabil?" nadzdvihla jsem obočí a přeptala se, jen abych se ubezpečila, že ji chápu správně.

Přisvědčila. Vlastně byla docela hezká, napadlo mě, takovým tím způsobem jako opuštěný zvířátko. I když by jí zřejmě neškodilo, kdyby se trochu víc cpala vdolečkama nebo čokoládou, dokud byla ještě naživu.

„Vyřídíš mu to?" zkoušela to na mě. „Slibuješ?"

„Jasně," souhlasila jsem. „Řeknu mu to. Ale komu jako vlastně?"

Podívala se na mě, tak nějak legračně. „Zrzkovi, samozřejmě."

Zrzkovi? Dělá si *prču?*

Ale už bylo pozdě. Zmizela.

Prostě si zmizela.

Natřásla jsem si znova spláclej polštář, aby se mi dobře leželo. Zrzek.

Proč zrovna já? A to myslím vážně. Proč zrovna mě musí někdo vyrušit, když se mi zdá o Brycei Martinsonovi? Jenom proto, že nějaká ženská prahne po tom, abych vyřídila nějakýmu *Zrzkovi,* že ji *nezabil…* fakt vám řeknu, že mi někdy můj život připadá jako série scének z pořadu *Natoč-to,* až na to, že v něm z nikoho nepadají kalhoty.

A taky že to vlastně není moc legrační, když se to vezme kolem a kolem.

Vůbec mi nebylo do smíchu, když jsem se konečně uvelebila na polštáři a zavřela víčka, abych se zase propadla do sna, ale vtom se v pokoji uprostřed stříbřitýho měsíčního světla zase někdo objevil.

Tentokrát bez vřískotu. Což byla taky jediná okolnost, za kterou jsem mohla bejt osudu jakž takž vděčná.

„*Co je?*“ zeptala jsem se už pořádně nepříjemně.

Zavrtěl hlavou. „Ani ses jí nezeptala, jak se jmenuje.“

Zapřela jsem se o lokty. Jenom kvůli týhle osobě jsem nosila do postele tričko a šortky. Teda ne že bych zrovna předtím mívala nějak extra ve zvyku potulovat se po domě v průsvitným negližé, ale definitivně jsem si na noční košilky nechala zajít chuť, když jsem zjistila, že mám spolubydlícího opačnýho pohlaví.

Ale jo, čtete správně.

„Jako by mi dala šanci,“ zabrblala jsem.

„Měla ses jí zeptat.“ Jesse si zkřížil ruce na prsou. „Ale tobě to bylo jedno.“

„Promiň,“ řekla jsem kousavě. „Ale tohle je moje ložnice. A budu se v ní chovat ke svejm zesnulejm návštěvníkům, jak uznám za vhodný. Díky.“

„Susannah,“ pronesl tiše.

Měl ten nejněžnější hlas, jakej si vůbec dokážete představit. Dokonce příjemnější než ten Tad na večírku.

Hladil jako hedvábí nebo tak něco… myslím ten jeho hlas. Je fakt docela těžký chovat se arogantně ke klukovi s takovým hlasem.

Jenomže já jsem se *musela* chovat nepříjemně. Protože ani v přítmí jsem nedokázala přehlídnout, jak široký má ramena, jak mu rostou chloupky na prsou, kde měl rozepnutou tu svou starodávnou bílou košili… a jeho olivově snědou kůži pod těma chloupkama… a taky ty nejvymakanější svaly, jaký jsem kdy u kluka viděla. Dokázala jsem dokonce rozeznat i ostrý rysy jeho obličeje, i malou jizvu na jednom z inkoustově černejch obočí, kam ho kdysi něco – nebo spíš někdo – pořádně říznul.

Kelly Prescottová se pletla. Bryce Martinson nebyl ten nejhezčí kluk v Carmelu.

Nejhezčí byl Jesse.

A kdybych se k němu nechovala hrubě, myslím, že by taky mohlo vyjít rychle najevo, že jsem do něj zabouchnutá.

Problém byl v tom, že zamilovat se do ducha není zrovna nejlepší nápad.

„Když už to chceš dělat, Susannah," pronesl zase tím svým hebkým hlasem, „nezůstávej v půli cesty."

„Hele, Jesse," ozvala jsem se. Můj hlas nebyl ani náhodou hedvábnej. Byl tvrdej jako skála. No, aspoň jsem v to doufala. „Dělám to už hezky dlouho a zvládla jsem to i bez tebe, jasný?"

„Byla nejspíš hodně citově rozrušená, a ty –"

„No, a co ty?" přerušila jsem ho. „Vy dva žijete na stejný straně duchovní sféry, jestli se nepletu. Tak proč si sám nezjistíš její hodnost a pořadový číslo?"

Jesse se zatvářil zmateně. Ale i ten zmatenej výraz mu hrozně slušel. Jessemu prostě slušelo všechno.

„Hodnost a co?" zeptal se.

Občas jsem zapomínala, že Jesse umřel asi tak před sto padesáti lety. Sem tam ho jazykový hříčky z

jedenadvacátýho století trochu rozhodí, jestli chápete, jak to myslím.

„*Jméno*,“ přeložila jsem to. „Proč se jí na to nemůžeš zeptat ty?“

Zavrtěl hlavou. „Takhle to nefunguje.“

Jesse vždycky používal takovýhle výrazy. Mluvil tajuplně o duchovním světě, o kterým všichni duchové předpokládali, že já – i když jsem naživu – budu taky leccos vědět. Řeknu vám, to mě pěkně míchalo. Tohle a ta jeho španělština – já španělsky neumím, zato Jesse do ní přechází často, hlavně když je rozrušenej. Takže jsem asi tak z jedný třetiny vůbec nerozuměla tomu, co říká, a rozčilovalo mě to. Teda když už člověk musí mít pokoj dohromady s někým, koho tady zastřelili (nebo jak to vlastně umřel) asi tak kolem roku 1850, když byl náš dům ještě penzionem pro kovboje a zlatokopy anebo – jako v Jesseho případě – pro bohatý rančerský synky, co se měli oženit s krásnejma, bohatejma sestřenicema, ale tragicky zahynuli cestou na svatební obřad.

Nebo to se aspoň stalo Jessemu. Ne snad, že by mi to *vypravoval* nebo tak něco. Musela jsem si sama zjistit, co se s ním vlastně stalo… i když mi v tom hodně pomoh nejmladší nevlastní bráška, Prófa. Nebylo to totiž zrovna téma, o kterým by se Jesse byl ochotnej bavit. Což bylo trochu zvláštní, protože podle mejch dlouholetejch zkušeností se všichni duchové v jednom kuse chtějí bavit o tom, jak se stalo, že jsou po smrti.

Ale Jesse ne. Ten se chtěl bavit jenom o tom, jak špatně si vedu jako mediátor.

Možná má pravdu, co já vím. Tak třeba podle otce Dominika se ode mě čeká, že budu dělat duchovního průvodce mezi světem živejch a krajinou mrtvejch, jenže já většinu času trávím stížnostma na to, že mě ubohý zbloudilý duše nenechají vyspat.

„Podívej," prohlásila jsem, „já chci tý ženský pomoct a taky to udělám, ale ne teď, jasný? Teď se prostě potřebuju trochu vyspat. Jsem úplně hotová."

„Hotová?" opakoval zvědavě Jesse.

„Přesně. Hotová." Občas jsem Jesseho podezírala, že asi třetinu z toho, co mu vykládám, ani nepochopil, přestože na něj celou tu dobu mluvím anglicky.

„Vycucaná," zkusila jsem sama sebe přeložit. „Dobitá. Grogy. *Unavená.*"

„Aha," pochopil. Ještě chvíli stál a díval se na mě těma svýma smutnýma černýma očima. Měl totiž takový ty hluboký smutný oči, co nás holky provokujou udělat něco pro to, aby je dotyčnej tak smutný neměl.

Proto jsem si musela pořád připomínat, že na něj mám bejt nepříjemná. Jsem si na stopro jistá, že něco takovýho není podle pravidel. Aspoň ne z hlediska otce Dominika. Aby se do sebe mediátor a duch jako zamilovali a snažili se… ehm… dělat jeden druhýmu radost.

Jestli víte, jak to myslím.

„Tak dobrou noc, Susannah," popřál mi Jesse hlubokým, sametovým hlasem.

„Dobrou noc," zopakovala jsem hlasem ani hlubokým, ani sametovým. Popravdě řečeno zněl spíš trochu skřípavě. To se mi s Jessem občas stávalo. S nikým jiným ne. Jenom s Jessem.

Což je teda úžasný. Zrovna když člověk nejvíc stojí o to, aby mluvil sexy a zajímavě, docílí jedině toho, že mluví, jako když vržou boty. Prostě úžasný.

Otočila jsem se na druhej bok a přetáhla si peřinu přes obličej, kterej, když mám říct pravdu, byl zrudlej rozpakama. Když jsem se asi po minutě nebo tak nějak odhodlala vykouknout ven, zjistila jsem, že už je fuč. A to jsem ani v nejmenším nechtěla. Jenže tohle je pro duchy typický.

Vemte si jenom mýho tátu. Těch deset let od chvíle, co umřel, se naše vzájemný kontakty uskutečňovaly naprosto

nahodile. Ukázal se snad někdy, když jsem ho fakticky potřebovala? Třeba když se mamka rozhodla, že mě přestěhuje z východního na západní pobřeží, a já tady nikoho neznala a připadala si tak osamělá? Ani zatracenou náhodou ne. Po starým dobrým taťkovi ani vidu ani slechu. Vždycky se choval dost nezodpovědně, ale fakt jsem myslela, že se aspoň jednou objeví včas, zrovna když ho budu potřebovat.

A o Jessem jsem jen těžko mohla tvrdit, že by se choval nezodpovědně. Pokud jsem mu vůbec mohla něco vyčítat, tak to, že se chová *až moc* zodpovědně. Dokonce mi tím zachránil život, a to ne jednou, ale hned dvakrát. A to jsem ho znala jen pár tejdnů. Člověk by dokonce řek, že mu leccos dlužím.

Takže když se mě otec Dominik u sebe v kanceláři zeptal, jestli jsem zase neměla nějaký kontakty s paranormálnem, zalhala jsem, že ne. Lhát kněži je asi dvojnásobnej hřích, ale měla jsem k tomu dobrý důvody: nikdy jsem se otci Domovi o Jessem slůvkem nezmínila.

Prostě mi přišlo, že by z toho asi kapánek běsnil, až by zjistil, že mě v ložnici navštěvuje jeden mladík… chápete, když je kněz a to všechno kolem. Jesse se totiž v mým pokoji z nějakýho důvodu zjevoval poměrně často. No, a práce mediátora spočívá mimo jiný taky v tom, že pomáháte duchovi objevit, co je tím *důvodem.* Když duch zjistí, proč a co ho drží na půl cesty mezi světem živejch a světem mrtvejch, může to nějakým způsobem dořešit a pak se konečně pohnout o dům dál.

Ale občas – a jsem přesvědčená, že to je právě Jesseho případ – nebožtík ani vzdáleně netuší, proč tady ještě straší. Prostě to jde úplně mimo něj. A pak nasazuju to, čemu otec Dom říká schopnost intuice.

A možná nejsem zase až tak moc dobrá právě proto, že moje intuice sem tam selže. Na tyhle případy fakticky nejsem dost dobrá. Poradím si mnohem líp s duchama, který věděj na puntík přesně, co se jim stalo, ale zkrátka a dobře se

odsud sami nechtějí hnout tam, kam by měli odejít… Když prostě nějak tuší, že *jejich* věčnost by nemusel bejt zrovna výhodnej džob. To jsou z duchů ti úplně nejhorší. Tam už člověk vážně nemá moc na výběr mezi laskavostí a kopancem.

A vypadá to, že zrovna v tom druhým oboru se profiluju líp.

Samozřejmě že otec Dominik je přesvědčenej, že ke všem duchům musíme přistupovat s respektem a úctou, a nepoužívat přitom pěsti.

Ale s tím já nesouhlasím. Jsou duchové, co si nic lepšího než ránu prostě nezaslouží. A mně nijak nevadí, když se toho mám ujmout.

Jasně, ta ženská, co vřískala u mě v pokoji, patří do jiný kategorie. Vypadala, že je slušná, jen hodně rozrušená. O ní jsem otci Dominikovi nevyprávěla proto, že jsem se tak trochu styděla za to, jak jsem se k ní zachovala. Jesse měl recht, když se na mě kvůli tomu naštval. Vlastně jsem na ni byla pěkně hnusná. A když jsem pochopila, že měl recht, došlo mi, že jsem byla pěkně hnusná i na něj.

Tak to vidíte. Nemohla jsem říct otci Domovi ani o Jessem, ani o paní, co ji nezabil Zrzek. Doufala jsem, že se o ni dokážu postarat nějak sama. A pokud jde o Jesseho…

No jasně, Jesse. Tady fakt nemám nejmenší tušení, co bych měla udělat.

Dokonce mě trochu děsí o tom jen dumat, protože ve skutečnosti nemám nejmenší chuť s Jessem něco podnikat.

I když jeho přítomnost znamená, že se nemůžu převlíkat v pokoji, ale jenom v koupelně – vypadalo to, že Jesse má nějakou averzi vůči koupelně, která byla přistavěná k pokoji až v době, kdy už byl po smrti –, a taky to, že nemůžu nosit noční košile…, byla jsem ráda, že tam Jesse je. Jenomže kdybych ho práskla otci Dominikovi, byl by celej divej do toho, aby se o něj nějak postaral a pomoh mu přejít na druhou stranu.

Ale co dobrýho by z toho vzešlo pro mě? Pak už bych ho víckrát neviděla!

Bylo to ode mě sobecký? Aby bylo jasný, kdyby Jesse opravdu toužil přejít na druhou stranu, myslím, že by v tom začal něco podnikat sám. Nebyl to rozhodně jeden z těch duchů Pomozte-mý-ztracený-duši, jako třeba ta ženská, která za mnou přišla se vzkazem pro Zrzka. Ani náhodou. Jesse patřil k těm druhejm: Nestarejte-se-o-mě-jsem-tak-záhadnej. Víte, který mám na mysli. Některý díky tomu postoji dokázali i zabíjet.

Takže teď už chápete, proč jsem lhala, ne? Tak si mě kamenujte.

„Nic se neděje," prohlásila jsem. „Žádný novinky, otče. Ani nadpřirozený, ani jiný."

Byly to jen moje dohady, anebo otec Dominik vypadal doopravdy tak zklamaně? Abych řekla pravdu, měla jsem pocit, že ho vcelku pobavilo, jak jsem málem zbořila celou školu. No fakt. I když mi kvůli tomu dělal kázání, nepřipadalo mi, že by mu moje mediační techniky nějak zvlášť vadily. Vlastně mu to poskytlo prostor pro některý změny a řekla bych, že jako ředitel malý soukromý školy v malým kalifornským Carmelu takovýho prostoru zase běžně moc nemá. Neřekla bych, že to svoje hudrání myslel zas až tolik vážně. I pokud jde o mě.

„Tak dobře," uzavřel otec Dom a pokoušel se nedat přede mnou najevo, jak ho nedostatek vzrušujících novinek ze světa duchů zklamal, „to jsem rád." Pak se zčistajasna rozzářil. „Slyšel jsem, že se v Sunnyvale stala nějaká tragická nehoda, srazila se tam tři auta. Možná bychom tam měli zajet a podívat se, jestli nějaká ubohá ztracená duše nepotřebuje naši pomoc."

Podívala jsem se na něj, jako by právě zešílel. „Otče!" vyhrkla jsem zděšeně.

Začal si třít skla brýlí. „No, to byl… prostě… jen takový nápad…"

„Heleďte, *padre*,“ zarazila jsem ho a vstala. „Asi bych vám to měla vysvětlit ještě jednou. Já na ten náš *dar* nekoukám tak jako vy. Nikdy jsem o něj nestála a nikdy jsem z něho nebyla nadšená. Prostě bych ráda žila trochu normálně, jasný?“

Otec Dom vypadal, že ho to vyvedlo z konceptu. „*Normálně?*“ opakoval. To dá rozum, kdo by proboha chtěl žít zrovna jako já?

„Jo, *normálně*,“ potvrdila jsem pevně. „Chtěla bych se starat o to, o co se normálně šestnáctiletý holky staraj. Třeba o úkoly a proč mě nikdo nepozve na rande a proč jsou moji nevlastní bráchové takový paka. Osobně nevidím žádnou rozkoš v tom, že se pořád babrám s nějakým duchem, jasný? Takže, jestli mě potřebujou, ať si mě najdou sami. Ale jsem si sakra jistá tím, že po nich sama nepudu.“

Otec Dominik zůstal sedět v křesle. Vlastně s tou svou sádrou ani moc vstávat nemoh. Aspoň ne bez cizí pomoci. „Tebe opravdu nikdo nezve na rande?“ zeptal se, jako by mu to vyrazilo dech.

„No vidíte,“ řekla jsem sarkasticky. „Jeden z divů moderního světa. Když si vezmete, jaká jsem hezká holka a tak vůbec. A teď obzvlášť.“ Natáhla jsem k němu svoje opuchlý ruce s hnisající vyrážkou.

Otec Dom vypadal pořád zaskočeně.

„Ale vždyť jsi tak neuvěřitelně oblíbená, Susannah,“ namítl. „Zvolili tě přece místopředsedkyní druhého ročníku, a to jsi byla ve škole sotva týden! A myslím, že Bryce Martinson se o tebe opravdu zajímal.“

„To jo,“ souhlasila jsem, „zajímal.“ Dokud mu duch jeho bejvalý přítelkyně – na kterou jsem nakonec musela vyrukovat s exorcismem – nezlomil klíční kost a dokud Bryce nepřestoupil na jinou školu. Pak už na mě hezky rychle zapomněl.

„No, tak vidíš," řekl spokojeně otec Dom, jako bychom to spolu právě vyřešili. „Takže s tímhle si nemusíš dělat hlavu. Myslím s těmi chlapci."

Zůstala jsem na něj civět. Chudák starej. Tohle mi úplně stačilo, abych přestala litovat sebe a začala litovat jeho.

„Jdu zpátky do třídy," oznámila jsem mu a posbírala ze stolu svoje věci. „Když budu trávit tolik času v ředitelně, lidi ze třídy si nakonec začnou myslet, že se paktuju s establishmentem, a donutí mě rezignovat na funkci místopředsedkyně."

„Samozřejmě," přitakal otec Dom, „na tom něco je. Nezapomeň na propustku. A pokus se zapamatovat si, o čem jsme spolu mluvili, Susannah. Mediátor je ten, kdo *pomáhá* druhým řešit konflikty. Ne ten, kdo… ehm… jim vráží pěst do obličeje."

Usmála jsem se na něj. „Budu na to myslet."

A vážně budu. Fakt. Nevrazím Zrzkovi pěst do obličeje, ani když to bude situace vyžadovat. Radši mu nakopu zadek.

Ať je to, kdo chce.

3

Ukázalo se, že najít Zrzka nebude zase až taková fuška. Stačilo se zeptat při obědě, jestli někdo nezná chlapíka s touhle přezdívkou.

Většinou to tak snadný nebylo. Vykládala jsem vám už o tý spoustě telefonních seznamů, co jsem musela přelouskat, nebo o těch hodinách, co jsem musela prosedět na internetu? A to už vůbec nemluvím o těch nepřesvědčivejch výmluvách, co jsem si musela vymejšlet pro mamku, když přišel účet za telefon, kde byly provolaný desítky minut na Informace. „Nezlob se, mami, já už to fakt nikdy neudělám. Potřebovala jsem jen zjistit, jestli je někde v okolí obchod, kde by prodávali mokasíny od Manola Blahnika…“

Ale se Zrzkem to šlo mnohem snáz, až jsem si skoro začínala říkat, že to mediátorství fakt není taková dřina.

Ale namlouvala jsem si to předčasně. Ve skutečnosti jsem Zrzka nenašla. Ale našla jsem vodítko.

„Říká vám někomu něco přezdívka *Zrzek?*“ zeptala jsem se u stolu, když jsme se pustili do oběda – obědvala jsem s nima den co den, takže jsem měla pocit, že si to k nim můžu dovolit.

„No jasně,“ zahuhlal Adam. Cpal se jídlem z domova, který mu vypadávalo z obrovskýho sáčku. „Moje stará teta má kocoura, co se jmenuje Zrzek. Pokud se potřebuješ pomazlit s něčím chlupatým a roztomilým, stačí říct. Sedí to vedle tebe…“

„To zrovna ne. Tenhle Zrzek je člověk. Nejspíš dospělej chlap. A nejspíš místní.“

„Beaumont,“ vyhrkla Cee Cee. Vyškrabávala pudink z kelímku. U nohy jí seděl vypasenej racek a hypnotizoval

lžičku v její ruce, jak se vynořuje s trochou krému a putuje směrem do pusy. V misijní škole neměli žádnou jídelnu ani bufet. Obědvali jsme každej den venku, dokonce i teď v lednu. Jenže tohle samozřejmě nebyl *newyorskej* leden. Tohle byl Carmel, venku příjemný teplo, kolem dvaceti, a z jasný oblohy se v plný polní hlásilo slunce. Podle zpráv o počasí, co jsem občas sledovala v televizi, mělo bejt u nás doma třicet čísel sněhu.

Byla jsem v Kalifornii teprve třetí tejden, ale za celou dobu vůbec nezapršelo. Pořád jsem se ještě nedomákla, kde bysme obědvali, kdyby se zhoršilo počasí a během pauzy na oběd by cedilo.

Ale zato jsem už stačila zjistit, co se stane v případě, že neodoláte a pokusíte se krmit racky.

„Thaddeus Beaumont obchoduje s realitama," informovala mě Cee Cee. Dojedla pudink a teď začala loupat banán, kterej vylovila z papírovýho sáčku, co ho měla položenej na lavici vedle sebe. Cee Cee si nikdy nekupovala školní obědy. Měla myslím nějaký výhrady k párku s kukuřicí.

Zatímco loupala banán, pokračovala: „Přátelé mu říkají Zrzek, takže má nejspíš zrzavý vlasy, ale osobně ho neznám. A proč to chceš vlastně vědět?"

Tohle byla vždycky ta nejzáludnější část. Ta chvíle, když se lidi začnou zajímat, na co to vlastně potřebuju. Protože až na otce Doma nikdo vůbec netuší, co jsem to vlastně zač. Myslím tu mediátorskou záležitost. Ani Cee Cee, ani Adam. Dokonce ani moje mamka. Prófa, můj nejmladší bráška, si už leccos vydedukoval, ale na tuty taky neví, která bije. Neví to vůbec nikdo.

Asi tak nejblíž ze všech lidí, co znám, se k tomu dostala moje nejlepší kámoška Gina, ještě v Brooklynu. A to jen proto, že byla se mnou, když se na mě jedna kartářka, jistá madame Zara, podívala s nelíčeným zděšením a vykřikla: „Ty mluvíš s mrtvými!"

Gina měla pocit, že to je super. Jenže ji ani nenapadlo, co to vlastně pro člověka znamená. Jen já *vím*, co to ve skutečnosti obnáší: nikdy se nemůžete vyspat, máte modřiny, co nedokážete doma vysvětlit, protože vám je udělal ten, koho kromě vás už nikdo nevidí, no, a taky se nemůžete ve vlastním pokoji ani převlíknout do domácího, aby vás duch kovboje nebo někoho, co je mu zrovna sto padesát let, neviděl nahatou.

Nějaký doplňující otázky?

„Jen tak, slyšela jsem něco v televizi," odbyla jsem Cee Cee. Fakticky mi nedělá moc dobře, když musím lhát kamarádům. A lhát vlastní mámě, to už je teda pořádně hustý.

„Nejmenoval se tak ten kluk, cos s ním tancovala na večírku u Kelly?" připomněl mi Adam. „Víš přece. Tad. Ten, co měl hrb a chyběly mu přední zuby a smrděl… Když jste spolu dotancovali, přišlas za mnou a objalas mě a prosilas, abych si tě vzal a tys už nikdy v životě nemusela jít tancovat s někým tak odporným."

„Aha," řekla jsem. „Tak tenhle."

„To je jeho táta," potvrdila Cee Cee. Cee Cee ví úplně všechno, protože je šéfredaktorka – a taky reportérka, sloupkařka a fotografka – školních novin *Misijní zprávy*. „Tad Beaumont je jedinej syn Zrzka Beaumonta."

„Jo tak," zamumlala jsem. Už mi to trochu začínalo dávat smysl. Jasně. Chce navázat spojení se Zrzkem přes jeho syna. A padla na mě.

„Jaký jo tak?" Cee Cee vypadala, že ji to začíná zajímat. Je jako houba, jenom místo vody do sebe vcucává informace. „Nechceš mi snad namluvit," vyštěkla, „že ses do toho kluka zabouchla nebo tak něco? Proboha, co na něm vidíš? Vždyť se tě ani nezeptal, jak se jmenuješ!"

To je pravda. Sice jsem si to ani neuvědomila, ale bylo to tak. Tad se vůbec nezeptal, jak se jmenuju.

Takže je klika, že o něj mi fakt nešlo.

„Slyšel jsem o Tadovi strašný věci,“ prohlásil Adam a potřásl zasmušile hlavou. „Teda kromě toho, že má ve střevech nestrávený zbytky vlastního dvojčete, má taky nezvladatelný tiky v obličeji, který tlumí tím, že do sebe cpe den co den krabičku Prozaku. A slyšelas, co provádí Prozac s mužským libidem –“

„A co paní Beaumontová?“ skočila jsem mu do řeči.

„Žádná paní Beaumontová není,“ opravila mě Cee Cee.

Adam se teatrálně zachmuřil. „Oběť rozvodu,“ prohlásil. „Chudinka Tad. Není divu, že se staví tak vlažně k otázce věrnosti. Slyšel jsem, že normálně chodí tak se třema, čtyřma holkama najednou. Ale to může taky souviset s problematikou sexuální neukojitelnosti. Ty jeho grupáče ve dvanácti lidech a tak…“

Cee Cee ho ignorovala. „Myslím, že už je to pár let, co umřela.“

„Aha,“ vydechla jsem. Byla ta ženská, co kvílela u mě v ložnici, zesnulá manželka Zrzka Beaumonta? To už by stálo za pokus. „Máte někdo čtvrťák?“

„Proč?“ nechápal Adam.

„Potřebuju si zavolat.“

Ještě než jsem to stačila vyslovit, čtyři lidi u našeho stolu ke mně natáhli ruku s mobilem. Fakticky. Vybrala jsem si ten, kde byla nejmíň zmatená hora tlačítek, vyťukala číslo na informace a zeptala se, jestli mají v databázi Thaddeuse Beaumonta. Operátor mi sdělil, že mají telefon jen na firmu Beaumont Industries. Já na to: „Tak sem s ním.“

Vydala jsem se k prolejzačkám – na misijní akademii byla i základní škola pro děti do dvanácti let a na hřišti, kde jsme obědvali, bylo kromě prolejzaček i pískoviště, co bych se ho nedotkla ani špičkou boty, kvůli těm rackům a vůbec. Ale člověk tam měl aspoň trochu soukromí. Tam jsem v klidu nadatlovala číslo a sdělila recepční, která se mi představila jásavě pozitivním „Beaumont Industries, co pro vás můžu udělat?“, že potřebuju mluvit s panem Beaumontem.

„A koho mám prosím ohlásit?“

Horečně jsem přemýšlela. Mohla jsem samozřejmě říct: „Někoho, kdo ví, co se stalo jeho ženě.“ Jenomže chápete, že to ve skutečnosti nejde. Nevím jistě, jestli za mnou byla opravdu jeho žena, a pokud to byla ona, jestli nelhala a Zrzek ji fakt nezabil. Když se nad tím trochu zamyslíte, nepřijde vám to depresivní? To, že jsem tak mladá, a už musím být tak cynická a podezíravá?

A tak jsem jen řekla, že Susannah Simonovou, což mi přišlo dost nepřesvědčivý. Chci říct, proč by tak důležitej chlápek jako pan Beaumont měl brát hovor od někoho, koho vůbec nezná?

A taky že to netrvalo dlouho. Recepční se vrátila k telefonu a omluvně mi sdělila, že pan Beaumont hovoří na druhé lince a že mu to bude ještě chvíli trvat. Ale může mu vyřídit nějaký vzkaz?

„Ehm,“ nadechla jsem se a rychle se snažila vysoukat ze sebe nějakou věrohodnou historku. „Řekněte mu, že volám z Misijní akademie Junipera Serry, kde… pracuju ve školních novinách… A my připravujeme článek o… o deseti nejvlivnějších lidech z okresu Salinas.“ Nadiktovala jsem jí číslo k nám domů. „A vyřiďte mu, prosím, že nemá volat před třetí, jo? Protože dřív se domů ze školy nedostanu.“

Když recepční zjistila, že jsem školačka, začala mluvit ještě medovějc. „Samozřejmě, zlatíčko. Nedělej si starosti. Vyřídím to panu Beaumontovi. Pa pa.“

Zavěsila jsem. To *pa, pa* mě dorazilo. Pana Beaumonta čeká pěkný překvápko, až se dovolá k nám domů a zjistí, že ho místo Lois Laneový čeká Krotitelka duchů.

Jenže jak jsem si musela upřímně přiznat, problém je v tom, že Thaddeus „Zrzek“ Beaumont se ani v nejmenším nebude obtěžovat tím, aby mi zavolal. Když jste miliardář, tak pro vás nominace nějakýho zatracenýho školního časopisu mezi deset nejvlivnějších lidí v kraji zase nebude

taková pecka, nebo ne? Zůstala jsem kvůli tomu pro jistotu celý odpoledne doma, ale nikdo nezavolal. Nebo aspoň mně.

Tak nevím, proč se mi zdálo, že to bude taková brnkačka. Asi mě ukolíbal falešnej pocit uspokojení z toho, že jsem tak lehce zjistila, koho mám vlastně hledat.

Seděla jsem u sebe v pokoji a obdivovala mokvající boláky na rukou, který se leskly v odlescích zapadajícího slunce, když mě mamka zavolala dolů na večeři.

U Ackermanů se s večeří vždycky hrozně nadělá. Mamka mě už předem důrazně varovala, že budu mít fakt průšvih, pokud se večer neobjevím včas u stolu bez předchozího upozornění. Její novomanžel Andy je totiž kromě toho, že úspěšně podniká ve stavebnictví, taky excelentní kuchař. Vyvářel tyhle opulentní večeře pro svoje kluky už od chvíle, co jim vyrostly zuby. A taky nedělní snídaně s teplejma vdolečkama. Ale můžu snad za to, že se mi z vůně javorovýho sirupu po ránu zvedá žaludek? Řekněte mi, co je špatnýho na tom, dát si ráno bagetu se sejrem, kouskem uzenýho lososa, plátkem citronu a kaparama?

„Tak tady ji máme," ohlásila mamka, když jsem se přikladla do kuchyně ve svým domácím oblečení: orvanejch džínsech, černým tričku a černejch botech. Jenom kvůli tomu mě nevlastní bráchové podezírají z toho, že jsem v nějakým gangu. Už mě vysiluje pořád to popírat.

Mamka mi šla naproti a políbila mě na vlasy. Od tý doby, co si mamka vzala Andyho Ackermana – Šikulu Andyho, jak mu říkali v televizní show o tom, jak si lidi můžou zkrášlit domov, kde se ti dva seznámili – a přestěhovala se i se mnou do Kalifornie, kde jsme teď žily společně se třema Ackermanovic klukama, byla mamka neuvěřitelně, až nechutně šťastná.

Řeknu vám, kdybych si měla vybrat mezi jejím tupě blaženým výrazem a javorovým sirupem, těžko říct, z čeho se mi zvedal žaludek víc.

„Ahoj, dítě,“ pozdravila mě mamka a rozcuchala mi vlasy otevřenou dlaní. „Tak jak to dneska šlo?“

„No,“ zamumlala jsem, „skvěle.“

Nezaslechla v mým hlase žádnou ironii, to mi věřte. Mamka zapomněla, co je ironie, ve chvíli, kdy poprvý uviděla Andyho.

„A co ta schůze studentský rady?“ vyptávala se dál.

„Hnus.“

To byl Mimoň. Připadalo mu asi hrozně vtipný, jak se pokusil napodobit můj hlas.

„Jak to myslíš, hnus?“ Andy se nakláněl nad sporákem a otáčel na takovejch těch plotýnkách nad hořákama kukuřičný placky na *quesadillu.* „Co je tak hnusného na schůzi rady?“

„No jasně, Brade,“ přidala jsem se. „Co tam bylo tak hnusnýho? Osahávali jste se tam snad s Debbií Mancusovou pod stolem nebo tak něco?“

Mimoň zrudnul až po výstřih. Je to zápasník. Má krk tak silnej jako já stehno. A když mu obličej zrudne, jeho krk je ještě červenější. S potěšením jsem se na tom popásala.

„Co to sakra meleš?“ vyhrknul. „Mně se Debbie Mancusová vůbec nelíbí!“

„Se ví, nelíbí se ti,“ souhlasila jsem kousavě. „Asi proto vedle ní sedíš při obědě…“

Mimoňův krk zasvítil purpurovou.

„Davide!“ zařval najednou Andy od sporáku a zvednul hlavu. „Jakeu! Pohněte sebou, vy dva! Polívka je na stole.“

Somna a Prófa, další Andyho kluci, se přištrachali do přízemí. No, Somna se přištrachal. Prófa se přihnal. Byl to jedinej z Ackermanovic kluků, kterýho jsem nezapomínala oslovovat jeho křestním jménem. Ty jeho pihy a zrzavý vlasy a odstátý uši – vypadal prostě jako postavička z kreslenýho seriálu. Navíc mu to fakt myslelo. Viděla jsem v něm potenciální výpomoc při domácích úkolech, i když byl o tři třídy níž než já.

Somnambul zato nebyl použitelnej vůbec k ničemu, teda až na to, že mě vozil do školy a občas i ze školy. Somnovi už bylo osmnáct a měl jak řidičák, tak starý auto, rozhrkanýho ramblera s věčně nefunkčním startérem. Ale fakticky jste dost hazardovali se životem, když jste se posadili k němu do auta, protože se jen občas trochu probral z náměsíčnýho stavu, který se u něj vytvořil jako důsledek spánkovýho dluhu z nocí, kdy rozvážel pizzu. Šetřil si – jak nám s oblibou připomínal při těch řídkejch příležitostech, kdy vůbec otevřel pusu – na camaro. Pokud jsem dokázala posoudit, camaro bylo taky to jediný, co se mu vešlo do hlavy.

„*Ona* si sedá vedle *mě*," zařval Mimoň. „Já s Debbií Mancusovou nic nemám!"

„Zapoj trochu fantazie," poradila jsem mu, když jsem se za ním vydala z kuchyně do jídelny. Mamka mi dala mísu s omáčkou, abych ji odnesla na stůl. Když jsem ji pokládala, naklonila jsem se k Mimoňovi a zašeptala mu do ucha: „Jenom doufám, že jste na Kellyině večírku praktikovali bezpečnej sex. Necejtím se ještě dost zralá, aby mi nějaký dítě říkalo teto."

„Drž hubu!" zařval na mě nepříčetně Mimoň. „Ty… ty Opuchlá pracko!"

Zvedla jsem jednu ze svejch opuchlejch pracek a přitiskla si ji k srdci, aby Mimoň pochopil, jak moc mě teď ranil.

„Sakra," zasténala jsem, „to mě teda dostalo. Zesměšňovat chudáky lidi, co trpí alergiema, je neuvěřitelně odporný a podlý. Hnus!"

„Jasně, ty vole," souhlasil Somna, kterej šel za náma, a praštil Mimoně do ramene. „Co tvoje alergie na kočky, hm?"

Mimoň, na kterýho to už začínalo být trochu moc komplikovaný, se zatvářil zoufale.

„Já se s Debbií Mancusovou nevyspal!" zaječel. „Nepraktikoval jsem *žádnej* sex, rozumíš?!"

Všimla jsem si, že si Andy s mamkou vyměnili rychlej a znepokojenej pohled.

„Doufám, že ne, Brade," ozval se Mimoňův malej bráška Prófa, kterej dorazil do jídelny jako poslední. „Ale pokud ho budeš praktikovat, nezapomínej použít kondom. Zatímco kvalitní latexový kondom, používaný přesně podle návodu, má procento selhání jen asi dvě celé nula, neúčinnost běžných a méně kvalitních kondomů se pohybuje kolem dvanácti procent. Obecně vzato jsou tedy kondomy spolehlivým prostředkem proti nechtěnému početí v osmdesáti pěti procentech. Pokud se ale používají v kombinaci se spermicidem, jejich účinnost se dramaticky zvýší. A kondomy jsou také nejspolehlivější ochranou – i když samozřejmě ne tak spolehlivou jako pohlavní abstinence – proti pohlavním chorobám včetně viru HIV."

My všichni – mamka, Andy, Mimoň, Somna i já – jsme na něj vytřeštili oči. Hele, už jsem se zmínila o tom, že je mu teprve dvanáct?

„No," prolomila jsem nakonec ticho, „ty se teda vyznáš!"

Prófa pokrčil ramínkama. „Myslím, že člověk by se o tom měl informovat. A i když zatím ještě nejsem sexuálně aktivní, doufám, že se to v blízké budoucnosti změní." Pokývl bradou ke kuchyni. „Taťko, myslím, že se ti asi ty omelety pálí."

Andy vyskočil, aby zachránil *quesadilly* před připálením. Mamka zůstala stát mezi náma a snad poprvý v životě hledala slova.

„Já…," vypravila ze sebe zoufale. „No… Ach. Jo."

Mimoň ale nepřipustil, aby měl Prófa poslední slovo. „Já se s ní nevyspal," opakoval tupě potřetí, „s Debbií Mancusovou jsem –"

„Kristepane, Brade," přerušil ho znechuceně Somna. „Dej si laskavě pohov, jo?"

No, já jsem ale věděla, že Mimoň nelže. Viděla jsem nakonec na vlastní oči, že si jenom vyměňovali sliny. Vášeň,

která vzplanula mezi Mimoněm a Debbií Mancusovou, měla taky na svědomí to, že jsem si musela mazat ruce kortizonovou mastí. Ale k čemu by člověku byli nevlastní bráchové, kdyby je nemoh aspoň trošinku pomučit? Ne snad, že bych někomu hodlala vykládat, co jsem tam viděla nebo tak něco. Myslete si o mně, co chcete, ale nedonáším. A nechápejte mě špatně: byla bych docela ráda, kdyby naši přišli na to, že Mimoň porušil domácí vězení a zdrhnul na večírek ke Kelly. Připadá mi, že si toho chlapeček z trestu moc neodnes. Pořád ještě říká o Adamovi, že je teplouš.

Ale už to aspoň nedělá, když jsem u toho já. Protože i když je Mimoň zápasník, pořád bych ho ještě dokázala nakopnout tak, že by se zastavil až na Clintonově třídě u nás v Brooklynu.

Ale ani by mě nenapadlo, že bych na něj šla žalovat. To by bylo pod mou úroveň, jasný?

„A co ty, Suzie?“ pokusila se mamka změnit téma, když jsem se posadila na svoje místo u jídelního stolu. „Taky ti připadala schůze rady tak hrozná, jak tvrdí Brad?“

Přisunula jsem se s židlí ke stolu. Sotva mě zbliknul Ackermanovic pes Max, přiloudal se ke mně a strčil mi hlavu do klína. Shodila jsem mu ji. Vrátil ji tam zpátky. I když jsem tady bydlela jen krátce, Max už stačil zjistit, že zrovna na mým talíři zůstává nejvíc zbytků.

Ale jídlo byla taky jediná příležitost, kdy mi Max věnoval pozornost. Jinak se mi vyhejbal jako čert kříži. Ani za nic by nestrčil čumák ke mně do pokoje. Zvířata jsou na rozdíl od lidí citlivý na paranormální jevy. Max cítil Jesseho, a tak se vyhejbal těm částem domu, kde se Jesse objevoval.

„Trefil to správně,“ prohodila jsem a napila se vody s ledem. „Byl to hnus.“

Mamka se ošila. „A o čem jste tam jednali?“

„Dala jsem návrh na zrušení jarního plesu,“ prohlásila jsem. „Promiň, Brade. Chápu, že ses těšil, jak tam vyrazíš s Debbií Mancusovou.“

Mimoň na mě vrhnul přes stůl vražednej pohled.

„Proč chceš proboha zrušit jarní ples, Suzie?“ nechápala mamka.

„Protože je to idiotský plejtvání našima omezenejma finančníma prostředkama,“ vysvětlila jsem jí.

„Ale přece je to ples!“ nedala se mamka. „Když mi bylo tolik, co tobě, tak jsem školní plesy milovala!“

Ale to bylo proto, maminko, žes tam vždycky chodila se svým klukem, chtělo se mi poznamenat. Protože jsi byla hezká a oblíbená a kluci za tebou šíleli. Nebylas patologická anomálie jako já, s opuchlejma prackama a utajovanou schopností promlouvat s mrtvolama.

„No, tak to bys byla u nás ve třídě v menšině,“ utrousila jsem místo toho. „Můj návrh byl přijat k hlasování a prošel většinou dvaceti sedmi hlasů.“

„Aha,“ mamka se zatvářila zaskočeně. „A za co utratíte peníze teď?“

„Za pivo,“ zavtipkovala jsem a střelila pohledem po Mimoňovi.

„O tom nechci slyšet ani v legraci,“ zarazila mě přísně mamka. „Děsí mě, když vidím, jak se tady zvyšuje počet mladistvých, kteří konzumují alkohol.“

Moje mamka je televizní reportérka. Připravuje ranní zpravodajskej blok na místním televizním kanálu v Monterey. Jejím nejlepším kouskem je, že se tváří odvážně, když předčítá na kameru zprávy o tragickejch automobilovejch haváriích. „To není jako v New Yorku. Tam nikdo z tvých kamarádů neřídil, takže to tolik nevadilo. Ale tady… všichni řídí.“

„Až na Suze,“ připomněl Mimoň. Zřejmě se domníval, že jeho povinností je neustále připomínat publiku, že ačkoli už je mi šestnáct, nemám ještě řidičák. Dokonce ani nechodím do autoškoly. Jako by řízení auta byla ta nejdůležitější věc na světě. Jako by mi snad všechen čas nezabírala škola,

povinnosti místopředsedkyně druhýho ročníku a zachraňování ubohejch zbloudilejch duší.

„Tak *vážně*, na co ty peníze použijete?“ nevzdávala se mamka.

Pokrčila jsem ramenama. „Něco věnujeme na opravu sochy našeho taťky zakladatele, Junipera Serry. Musíme ji nechat opravit, než k nám přijede na návštěvu pan arcibiskup.“

„Aha,“ hlesla mamka. „No jistě. Ta socha, co ji zničili vandalové.“

Vandalové. No tak fajn. To si aspoň všichni myslí. Ale hlavu bronzový sochy Junipera Serry nezničili vandalové. Stalo se to, že ten duch mrtvý roztleskávačky, co se mě pokoušel zabít, použil Serrovu obrovskou bronzovou hlavu jako míček na porážení kuželek.

A ta kuželka jsem jako měla bejt já.

„*Quesadilly*,“ hlásil hrdě Andy, který vešel do jídelny s tácem. „Rychle jezte, dokud jsou teplé.“

Jeho oznámení vyvolalo naprostej mumraj poletujících rukou. Dokázala jsem jen tupě sedět s Maxovou hlavou v klíně a nevěřícně zírat. Když to skončilo, na táce nezbyla ani jediná placka, ale můj a mamčin talíř byly pořád ještě prázdný. Andy si toho všimnul až po chvíli. Položil vidličku a naštvaně vyhrknul: „Hej, kluci! Stalo by se vám snad něco, kdybyste napřed počkali, než si všichni u stolu naberou první porci?“

To je evidentně ani nenapadlo. Somna, Mimoň i Prófa zůstali zaraženě civět do svejch talířů.

„Promiňte,“ ozval se konečně David a přistrčil svůj vrchovatě naplněnej talíř k mamce, až z něj vystříkla omáčka a na ubrus se vysypal sejra. „Dej si ode mě, jo?“

Mamka vypadala, že se jí trochu zvedá žaludek. „Díky, Davide,“ zamumlala, „ale asi si dám jenom salát.“

„Suze,“ řekl konejšivě Andy a odložil ubrousek na stůl. „Upeču ti tu nejkřupavější *quesadillu* –“

Odstrčila jsem Maxovu hlavu z klína a postavila se dřív, než Andy stačil domluvit. „Nelam si s tím hlavu, víš," pípla jsem rychle. „Vlastně si dám radši ovesný vločky, pokud ti to nevadí."

Andy vypadal, že se ho to dotklo. „Suze," pokusil se ještě jednou. „Bude to hned. Posypu ti ji sýrem a –"

„Ne, fakt ne, díky," odmítla jsem. „Vlastně jsem si chtěla večer zacvičit kickbox a po sejru mám moc těžko v žaludku."

„Ale já ti vážně upeču rád další, Suze…"

Vypadal tak dojemně, že jsem neměla na vybranou. „Tak fajn," souhlasila jsem, „jednu bych si dala. Ale sněz nejdřív to, co máš na talíři, ať ti to nevystydne. Já zatím skočím do kuchyně a nasypu si vločky, jo?"

A tak jsem se zavřela do bezpečí kuchyně, s Maxem v závěsu – ten pes nebyl vůbec pitomej, takže moc dobře chápal, že od těch tří žroutů u stolu mu neodpadne ani drobeček. Rozdělala jsem krabici s müsli a nachystala si misku. Pak jsem otevřela lednici, abych se podívala, jestli zbylo nějaký mlíko. Právě když jsem prohlížela police se zásobárna, ozval se za mýma zádama hlubokej hlas a vemlouvavě zašeptal:

„Suze."

Otočila jsem se. Koutkem oka jsem zahlídla Maxe, jak s ocasem staženým mezi nohama peláší pryč z kuchyně, kde se právě objevil další člen prominentního klubu Nemrtvých.

4

Málem jsem vyletěla z kůže.

„Ježíši, tati,“ zamumlala jsem a přibouchla dveře lednice. „Říkala jsem ti, abys mi tohle nedělal.“

Můj táta – nebo spíš duch mýho táty, abych byla přesná – se opíral o kuchyňskou linku, ruce založený na prsou. Vypadal samolibě. Vždycky se tvářil takhle samolibě, když se mu povedlo zjevit se mi za zádama a odříznout mě od denního světla.

„Tak,“ prohodil žoviálně, jako bysme spolu seděli někde v kavárně nad šálkem presa, „jak se máme, holčičko?“

Zírala jsem na něj. Táta vypadal přesně tak, jako vždycky předtím v Brooklynu, když mě oblažoval těma svejma přepadovkama. Měl na sobě to, v čem tenkrát umřel: šedivý tepláky a modrý tričko s nápisem *Homeport, Menemsha, Čerstvé plody moře po celý rok.*

„Tati,“ řekla jsem dotčeně, „kdes vězel takovou dobu? A co tady děláš? Neměl bys náhodou strašit nový nájemníky v našem bytě v Brooklynu?“

„Jsou hrozně nudní,“ postěžoval si táta. „Mladý rychlokvašky. Kozí sýr a cabernet sauvignon, to je jediný, o čem se dokážou bavit. Tak jsem se zaskočil podívat, jak se tady s mamkou máte,“ vysvětlil a zadíval se do jídelny podávacím okýnkem, který udělal Andy, když se pokoušel přestavět kuchyň přibližně tak, jak asi mohla vypadat někdy v roce 1850.

„To je on?“ chtěl vědět. „Ten s tou plackou – jak se to jmenuje?“

„To je *quesadilla*," vysvětlila jsem mu. „Jo, to je on." Chytla jsem tátu za ruku a odtáhla ho doprostřed kuchyně, aby na ně nemohl zírat. Musela jsem šeptat, aby mě vedle nikdo neslyšel. „Tak proto jseš tady? Abys špehoval mámu a jejího muže?"

„Ne," popřel to rozhořčeně táta. „Mám pro tebe vzkaz. Ale připouštím, že jsem chtěl beztak zaskočit a trochu prozkoumat terén. Jen abych se přesvědčil, že je pro ni dost dobrý. Myslím ten chlápek."

Zamračila jsem se na něj. „Tati, tohle všechno jsme už probírali. Slíbils, že se pokusíš odejít, nepamatuješ si?"

Zavrtěl hlavou a nasadil si ten výraz smutnýho štěněte, o kterým doufal, že mě dostane. „Já to zkoušel, Suze," pronesl zkroušeně. „Vážně jsem to zkoušel. Jenomže já nemůžu."

Věnovala jsem mu jeden dost skeptickej pohled. Už jsem vám říkala, že zaživa byl táta – stejně jako jeho matka, u který jsem před stěhováním na čas bydlela – trestní právník? Byl skoro tak dobrej herec jako Lassie. Uměl napodobit smutnýho pejska jako nikdo na světě.

„A proč, tati?" zeptala jsem se. „Hele, co tě tady drží? Máma je šťastná. Přísahám, že je. Je tak šťastná, že by se z toho jeden pozvracel. A já jsem taky v pohodě. Tak co tě tady drží?"

Zasmušile si povzdechnul. „Říkáš, že jsi v pohodě, Suze," opakoval po mně. „Ale nejsi *šťastná*."

„Krucinál, nezačínej s tím zase. Víš, kdy bych byla fakt šťastná, tati? Kdybys odešel. To by mi fakt stačilo ke štěstí. Nemůžeš strávit věčnost tím, že za mnou budeš slídit, protože máš o mě starost."

„A proč ne?" chtěl vědět.

„Protože," procedila jsem skrz zuby, „se z toho brzo zcvoknu!"

Zklamaně zamrkal. „Ty už mě nemáš ráda, je to tak, dítě? Tak dobře. Pochopil jsem. Možná bych mohl zase chvíli

strašit babičku. Není to moc velká zábava, protože mě nevidí, ale když budu občas bouchat dveřmi –“

„Tati!“ Ohlídla jsem se přes rameno k okýnku, abych se ubezpečila, že mě nikdo neslyšel. „Hele, a co ten vzkaz?“

„Vzkaz?“ Zmateně zamrkal, ale pak se chytil. „No ano, vzkaz.“ Najednou se zatvářil vážně. „Vím, že ses dneska pokoušela spojit s jedním mužem, Suze.“

Podezřívavě jsem přimhouřila oči. „Se Zrzkem Beaumontem,“ potvrdila jsem. „Jo, to je pravda. No a?“

„To není člověk, se kterým by sis měla něco začínat, Suze,“ prohlásil taťka.

„Ale ale. A proč ne?“

„Nemůžu ti říct, proč ne,“ připustil táta. „Ale buď opatrná.“

Zírala jsem na něj a říkala si, no, může mi mít někdo vůbec za zlý, že mi tohle leze na nervy? „Díky za tajemný varování, tati,“ řekla jsem pak sarkasticky. „Fakt díky.“

„Promiň, Suze,“ omluvil se táta. „Opravdu mě to mrzí, ale ty víš, jak tyhle věci fungujou. Neznám podrobnosti, jsou to jenom… pocity. A moje pocity ohledně toho chlápka Beaumonta mi napovídají, že by ses od něj měla držet dál. Hodně, hodně daleko.“

„No, a to já právě nemůžu,“ řekla jsem. „Promiň, tati.“

„Suze,“ naléhal táta. „S tímhle si sama neporadíš.“

„Ale já nejsem sama, tati,“ bránila jsem se. „Mám přece –“

Zaváhala jsem na poslední chvíli. Málem jsem prokecla, že mám přece Jesseho.

Asi si řeknete, že už o něm táta musí dávno vědět, když věděl taky o tý záležitosti se Zrzkem Beaumontem. To zní logicky.

Ale vypadalo to, že o Jessem neví. Protože kdyby to jen tušil, pište si, že bych si něco vyslechla. Že by nechal jen tak bez povšimnutí fakt, že v ložnici s jeho dcerou bydlí osoba opačnýho pohlaví? Otcové tohle obvykle nesou dost těžce.

„No, mám přece otce Dominika," řekla jsem nakonec.

„Ne," odmítl taťka a zamračil se. „Ten si s ním taky neporadí."

Zůstala jsem na něj civět. „Jak víš o otci Domovi? Tati, ty mě špehuješ?"

Táta vypadal zaraženě. „Slovo *špehuješ* se mi nelíbí. Obsahuje příliš negativních významů," postěžoval si. „Prostě na tebe tak trochu dohlížím, to je všechno. Můžeš se snad zlobit na starýho tátu, že si dělá starosti o svou malou holčičku?"

„Tak trochu na mě dohlížíš?! Tati, co je podle tebe *tak trochu?*"

„Víš co? Něco ti povím. Nejsem taky moc nadšený z toho… Jesseho."

„Tati!"

„No, co mi k tomu řekneš?" Táta proti mně namířil ruku takovým tím typickým gestem státního žalobce. „Ten kluk s tebou prakticky bydlí. To není správný. Jsi na to ještě moc mladá."

„Je přece mrtvej, tati, to sis nevšimnul? Takže to moji pověst neohrozí, nemyslíš?" Bohužel.

„Ale jak se můžeš převlékat v jednom pokoji s *chlapcem?*" Táta se zase jednou strefil do černýho. „Vůbec se mi to nelíbí. Asi bych si s ním měl promluvit. A ty se zatím drž dál od toho pana Zrzka. Slibuješ?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Ty tomu nerozumíš, tati. Jesse a já, my spolu pracujeme. Já ne –"

„Myslím to vážně, *Susannah*."

A když mi táta řekne Susannah, znamená to, že to fakticky myslí vážně.

Protočila jsem panenky. „No tak dobře. Ale pokud jde o Jesseho, tati… Prosím tě, nic mu neříkej. Má to dost těžký i tak, nemyslíš? Myslím, jako když umřel ještě dřív, než měl vůbec šanci začít žít."

„Spolehni se,“ slíbil táta a věnoval mi jeden ze svých speciálně nevinných úsměvů. „Zklamal jsem tě snad někdy, holčičko?“

Jasně, chtělo se mi říct. Už mockrát. Tak třeba – kde byl před měsícem, když jsem byla tak vynervovaná ze stěhování do jiného státu, z toho, že budu chodit jinam do školy, žít s kupou lidí, který vůbec neznám…? A když už jsme u toho, kde byl před tejdnem, když se mě jedna příslušnice jejich kohorty pokusila odkrouhnout? A kde byl v sobotu večer, když jsem se zamotala do toho pitomýho jedovatýho břečťanu?

Ale nic z toho, co jsem měla na jazyku, jsem ve skutečnosti nevyslovila. Místo toho jsem odrecitovala přesně to, co se ode mě čekalo. Víte co. To, jak dítě musí mluvit s dospělejma členama rodiny.

„Ne, tati,“ řekla jsem, „nikdy jsi mě nezklamal.“

Teatrálně mě objal a pak zmizel stejně nečekaně, jako se předtím objevil. Když vešla do kuchyně mamka a rozsvítila velký světlo, už jsem si jen tiše sypala do misky zrní.

„Kočičko?“ zeptala se opatrně, „je všechno v pořádku?“

„Jasně, mami,“ zahuhlala jsem, jak jsem si rychle strčila do pusy mušli nasucho. „Proč se ptáš?“

„Myslím…“ Mamka se na mě pátravě zadívala. „Myslím, že jsem zaslechla, jak říkáš… Neříkalas snad *tati?*“

Polkla jsem nasucho. Tak na tyhle otázky už mám důkladnou průpravu. „Říkala jsem *vrátit.* Mumlala jsem si pro sebe, že to mlíko asi zapomněl někdo vrátit do lednice, protože je zkyslý.“

Mamka vypadala, že jí spadl pořádnej balvan ze srdce. Faktem bylo, že mě už mockrát přistihla, jak mluvím s tátou – víckrát, než bych dovedla spočítat. Nejspíš si myslela, že jsem se nedokázala duševně vyrovnat s jeho odchodem. V New Yorku se mě v jednom kuse pokoušela nacpat do křesla svý terapeutky, která se mě zastávala a tvrdila, že nejsem

blázen, jen nevyrovnanej teenager. Lidi, mě tak dostat do rukou starej doktor Mendelsohn! Ten by chrochtal blahem.

Ale mamky mi bylo fakt svým způsobem líto. Aby bylo jasný, je to hodná ženská a nezaslouží si mít za dceru mediátora. Chápu, že jsem ji asi hodně zklamala. Když mi bylo čtrnáct, nechala mi zavíst do pokoje vlastní telefon, protože si myslela, že mi bude volat tolik kluků, že by se k nám její přátelé už nikdy nedovolali. Umíte si asi představit, jak hrozně ji muselo zklamat, když zjistila, že mi netelefonuje nikdo kromě mojí nejlepší kámošky Giny? A ta mi navíc volala na mou soukromou linku jen proto, aby mě informovala o hovorech, který vedla s kluky *ona.* Kluci ze sousedství se tak nějak nehrnuli do toho, aby zvali na rande *mě.*

„Pokud mlíko zkyslo," vyhrkla rozjařeně mamka, „tak se nedá nic dělat! Budeš si muset počkat na Andyho *quesadilly!*"

„Skvělý," zamumlala jsem. „Mami, uvědomuješ si, že tady se člověk musí ukazovat v plavkách celej rok? Nemůžeme se cpát jako nezavřený, jak jsme to dělaly v zimě u nás doma."

Mamka okamžitě zesmutněla. „Opravdu to tady tak nenávidíš, holčičko?"

Podívala jsem se na ni, jako by se pro změnu zase zbláznila ona. „Jak to myslíš? Proč bych to tady jako měla nenávidět?"

„To, jak mluvíš. Zrovna jsi řekla *u nás doma,* a myslela jsi v Brooklynu."

„Fajn," přiznala jsem rozpačitě, „tak jo, ale to přece neznamená, že bych to tady nenáviděla. Prostě to jen není domov. Zatím."

„A co bys potřebovala, aby ses tady cítila doma?" zeptala se úpěnlivě mamka a shrnula mi vlasy z očí. „Co pro to můžu udělat?"

„Jéžiši, mami,“ zavrčela jsem a uhnula před její dlaní. „Nic pro to nemusíš dělat, jasný? Já si jen potřebuju zvyknout. Dej mi prostě trochu času.“

Ale mamka mi to nespolkla. „Chybí ti Gina, viď? Zatím ses tady s nikým neskamarádila. Myslím tak jako s Ginou. A co bys tomu řekla, kdyby k nám přiletěla na návštěvu?“

Nedokázala jsem si představit Ginu v koženejch kalhotách, s piercingem v jazyku a s afro copánkama, jak se prochází po Carmelu, kde to vypadá, jako by khaki šortky a svetr předepisoval zákon.

Ale řekla jsem: „No, to by bylo fakt bezva.“

I když to nebylo moc pravděpodobný. Ginini rodiče nemají moc peněz, takže ji asi nepošlou přes celý Státy jen proto, aby mi udělali radost. Ale hrozně ráda bych viděla, jak by si Gina poradila s takovou Kelly Prescottovou. Copánky, tím jsem si byla jistá, by přitom pěkně lítaly.

Pozdějc večer – to už jsem měla za sebou půlhodinku kickboxu a úkoly a v břiše Andyho *quesadillu* – jsem se rozhodla ještě jednou zkusit štěstí se Zrzkem Beaumontem, než vlezu do postele. Získala jsem Beaumontovic číslo domů, který samozřejmě nebylo v seznamu, a to tím nejprohnanějším způsobem: vyhrábla jsem ho z mobilu Kelly Prescottový. Půjčila jsem si od ní telefon během schůze studentský rady pod záminkou, že zavolám kvůli termínu opravy sochy otce Serry. Na Kellyině telefonu byl seznam uloženejch čísel, se kterým zvlád zacházet i mobilní ignorant jako já. Takže jsem z něj nenápadně vylovila Tadovo číslo, než jsem jí ho s díky zase vrátila zpátky.

Jo. Není to moc počestnej džob. Ale někdo to dělat musí.

Ale zapomněla jsem zahrnout do svejch předpokladů, že to může bejt právě Tad, a ne jeho otec, kdo zvedne telefon. Což taky udělal. Hned po druhým zazvonění.

„Haló?“ ozval se.

Okamžitě jsem ho poznala po hlase. Byl to stejnej hlubokej a sametovej hlas, kterým mě v sobotu večer pozval na parket.

No tak dobře, přiznávám. Zpanikařila jsem. Udělala jsem přesně to, co za takových okolností udělá každá normální šestnáctka.

Praštila jsem s telefonem.

Jenže mě nenapadlo, že budou mít digitální přípojku. Takže když telefon vmžiku zazvonil zpátky, myslela jsem, že to bude Cee Cee, která mi slíbila, že večer zavolá a k tomu pomůže mi s úkolem z geometrie – byla jsem v ní dost pozadu a k tomu všechny ty mediátorský povinnosti, že jo… Ne že by zrovna tohle byla omluva, kterou bych mohla použít na Cee Cee, ale…

No, a tak jsem to zvedla.

„Haló?“ ozval se zase ten příjemnej sametovej hlas přímo do mýho ucha. „Nevolali jste právě k nám?“

Zaklela jsem, i když jen v duchu a pro sebe. Nahlas jsem pronesla jenom: „Uhm, možná. To byl omyl. Omlouvám se.“

„Počkej.“ Nevím, jak moh vytušit, že se s tím znova chystám praštit. „Mám pocit, že jsme se už slyšeli. Neznáme se odněkud? Já jsem Tad. Tad Beaumont.“

„Asi ne,“ zalhala jsem. „Spletla jsem se. Už musím běžet. Ještě jednou promiň.“

Zavěsila jsem a pronesla ještě několik kleteb, tentokrát nahlas. Proboha, když už jsem s ním mluvila, proč jsem mu rovnou neřekla, že chci mluvit s jeho tátou? Proč jsem tak neskutečně pitomá? Otec Dom má pravdu. Jako mediátor stojím za starou belu. Kristepane! Jakž takž ještě dokážu konverzovat s mrtvejma, dokonce i zaříkávat agresivní duchy, ale když přijde na mluvení s živejma lidma, proměním se v největšího ňoumu pod sluncem.

A tohle sebehodnocení mi začalo třeštit uvnitř hlavy i o pár hodin pozdějc, když mě zase probudil ten nervy drásající výskot.

5

Posadila jsem se.

Byla zpátky.

Vypadala ještě víc mimo než minule. Musela jsem čekat fakt pořádně dlouho, než se uklidnila aspoň natolik, že se mnou byla schopná komunikovat.

„*Proč?*“ zakvílela, když na chvíli přestala vřískat. „Proč jsi mu to *neřekla?!*“

„Podívejte,“ řekla jsem a pokusila se mluvit přesně tím konejšivým hlasem, jak mě to učil otec Dominik, „já to zkoušela, chápete? K tomu člověku není zrovna snadný se dostat. Zkusím to zítra ráno. Slibuju.“

Udělala nějaký divný pohyb, jako by se sesula na kolena. „Myslí, že je to jeho vina,“ zaúpěla. „Obviňuje se z mé smrti. Ale on za to nemohl. Řekni mu to. *Prosím*.“

Při tý prosbě její hlas strašlivě zaskřípal. Teda, řeknu vám, už jsem pár rozrušenejch duchů viděla, ale tahle bezkonkurenčně vedla hitparádu. Bylo to, jako by se k vám do pokoje najednou přenesla Meryl Streepová přímo z filmu *Sophiina volba* a sehrála tu velkou srdceryvnou scénu na vašem koberci.

„Heleďte, paní,“ ozvala jsem se, ale pak jsem se zarazila. Vlídná, připomněla jsem si. Buď vlídná.

Ale oslovovat někoho „Heleďte, paní“ asi moc vlídně nezní. Taky jsem si vybavila, jak se Jesse zlobil, že jsem se jí ani nezeptala na jméno, a rozhodla jsem se to napravit. „Poslouchejte, jak se vlastně jmenujete?“

Zavzlykala a místo odpovědi znova zakvílela: „Řekni mu to. Musíš mu to ří-í-íct!“

„Slíbila jsem vám to, ne?“ Jéžiši, a co si myslí, že jsem asi od rána dělala? Copak je to tak jednoduchý? „Dejte mi trochu času, jo? Vyřizovat tohle lidem je trochu choulostivý, jasný? Nemůžu to na něj jen tak vychrlit. Nebo to tak chcete?“

„Ne, bože, to ne,“ řekla. Strčila si do pusy sevřenou pěst a začala si ohryzávat klouby. „Ne, prosím.“

„Tak fajn. Uklidněte se trochu. Jak vám vlastně –“

Ale už byla pryč.

O zlomek vteřiny pozdějc se samozřejmě objevil Jesse. Lehce zatleskal se zdviženýma rukama, jako by byl v divadle.

„Tak tohle,“ prohlásil, když spustil ruce dolů, „bylo tvoje nejlepší představení. Působila jsi starostlivě, i když jsi byla znechucená.“

Sjela jsem ho pohledem a pak podrážděně pronesla: „Hele, nemáš po ruce nějaký řetězy? Že bys s nima řinčel pokaždý, když se budeš blížit?“

Došel až k posteli a posadil se na ni. Musela jsem skrčit nohy, aby mi je nepřisedl.

„Nechceš mi něco říct?“ kontroval.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Jsou dvě ráno, Jesse. Jediný, na co jsem teď schopná myslet, je spaní. Pamatuješ se snad, co je to spánek, ne?“

Jesse mě ignoroval. Bohužel to dělal často. „Měl jsem tady návštěvu, není to tak dlouho. Asi ho budeš znát. Pan Peter Simon.“

„To ne,“ zamumlala jsem. A pak, nevím proč, jsem se svezla zpátky do postele a přetáhla si polštář přes hlavu.

„Nechci o tom slyšet,“ bránila jsem se. Můj hlas zněl zpod polštáře dost huhňavě.

Pak už vím jen to, že polštář nějak vyletěl zpod mejch rukou – i když jsem ho držela pořádně pevně – a spad na podlahu. Dá rozum, že to nebylo moc slyšet, protože je měkkej.

Zůstala jsem ležet a mžikala do tmy. Jesse se ani nepohnul. Ale to je ten problém s duchama, jasný? Můžou hejbat s věcma – úplně se vším, co je napadne –, a nemusí přitom ani pohnout malíčkem. Dělají to svou vůlí. To člověku dovede nahnat husí kůži.

„Cože?“ vypravila jsem ze sebe. Hlas mi skřípal ještě víc než normálně.

„Chci vědět, proč jsi řekla otci, že u tebe v pokoji žije muž!“

Jesse vypadal rozčileně. Na ducha byl teda pěkně temperamentní, a když se rozparádil, bylo to na něm znát. Tak zaprvý, věci kolem něj se třásly. A zadruhý, ta jizva v jeho obočí zbělela.

Teď se sice věci v pokoji netřásly, ale jeho jizva ve tmě prakticky zářila.

„Ehm,“ zahuhlala jsem. „No, ale vždyť se mnou v pokoji *fakt* žije muž. Nevšimnul sis?“

„Jistě, jenže –“ Jesse vyskočil z postele a začal pochodovat kolem ní. „Já tady ve skutečnosti *nežiju*.“

„Jasně,“ souhlasila jsem. „Ale jenom proto, že jseš technicky vzato mrtvej.“

„To *vím*,“ zavrčel Jesse a prohrábl si vlasy znechuceným gestem. Už jsem vám říkala, jak má krásný vlasy? Ne moc dlouhý, černý a vypadají tak nějak krepově, jestli víte, co tím chci říct. „Já nechápu, proč jsi mu o mě vykládala. Netušil jsem, že tě to tak obtěžuje. To, že jsem tady.“

Pravda je, že mě to neobtěžuje. To, že je tady. Možná předtím, než mi Jesse párkrát zachránil život. Ale pak mi to nějak vadit přestalo. Úplně.

Akorát mi trochu vadilo, když mi bral cédéčka a nevracel je na místo tak, jak byly srovnaný předtím.

„Taky že ne,“ řekla jsem popravdě.

„Co taky že ne?“

„Neobtěžuje mě, že tady žiješ,“ vysoukala jsem ze sebe. Ne, to bylo zase špatně. „No, hele, ne jako, že tady *žiješ*, protože… Chci říct, nevadí mi, že tady *zůstáváš*. Já jenom –“

„Ty jenom co?“

Vyslovila jsem to. Hodně rychle, abych nestačila couvnout. „Jenom mě pořád zajímá, *proč* vlastně.“

„Proč vlastně co?“

„Proč tady tak dlouho zůstáváš.“

Jen se na mě podíval. Jesse mi nikdy nevyprávěl o tom, jak umřel. Taky nikdy neutrousil ani slůvko o tom, jak žil předtím, než se mu to stalo. Jesse není moc komunikativní typ, dokonce ani na kluka. I když člověk musí vzít samozřejmě v úvahu, že se narodil asi sto padesát let předtím, než v televizi začaly běžet *talk show*, v době, kdy lidi ještě netušili nic o terapeutech a o tom, jaký výhody má člověk z toho, když dokáže s druhýma sdílet svoje pocity, místo aby je držel pod pokličkou. Když si tohle všechno uvědomíte, tak to vlastně není zase až tak divný.

Na druhou stranu jsem ale měla pocit, že Jesse zvládá svoje emoce bez problémů. Že jenom nechce, abych mu do nich šťourala já. To málo, co jsem o něm dokázala zjistit – tak například jeho celý jméno – jsem vyčetla v jedný starý knize, co mi sehnal Prófa, kde se psalo o historii severní Kalifornie. Ale vlastně jsem se na to Jesseho nikdy neodvážila zeptat. Víte, jako na to, že si měl brát svou vzdálenou sestřenici, která ale milovala někoho jinýho, a jak se Jesse záhadně ztratil cestou na svatební obřad…

Jenže to není zrovna věc, kterou by člověk dokázal tak jednoduše nakousnout.

„Hele,“ řekla jsem, když už ticho začínalo být moc dlouhý a mně bylo jasný, že z Jesseho zase nic nevypadne, „pokud o tom nechceš mluvit, já to respektuju. Já jen doufala, že mezi náma je, no, víš, otevřený a upřímný přátelství, ale jestli jsem moc vyzvídala –“

„A co ty, Susannah?“ vypálil na mě zpátky. „Ty jsi ke mně otevřená a upřímná? Ani bych neřekl. Jak bys na mě jinak mohla poslat svého otce?“

Šokovaně jsem se na posteli posadila. „Táta si na tebe došlápnul?“

Jesse řekl podrážděně: „*Nom de Dios*, Susannah, a co jsi čekala, že udělá? Co by to bylo za otce, kdyby se mě nepokusil zbavit?“

„Jéžišikriste!“ vyhrkla jsem zahanbeně. „Jesse, neřekla jsem o tobě tátovi ani slovo. Přísahám. Přišel na to sám. Myslím, že za mnou trochu slídil, nebo tak nějak.“ Sice to bylo pokořující, ale musela jsem mu to vysvětlit, no ne? „No, a… cos dělal? Kdy za tebou přišel?“

Jesse pokrčil rameny. „Co jsem měl dělat? Snažil jsem se mu to vysvětlit, jak jsem uměl nejlíp. Koneckonců, moje úmysly nejsou přece nečestné.“

A sakra! Tak to teda prr – „Ty máš se mnou nějaký *úmysly?*“

Já vím, že to teď bude znít hrozně pateticky. Ale nacházela jsem se právě v takovým úseku života, že mi dokonce i zmínka o tom, že *duch* mladýho kluka má se mnou nějaký úmysly – i když nejsou bohužel z těch nečestnejch –, zvedla náladu. A co byste taky čekali? Je mi šestnáct a ještě nikdy mě nikdo nepozval na rande! Nemám teda nárok bejt trošičku naměkko?

A kromě toho, Jesse je fakt *třída*. I když je už po smrti.

Ale – a znova bohužel – jeho úmysly se mnou byly očividně čistě platonický, aspoň pokud jsem soudila z toho, že teď místo odpovědi jen zvedl polštář ze země – tentokrát vlastní rukou – a položil mi ho zpátky na obličej.

To nebylo zrovna gesto kluka, co by ze mě šílel láskou nebo něco na ten způsob.

„Tak co ti táta říkal?“ zeptala jsem se a odstrčila polštář zase pryč. „Myslím jako, když jste si vysvětlili, že tvoje úmysly nejsou nečestný?“

„Víš, Susannah,“ začal Jesse a sedl si zase na postel, „za chvilku se uklidnil. Vlastně ho začínám mít rád.“

Odfrkla jsem si. „Jeho mají všichni rádi. Teda měli, když byl naživu.“

„Dělá si o tebe starosti, víš,“ pokračoval Jesse.

„Měl by si dělat starosti s něčím úplně jiným,“ zamumlala jsem. „Ne se mnou.“

Jesse se na mě zvědavě zadíval. „Co tím myslíš?“

„Jéžiši, já nevím. Třeba to, proč je pořád tady, a ne tam, kam mu bylo souzený odejít? To už je slušnej námět k zamyšlení, nezdá se ti?“

„A jak můžeš vědět, Susannah, že mu není souzeno zůstat tady?“ pronesl tiše Jesse. „Nebo mně, když už o tom mluvíme?“

Teď jsem zase zírala já na něj. „Protože tak to prostě nechodí, Jesse. Možná toho o tom, jak dělat mediátora, moc nevím, ale tohle náhodou vím tutově. Tohle je svět živejch. Ty a můj táta a ta paní, co tady kvílela před chvílí – vy sem nepatříte. Zůstáváte tady, protože něco je špatně.“

„Ach,“ hlesl takřka neslyšně. „Chápu.“

Ale nechápal. Viděla jsem, že nechápe.

„Nehodláš mi snad přece tvrdit, že jseš tady šťastnej,“ řekla jsem. „Nehodláš mi snad tvrdit, že by se ti *líbilo* strašit tady v tom pokoji víc než sto padesát let.“

„Není to tak hrozné,“ prohodil s úsměvem. „Zvlášť v poslední době.“

Nebyla jsem si tak úplně jistá, co tím chce říct. A protože jsem se bála, abych to nezkazila, hlas mi zaskřípal ještě víc než obvykle, když jsem se odhodlala zeptat: „Víš, fakticky mě mrzí, že si na tebe táta došlápnul. Přísahám, že jsem mu nic neřekla.“

„Nedělej si s tím starosti, Susannah,“ pronesl měkce Jesse. „Tvůj otec se mi líbí. Udělal to jenom proto, že má o tebe strach.“

„Myslíš?“ popotáhla jsem pokrývku. „To bych se divila. Spíš bych řekla, že to udělal proto, aby mě dožral.“

Jesse pozoroval, jak nervózně oždibuju lem deky. Pak se najednou ke mně naklonil a sevřel moje prsty ve svejch.

To by neměl dělat. Když jsem na něj byla jednou hodně protivná, zakázala jsem mu, aby na mě šahal, ale to už mi úplně vypadlo z hlavy. Ale stejně. Tohle by dělat neměl. Neměl by se mě dotýkat.

Protože i když je Jesse duch a může procházet zdí a zjevovat se a mizet, jak se mu zachce, je pořád… no, reálnej. Muž. Teda pro mě. To je to, čím se já – a taky otec Dominik – lišíme od ostatních lidí. Nejen že můžeme vidět duchy a mluvit s nima, ale taky je cítíme – úplně stejně jako kohokoli dalšího. Teda jako každýho, kdo je naživu. Protože pro mě a otce Doma jsou duchové stejný jako živí lidi. Mají krev a pot a svaly a horkej dech a tohle všechno. To jediný, co je pro nás odlišuje od ostatních, je taková ta záře kolem nich – myslím, že se tomu říká aura.

Zmínila jsem se už o tom, že mají nadlidskou sílu? Občas na to zapomenu, jenže pak ty následky… Ale už mám pod kůží, že si je radši držím od těla, teda při svý práci. Proto mě taky vždycky nakrkne, když to někdo z nich nerespektuje – jako právě teď Jesse – a dotkne se mě. I když v tom není žádná agrese.

A to, že duchové jsou pro mě fyzicky úplně stejní jako živí lidi – třeba jako Tad Beaumont –, znamená, že se k nim taky chovám jako k živejm. Ne že bych třeba s nima chtěla pomalu kroužit při ploužáku nebo něco takovýho…

Aby bylo jasný, u Jesseho bych o to třeba i stála, ale dovedete si představit, jak bláznivě by to vypadal? Jenom si to představte. Nikdo kromě mě ho nevidí. Kdybych pak navrhla, že vás seznámím se svým přítelem, a ukázala vedle sebe, nikdo by tam nestál. Trochu trapas, nezdá se vám? Vypadalo by to, že jsem si ho vybájila, jako si Hugh Grant v

jednom filmu, co jsem nedávno viděla, vybájil neexistující dítě.

A navíc si jsem jistá, že Jesse o mně tímhle stylem neuvažuje. Jako že by se mnou chtěl tancovat ploužák a tak.

Což bohužel zpečetil tím, že mi zvedl ruku do vejšky a podržel ji v měsíčním světle.

„Co se ti to stalo s prsty?“ zeptal se překvapeně.

Podívala jsem se na ně. Vyrážka byla ještě horší než včera. Zvlášť v tom měsíčním světle vypadala moje ruka jako znetvořená. Jako bych byla nějakej mutant.

„Jedovatej břečťan,“ ušklíbla jsem se mrzutě. „Máš kliku, že jseš po smrti, takže se ti něco takovýho nemůže stát. Nikdo mě před tím jedovatým hnusem nevaroval, chápeš to? Palmy, pořád mleli jenom o palmách, jenže –“

„Měla by sis na to přikládat obklady z listů pryšce,“ přerušil mě.

„Jo, bezva.“ Snažila jsem se, aby to nevyznělo moc ironicky.

Zamračil se na mě. „Jsou to takové malé žluté kvítky,“ vysvětlil mi. „Rostou planě. Mají léčivé účinky, víš. Dají se najít tady v kopcích kolem domu.“

„Aha,“ řekla jsem. „Takže na stejnejch místech, jako roste ten jedovatej břečťan, jo?“

„Říká se, že na to pomáhá i střelný prach.“

„No jo,“ řekla jsem skepticky. „Jenomže, Jesse, medicína už trochu pokročila od těch časů před stoletím a půl, kdy se na vyrážku ordinovaly obklady z bejlí a střelnej prach.“

„Dobrá,“ urazil se a pustil moji ruku, „to byl jenom takový návrh.“

„Jo tak,“ zamumlala jsem. „Dík. Ale já věřím hydrokortizonu.“

Podíval se na mě trochu nechápavě. Zřejmě uvažoval o tom, jak moc jsem trhlá. Já uvažovala o tom, jak moc trhlý je, když vám kluk, co se vám líbí, prohlíží ruce s odpornou

vyrážkou. Všichni se jich štítili, dokonce ani mamka se jich nedotkla. Ale Jesse jo. Tomu to nevadilo.

To dá rozum, protože on se ode mě nemoh nakazit.

„Susannah," pronesl nakonec.

„No?"

„Zacházej opatrně," vyzval mě, „s tou ženou. S tou, co tady byla."

Pokrčila jsem rameny. „Vždyť jo."

„Myslím to vážně," pokračoval Jesse. „Ona není… není ta, co si myslíš."

„Já vím, kdo to je," namítla jsem.

Vypadal překvapeně. Tak překvapeně, jako by se ho to nějak dotklo. „Ty to *víš?* Ona ti to *řekla?*"

„No, to vlastně ne," přiznala jsem. „Ale nedělej si starosti. Mám to pod kontrolou."

„Ne," zarazil mě a vstal z postele. „To tedy nemáš, Susannah. Měla bys být opatrná. Měla bys tentokrát poslechnout otce."

„Aha, jasně," pronesla jsem sarkasticky. „Tak jo. Dík. Myslíš, že bys moh mluvit míň v hádankách? Nebo mě trochu míň děsit? Třeba kdybys mi pro změnu začal chlemtat krev, nebo něco na ten způsob?"

No… řekla bych, že jsem to s tím sarkasmem asi moc přehnala, protože Jesse místo odpovědi zmizel.

Tihleti duchové. Nikdy nepochopí dobrej fór.

6

„*Cože* chceš?“

„Prostě mě vem s sebou,“ opakovala jsem. „Až pojedeš do práce. Máš to při cestě.“

Somna se na mě podíval, jako bych mu navrhla, aby schroustal sklenici nebo tak něco. „Nevím,“ vysoukal ze sebe pomalu. Stál ve dveřích, klíčky od ramblera v ruce. „A jak se pak dostaneš domů?“

„Jeden kamarád mě tam vyzvedne,“ řekla jsem přesvědčivě.

Což byla samozřejmě lež. Neměla jsem tucha, jak se dostanu domů. Ale říkala jsem si, že při nejhorším můžu vždycky zavolat Adama. Teprve nedávno dostal jak řidičák, tak novýho brouka od VW. Je do ježdění takovej blázen, že by mě klidně jel vyzvednout až do Albuquerque, kdybych mu odtamtud brnkla. A tak mi připadalo, že by mu zrovna nemuselo moc vadit, kdyby pro mě měl zajet do domu Thaddeuse Beaumonta na Seventeen Mile.

Somna se pořád tvářil nerozhodně. „Nevím…,“ opakoval zase, skoro jako mentál.

Nejspíš si myslel, že se chystám na nějakou sešlost gangu nebo tak něco. Vypadalo to, že ho nijak zvlášť neberu. Asi od tý příhody na svatbě našich rodičů, kdy mě přistihl, jak si venku s Ginou dávám čouda. Což teda nebylo vůbec fér, protože to bylo jedinkrát v mým životě, kdy jsem si zapálila.

Ale předpokládám, že vřelosti našich vzájemnejch vztahů zrovna neprospělo, když mě nedávno Somna musel jít zachraňovat uprostřed noci. Tenkrát, když rozzuřenej duch pobořil půlku naší školy. No, a já mu přece nemohla vysvětlovat, jak to doopravdy bylo, to dá rozum. Asi si vzal

do hlavy, že jsem prostě ten typ holky, co jí na hlavu v jednom kuse padají baráky.

Takže není divu, že mě nechtěl mít vedle sebe v autě.

„Koukej," vyzvala jsem ho a rozevřela svůj dlouhej baloňák v barvě velbloudí béžová. „Co hroznýho asi tak můžu podnikat v tomhle oblečení?"

Somna si mě pátravě prohlížel. Dokonce i on musel uznat, že vypadám jako nevinnost sama, v tom bílým pleteným svetru, červený plátěný sukni a nízkejch mokasínech. Dokonce jsem si pověsila na krk i ten zlatej křížek, co jsem vyhrála jako první cenu za esej o válce z roku 1812, kterej nám zadal pan Walden. Myslela jsem, že postarší chlapík jako pan Beaumont by mohl tenhle image ocenit. Ohoz ve stylu malá odvážná školačka.

„Kromě toho," zalhala jsem ještě, „je to kvůli škole."

„Fajn," souhlasil konečně Somna, i když při tom vypadal, jako by byl nejradši někde úplně jinde. „Nastup si."

Vystartovala jsem k ramblerovi, než si to stačil rozmyslet.

Somna dorazil asi po minutě, mátožně se klátil jako vždycky. Vypadalo to, že jeho práce – rozvážení pizzy po domech – musí bejt neuvěřitelně namáhavá. Anebo si jen prostě bral moc směn. Člověk by řek, že musí mít na camaro už po čtrnácti dnech, když takhle maká.

Prohodila jsem něco v tom smyslu, když jsme zahnuli na příjezdovou cestu dolů z kopce.

„No jasně, už bych na ni měl," souhlasil nečekaně živě Somna. „Ale chci si ji pořádně vyšperkovat, chápeš? Stereo Alpine, repráky Bose. Tohle všechno."

Mám jistou teorii o klucích, co mluví o svým autě v ženským rodě, ale měla jsem pocit, že by mi k tomu, aby mě Somna ochotně svezl, moc nepomohla. Takže jsem místo toho vyhrkla. „Týjovka. To bude teda super!"

Náš dům v Carmelu stojí na kopcích, co se táhnou podél údolí. Je z něj nádherná vyhlídka na záliv. Ale teď už se setmělo a cestou jsem viděla jenom světla v oknech domů,

kolem kterejch jsme projížděli. Lidi tady v Kalifornii mají doma takový ty obrovský okna, aby jim šlo do místností sluníčko, takže když se večer setmí a oni rozsvítí, dá se pozorovat, co všechno doma dělají. Stejně jako v Brooklynu, kde nikoho ani nenapadlo zatahovat rolety. Připadalo mi to tak nějak domácký, víte.

„A co to zařizuješ? Na jakej předmět?“ zeptal se Somna. To, že vůbec promluvil, mě tak vykolejilo, až jsem nadskočila metr dvacet. Somna totiž mluvil tak zřídka, zvlášť když dělal něco, co ho těšilo – jako že jed nebo řídil –, že jsem na něj úplně zapomněla.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se zmateně.

„No to, co teď jedeš dělat.“ Na vteřinu odtrhnul oči od silnice a zadíval se na mě. „Říkalas přece, že je to kvůli škole, ne?“

„Jo,“ vyjekla jsem. „Uf. No, jasně. Totiž, to… jde o článek, co budu psát do školních novin. Moje kamarádka Cee Cee je šéfredaktorka. Zadala mi to.“

Panebože, to jsem ale neskutečná lhářka. Nemůžu zůstat jen u jedny lži, kdepak. Musím na ni vršit další a další. Jsem nechutná, máte recht. Fakt nechutná.

„Cee Cee,“ opakoval Somna. „To je ta albínská kočka, co s ní sedáváš při obědě?“

Cee Cee by nejspíš dostala embolii, kdyby slyšela, že o ní někdo mluví jako o kočce, ale po technický stránce bylo jeho konstatování správný, takže jsem zahuhlala něco nezřetelnýho na souhlas.

Somna přitakal a pak se na delší dobu odmlčel. Tiše jsme míjeli rozzářený okna honosnejch sídel. Řekla bych, že Seventeen Mile je ta nejhezčí silnice na světě. Vede kolem toho slavnýho golfovýho hřiště Pebble Beach a kolem asi pěti dalších golfovejch klubů. Navíc je na ní spousta dalších malebnejch míst, jako třeba Strom samotář, což je cypřiš, kterej vyrůstá ze skály, anebo Tulení skála, kde bude nejspíš, jo, chytli jste bingo, hodně tuleňů.

Seventeen Mile vede taky nad útesama na tý části pobřeží, který tady říkají Neklidný moře – na rozdíl od klidnýho Pacifiku –, protože pod hladinou je spousta spodních vírů a proudů, který jsou nebezpečný pro plavce. Mezi skalama a obrovskejma vlnama je tady jen úzkej pruh písku plnej lastur a mušlí a slávek, kolem kterejch se vznášejí hejna racků a vyzobávají ze škeblí maso. Sem tam tady moře vyplaví taky nějaký surfaře, dost pitomý na to, že si troufali sjíždět takový vlny.

Pokud po tom prahnete, můžete si koupit barák rovnou na útesu, odkud se na tuhle přírodní nádheru můžete dívat z první ruky. Asi tak za nějakejch pár miliard dolarů.

A přesně tohle udělal Thaddeus Zrzek Beaumont. Patřilo mu jedno z těchhle honosnejch sídel – to největší, jak jsem zjistila, když k němu Somna nakonec zatočil. Dům byl tak obrovskej, že měl i malej strážní domek vedle brány s ostnatým drátem. Za ním vedla dlouhá, ale fakt dlouhá příjezdová cesta k domu. Uvnitř budky seděl hlídač a čučel na televizi.

Somna si prohlížel bránu. „Víš jistě, že to je tady?“

Nasucho jsem polkla. Věděla jsem od Cee Cee, že pan Beaumont je bohatej, ale až doteď jsem neměla ponětí o tom, co slovo *bohatej* vlastně znamená tady v severní Kalifornii. Pokoušela jsem se k němu dovolat celej den – jednou mi řekli, že má jednání, pak zase, že s někým telefonuje, a tak to šlo pořád dokola. Takže mě napadlo, že osobní kontakt by možná pomohl prolomit ledy. Vlastně už ani nevím, co mě to napadlo. Asi že zazvoním a on přijde ke dveřím a já ho dostanu tím svým nevinným školáckým ohozem.

Jenže – jak jsem si teď uvědomila – tady se k ničemu takovýmu ani nepropracuju.

„Ehm, promiňte,“ řekla jsem do maličkýho mikrofonu na strážní budce. Okna byly z neprůstřelnýho skla, jak jsem si všimla. Buď Tadova otce nemají lidi moc v lásce, anebo je kapánek paranoidní.

Hlídač zvedl oči od televize. Viděla jsem, jak si mě prohlíží. Nechala jsem si baloňák rozepnutej, abych měla jistotu, že uvidí mou plátěnou sukni a pletenej svetr. Pak se mi podíval přes rameno na ramblera. To nevypadalo moc dobře. Nemohla jsem potřebovat, aby mě někdo posuzoval podle mýho přitroublýho nevlastního bráchy a jeho rachotiny.

Zaťukala jsem radši na sklo, abych upoutala hlídačovu pozornost.

„Dobrý den," pozdravila jsem slušně. „Jmenuji se Susannah Simonová a studuji na Misijní akademii ve druhém ročníku. Připravuji článek pro naše školní noviny o nejvlivnějších lidech v Carmelu a doufala jsem, že mi pan Beaumont bude moci poskytnout interview. Ale bohužel se mi nepodařilo dostat ho k telefonu, a ten článek musím odevzdat už zítra, tak jsem si myslela, že kdyby byl doma a našel si na mě chvilku čas…"

Hlídač na mě naprosto konsternované zíral.

„Jsem přítelkyně, ehm, Tada Beaumonta, syna pana Beaumonta," soukala jsem ze sebe. „Tad mě zná, takže jestli potřebujete, aby mě identifikoval, tak myslím, že ho můžete klidně zavolat. Pokud mě teda potřebujete identifikovat nebo ověřovat totožnost nebo jak se tomu říká."

Hlídač pořád jenom zíral. Člověk by řekl, že boháč typu pana Beaumonta by si moh dovolit chytřejšího bodyguarda.

„Ale jestli jsem přišla nevhod," uzavřela jsem a otočila se, „tak se nedá svítit. Přijdu někdy jindy."

Pak hlídač udělal tu nejneuvěřitelnější věc na světě. Naklonil se dopředu, stiskl nějakej čudlík a řekl: „Děvče, vy mluvíte tak rychle, jak jsem to v životě neslyšel. Můžete mi to zopakovat? A teď už pěkně pomalu?"

Takže jsem svůj stručnej projev odříkala znova, jak nejpomalejc to šlo, zatímco za mnou seděl Somna pořád za volantem a túroval motor. Slyšela jsem, jak v autě hraje

rádio, a Somna si zpívá s ním. Nejspíš si myslel, že když má vytažený okýnka, je ten jeho kŕáp zvukotěsnej.

Páni, to se teda plete.

Když jsem teda odříkala svou litanii podruhý, hlídač se trochu usmál, řekl: „Momentíček, slečno," a zvedl sluchátko bílýho telefonu. Pak do něj začal povídat něco, co venku nebylo slyšet. Začala jsem si spílat, že jsem si nevzala punčocháče, protože od oceánu fučel ostrej vítr a mně byla na nohy docela kosa. Nakonec už jsem se divila sama sobě, jak mě to vůbec mohlo napadnout.

Pak to v mikrofonu zakřapalo. „Tak, slečno," oslovil mě strážce, „pan Beaumont vás přijme."

A k mýmu úžasu se brána z ostnatýho drátu začala doširoka otevírat.

„Ach," vyjekla jsem. „Bože! Děkuju vám! Díky –"

Pak jsem si uvědomila, že když nemluvím na mikrofon, hlídač mě stejně neslyší. Rozběhla jsem se zpátky k autu a škubla s dvířkama.

Somna, kterej zrovna vybrnával kytarový sólo na neviditelnej nástroj, přerušil svoje vystoupení. Vypadal trochu rozpačitě.

„No?" zeptal se.

„No," opakovala jsem po něm a naskočila na místo vedle řidiče, „jsme tady. Dovez mě ještě k tomu domu, jo?"

„Rozkaz, Popelko."

Trvalo nám snad pět minut, než jsme projeli celou cestu. Nedělám si srandu. Takhle byla dlouhá. Po obou stranách ji lemovaly vysoký stromy, který tvořily něco jako alej. Stromořadí před zámkem. Bylo to úžasný. Za denního světla to muselo vypadat nádherně. Bylo vůbec něco, co by Tad Beaumont neměl? Spoustu peněz, krásnej dům…

Jasně. Potřeboval už jen starou dobrou Susannah.

Somna zajel s autem až před průčelí domu, zastíněný kmenama vysokejch palem, podobně jako polynéskej hotel v Disney Worldu. Vlastně to celý vypadalo, jako by to

projektoval sám Disney. Jako takový velký a moderní a kýčovitý. K domu ved kamennej chodník osvětlenej lampama a na jeho konci jsem zahlídla obrovský prosklený dveře, za kterejma někdo stepoval.

Otočila jsem se k Somnovi a řekla: „Tak fajn, jsem tady. Dík za odvoz.“

Somna si zaskočeně prohlížel dům a palmy a osvětlení. „Fakticky máš odvoz domů?“

„Fakticky,“ potvrdila jsem.

„Tak jo.“ Když jsem vystupovala z auta, slyšela jsem, jak mumlá: „Sem teda jsem pizzu ještě nevez –“

Vydala jsem se dlážděnou cestou ke vstupním dveřím. Sotva Somna konečně odrachotil pryč, uvědomila jsem si, že za domem slyším hukot oceánu, i když ve tmě nebylo nic vidět. Když jsem došla až ke dveřím, otevřely se ještě dřív, než jsem se vůbec stačila dotknout zvonku a Japonec v černejch kalhotech a něčem bílým, co vypadalo jako frak majordoma, se mi způsobně uklonil a řekl: „Tudy, slečno.“

Ještě nikdy jsem nebyla v domě, kde by vám otevíral komorník – nehledě na to, aby mě někde oslovovali *slečno* – takže jsem dost dobře nevěděla, jak se tady mám chovat. Pochodovala jsem za ním do obrovský haly, kde byly stěny obložený opravdickejma kamenama. Mezi nima tekly maličký potůčky a padaly dolů v miniaturních vodopádech.

„Mohu vám vzít váš plášť?“ zeptal se Japonec a já trochu znejistěla, protože jsem v ruce držela kabelu, ze který výmluvně čouhal můj zápisník. Chápete, potřebovala jsem působit přesně tímhle dojmem.

Potom se mi komorník zase uklonil a ukázal: „Tudy prosím, slečno.“

Pak mě nasměroval k dvoukřídlejm skleněnejm dveřím, které vedly na nějaký velký, otevřený nádvoří. Tam stál velkej bazén, kterej ve tmě svítil tyrkysovou modří. Z hladiny stoupala pára, takže byl zřejmě vytápěnej. Uprostřed měl fontánu a umělej skalnatej ostrůvek, ze kterýho proudila

voda. Všude kolem bazénu rostly květiny a stromy a ibiškový keře. Fakt prima místo, pomyslela jsem si. Tady bych se ve svejch plavkách od Calvina Kleina a sarongu, řekněme někdy odpoledne po škole, vyjímala dobře.

Pak jsme zase vešli dovnitř, tentokrát do překvapivě obyčejný haly. Tam se mi můj průvodce uklonil potřetí a pronesl: „Počkejte tady, prosím.“ Potom zmizel v jedněch ze tří dveří.

A tak jsem udělala, co po mně chtěl, i když jsem si říkala, jak dlouho to může trvat. Nenosila jsem hodinky, protože všechny, co jsem předtím měla na zápěstí, mi rozmačkaly rozzuřený zbloudilý duše. Ale neměla jsem v plánu strávit s tím chlápkem víc než pár minut. Chtěla jsem se dostat dovnitř, doručit mu vzkaz od mrtvý ženy a zase rychle vypadnout. Slíbila jsem mamce, že budu do devíti doma, a teď už je určitě kolem osmý.

Tihleti boháči. Nikdy se nestarají o to, jestli kvůli nim obyčejní lidi dostanou zaracha.

Japonec se znova zjevil, uklonil se a oznámil mi: „Pán vás nyní přijme.“

Uf. To je teda hustý. Budu muset padnout na kolena?

Musela jsem se trochu krotit. Vyšla jsem z haly a zjistila, že stojím u výtahu. U malýho kouzelnýho výtahu s křesílkem a stolkem uvnitř. Na stolku stála dokonce kytka. Japonec za mnou zavřel dveře a já se ocitla sama v miniaturní místnůstce, která se začala pohybovat. Ale nedokázala jsem určit, jestli stoupá, nebo klesá. Nedalo se to nijak zjistit. Nade dveřma nebyly žádný čísílka, co by ukazovaly patra, a taky tady byl jen jeden čudlík…

Místnost se přestala pohybovat. Když jsem se dotkla dveří, začaly se samy otevírat. A když jsem vystoupila z výtahu, zjistila jsem, že stojím v temný místnosti, s těžkýma sametovýma závěsama, který zakrejvaj okna. Uprostřed jen masivní stůl a za ním obrovský akvárium. Před stolem čekala

jedna židle: evidentně na mě. Za ním seděl muž. Sotva mě uviděl, pousmál se.

„Aha," pronesl, „tak tohle musí být slečna Simonová."

7

„Uhm,“ připustila jsem. „Ano.“

Bylo sice těžký to odhadnout, v tom přítmí a tak, ale řekla bych, že chlápkovi za stolem bylo asi tolik jako mýmu nevlastnímu otci. Pětačtyřicet, nebo tak nějak. Na sobě měl svetr a pod ním takovou tu košili na knoflíčky, co většinou nosí Bill Gates. Vlasy mu už na temeni hlavy znatelně řídly. Cee Cee měla recht: byly hnědý s nádechem do zrzava.

A taky nebyl ani náhodou tak pohlednej jako jeho syn.

„Posaďte se,“ vyzval mě pan Beaumont. „No jen si sedněte. Jsem moc rád, že vás poznávám. Tad mi o vás tolik vyprávěl.“

Hm. Super. To by mě zajímalo, co by teď říkal, kdybych mu prozradila, že Tad ani neví, jak se jmenuju. Ale protože jsem pořád ještě hrála malou zuřivou reportérku, jenom jsem se usmála a zabořila se do pohodlnýho koženýho křesílka před jeho stolem.

„Dáte si něco?“ nabídl mi pan Beaumont. „Čaj? Limonádu?“

„Ach, to ne, děkuju vám,“ odmítla jsem. Bylo dost těžký nezírat na akvárium za jeho zádama. Bylo zabudovaný do zdi, sahalo přes celou její šířku a bylo plný rybiček všech barev, co jste si jen dokázali představit. Na dně akvária, přímo v písku, byly schovaný světla, který osvětlovaly místnost podivným, vodově vybledlým světlem. Obličej pana Beaumonta, žíhanej tím zvlněným světlem, vypadal trochu jako Moff Tarkinish. Víte, v tý poslední bojový scéně se spřísahancema Černý hvězdy.

„Nebudu vás obtěžovat," reagovala jsem vychovaně na jeho nabídku občerstvení.

„Jaké obtěžování, prosím vás. Joši nám to přinese." Pan Beaumont sáhl po telefonu, který trůnil uprostřed viktoriánsky působícího psacího stolu. „Mám mu zavolat, aby vás obsloužil?"

„Ne, vážně," trvala jsem na svým. „To je dobrý." A zkřížila jsem nohy, protože mi byla pořád ještě zima, jak jsem předtím trčela venku u strážní budky.

„Ale vám je chladno," všiml si pan Beaumont, „dovolte, zapálím v krbu."

„Ale ne," zaprotestovala jsem chabě. „Vážně, to je… v pořádku…"

Můj hlas se pomalu vytrácel. Pan Beaumont neudělal to, co by udělal Andy – teda že by vstal, strčil pod připravený polena starý noviny, škrtnul zapalovačem a strávil asi půl hodiny foukáním do plamínků a nadáváním.

Pan Beaumont místo toho zdvihl dálkový ovládání, stiskl tlačítko a v krbu z černýho mramoru se okamžitě rozhořel bujarej oheň. Hnedka jsem cítila, jak mě to zahřívá.

„No ne," vyhrkla jsem. „To je… pohodlný."

„Viďte?" Pan Beaumont se na mě usmál. Jeho zrak se z nějakýho důvodu zastavil na křížku, co mi visel kolem krku. „Nikdy jsem nebyl pro ohniště v domě. Neumím moc dobře zapalovat. Přiznám se, že jsem nepatřil zrovna mezi nejlepší skauty."

„Ha ha," zasmála jsem se zdvořile. Měla jsem pocit, že šílenější už by to mohlo bejt jen v případě, kdyby se ukázalo, že tenhle chlapík má hlavu tý mrtvý ženský někde v mrazáku, připravenou pro transplantaci k tělu Cindy Crawfordový, hned jak to tělo bude k dispozici.

„No, jestli si teď teda můžeme promluvit, pane Beaumonte…"

„Ale jistě. Tak nejvlivnější lidé v Carmelu, je to tak? Na kolikáté příčce jsem? Asi jednička, předpokládám."

Rozesmál se ještě hlasitěji. Usmála jsem se na něj. Sice to na sobě nenávidím, ale připouštím, že tenhle okamžik mám nejradši. Fakt. Něco dost zásadního se mnou nebude v pořádku.

„Ve skutečnosti, pane Beaumonte," vyslovila jsem zřetelně, „o vás žádný článek do školních novin nepřipravuju. Jsem tady, protože mě někdo požádal, abych vám vyřídila vzkaz, a tohle byla jediná možnost, jak se k vám dostat. Vás je dost složitý kontaktovat, jestli mi rozumíte."

Nepřestával se usmívat, ani když jsem mu vysvětlila, že jsem se vetřela dovnitř pod falešnou záminkou. Určitě měl pod stolem nějaký tlačítko, kterým moh přivolat ochranku, ale nic takovýho neudělal. Anebo pokud jo, tak jsem si ničeho nevšimla. Založil si ruce na prsou a s pohledem pořád upřeným na můj zlatej křížek prones: „Ano?" Takovým tím čistě vyčkávacím tónem.

„Ten vzkaz," pokračovala jsem a narovnala se, „je od ženy – promiňte, ale nevím, jak se jmenuje –, která už nežije."

Jeho výraz se ani v nejmenším nezměnil. Očividně byl mistrem v pokerovým skrývání emocí.

„Řekla, že vám mám vyřídit," mluvila jsem dál, „že jste ji nezabil. Že vás z ničeho neobviňuje. A ani vy se nemáte z ničeho obviňovat."

A *tohle* už vyvolalo reakci. Vystřelil rukama před sebe, chytil se za okraj stolu, a naklonil se ke mně s okouzleným výrazem.

„Tohle vám řekla?" zeptal se dychtivě. „Ta mrtvá žena?"

Nejistě jsem ho pozorovala. Nebyla to zrovna obvyklá reakce lidí, kterým jsem doručovala zprávy od nebožtíků. Většinou jim tekly slzy. Nevěřícnej úžas ve tváři. Ale ne tenhle – koukněte se na to – podivně vzrušenej zájem.

„Ano," potvrdila jsem a vstala.

Ne snad, že by mě chování pana Beaumonta tak vyděsilo. Ani že by mi zvonilo v uších tátovo varování. Ale moje instinkty mediátora mi napovídaly, že je nejvyšší čas se zdekovat, a to hned. A když mi něco špitají moje instinkty, obvykle je poslechnu. Zjistila jsem, že je to docela zdraví prospěšná metoda.

„Tak fajn," uzavřela jsem. „Nashledanou."

Otočila jsem se a zamířila zpátky k výtahu. Ale když jsem stiskla ovladač, nic se nestalo.

„A kde jsi viděla tu ženu?" Hlas pana Beaumonta za mnou zněl jenom zvědavě, nic víc. „Tu mrtvou?"

„Zdálo se mi o ní," zalhala jsem a bezvýsledně se pokusila otevřít dveře výtahu. „Přišla za mnou ve snu. Pro ni bylo hrozně důležitý, aby vám dala vědět, že vás z ničeho neobviňuje. A teď jsem splnila, co jsem jí slíbila, takže mohl byste mě nechat jít? Slíbila jsem mamce, že budu v devět doma."

Ale pan Beaumont dveře výtahu neuvolnil. Místo toho pronesl udiveným hlasem: „Zdálo se ti o ní? Mluvíš ve snech s mrtvými? Jsi *okultistka?*"

Sakra, zaklela jsem v duchu. Mohlo mě to napadnout.

Že on bude jeden z těch vyznavačů New Age? Že má postel postavenou v tý zóně bez patologickejch zlomů a v koupelně aromaterapeutický svíčky? Má někde v domě malou pracovnu, zasvěcenou zkoumání mimozemšťanů?

„Jo," řekla jsem unaveně, protože když už to došlo tak nedaleko, nedalo se dost dobře vycouvat, „jo, jsem okultistka."

Ať se vykecá, myslela jsem si. Jen ať si mluví, a já budu zatím hledat, kde nechal tesař díru. Popošla jsem k prvnímu oknu, ukrytýmu za těžkým sametovým závěsem.

„Ale heleďte, fakt vám už nic víc nemůžu říct, chápete?" pokračovala jsem jakoby v konverzaci. „Měla jsem prostě jen takovej sen. O tý mrtvý ženě, která vypadala, ehm, že

byla moc hezká a prima, když byla ještě naživu. Je to škoda, že je po smrti, ehm. Kdo to vlastně byl? Vaše… manželka?“

Při slově *manželka* jsem prudce odhrnula závěs. Čekala jsem, že za ním bude okno, kterým bych mohla rychle vyskočit ven do bezpečí. Prostě přehodit nohy přes parapet a zmizet. To nebyl problém. Udělala jsem to už snad stokrát.

Okno tam bylo, to je fakt. Vysoký přes dva metry, se spoustou malejch jednotlivejch tabulek, upevněnejch v okrasnejch rámech.

Ale okenice – víte, takový ty, co zdobí průčelí domu a mají většinou jen dekorativní účel – někdo zavřel. Pevně, na závoru. Tak, aby se mezi nima neprotáhnul ani paprsek světla.

„To musí být úžasně vzrušující,“ pronesl za mnou pan Beaumont, zatímco jsem zírala na okenice a přemýšlela, jestli by se mi je podařilo rozrazit, kdybych do nich kopla hodně velkou silou. Ale jak moh člověk tušit, co ho čeká za nima? Mohli jsme bejt deset metrů vysoko. Už jsem párkrát provedla pár dramatickejch seskoků, ale chtěla bych aspoň vidět, kam to vlastně budu padat.

„Mám na mysli nadpřirozené schopnosti,“ pokračoval Tadův otec za mejma zádama. „Zajímalo by mě, jestli se můžeš kontaktovat i s dalšími mrtvými osobami, které jsem znal. Existuje pár nebožtíků, co bych si s nimi rád promluvil.“

„Jenomže tak –“ pustila jsem závěsy a vydala se k dalšímu oknu, „– to nefunguje.“

Totéž. Okno bylo ubedněný zavřenejma okenicema. Ani náznak slunečního svitu neměl šanci dostat se dovnitř. Vlastně to vypadalo, že okenice nejsou zavřený. Vypadalo to, jako by byly spíš zatlučený.

Ale to je směšný, ne? Kdo by si zatloukal okenice natrvalo? Zvlášť když je pod nima taková nádherná vyhlídka na oceán, jakou Beaumontův dům určitě má.

„No, ale když se na to soustředíš –“ Beaumontův hlubokej hlas mě provázel k dalšímu oknu, „– můžeš určitě komunikovat i s nějakými dalšími. Chci říct, když se ti to povedlo už jednou. Teď už to půjde samo, ne? Samozřejmě ti zaplatím.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. I poslední okno bylo zatlučený zvenčí.

„Ehm,“ zamumlala jsem neurčitě a spustila poslední závěs. „Máte agorafobii?“

Pan Beaumont si asi konečně všiml, co to provádím, protože prohodil: „Ach tak. Ano. Mám alergii na sluneční světlo. Nedělá mi dobře na kůži.“

No jasně. Ten chlap je magor.

V místnosti byly jen jedny další dveře, ale ty byly za zádama pana Beaumonta, poblíž akvária. Představa, že bych se musela dostat do blízkosti toho cvoka, mě zrovna nepovznášela, a tak jsem se otočila zpátky k výtahu.

„Prosím, můžete mi je otevřít, abych se mohla vrátit domů?“ Zalomcovala jsem znova dveřma výtahu a pokoušela se nedávat najevo strach. „Moje mamka je moc přísná, a když se nevrátím včas, tak… mě *zmlátí*.“

Vím, že to znělo dost přehnaně – zvlášť pro toho, kdo někdy viděl mou mamku ve zprávách, jak recituje svoje příspěvky. Mamka vůbec nepůsobí jako agresivní týpek. Ale musím přiznat, že něco v tom chlapovi ve mně vzbuzovalo opravdickou hrůzu. Chtěla jsem prostě odtud, a bylo mi fuk, jak moc kvůli tomu budu muset lhát. Vymyslela bych si cokoli, co by dokázalo zapůsobit.

„Myslíš,“ pokračoval nevzrušeně pan Beaumont, „že kdybych byl úplně tiše, mohla bys přivolat ducha té ženy, abych si s ní mohl na chvíli promluvit?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Otevřete mi ty dveře?“

„Nejsi zvědavá, jak to myslela?“ zeptal se pan Beaumont. „Vždyť ti přece řekla, že se nemám obviňovat z její smrti. Jako bych se nějakým způsobem podílel na tom, že je mrtvá.

Copak nechceš vědět, co to všechno znamená? Chci říct, jestli jsem, nebo nejsem –“

A právě v tu chvíli, k mý značný úlevě, dveře výtahu povolily. Ale ne proto, že by je uvolnil pan Beaumont. Vůbec ne. Otevřely se, protože tím výtahem někdo přijel.

„Dobrý den,“ pozdravil blonďák, mnohem mladší než pan Beaumont. Na sobě měl oblek a kravatu. „Kohopak to tady máme?“

„To je slečna Simonová, Marcusi,“ představil mě pan Beaumont. „Je médium.“

Marcus se z nějakýho důvodu zadíval taky na můj řetízek. Anebo ne na řetízek, ale na krk.

„Médium, říkáš?“ Jeho zrak mi přejížděl po hrdle až k výstřihu svetru. „Tak o tom jste se tady vy dva bavili? Joši říkal něco o článku do školních novin…“

„Ne, ne.“ Pan Beaumont zamával paží, jako by chtěl zaplašit celej ten výmysl s článkem. „To si ta dívenka jen vymyslela, aby se ke mně dostala a mohla mi vyprávět o svém snu. Byl to vážně moc zajímavý sen, Marcusi. Zdálo se jí o ženě, která mi vzkazuje, že jsem ji ve skutečnosti nezabil. *Nezabil* jsem ji, Marcusi. Není to zajímavé?“

„To jistě je,“ souhlasil Marcus. Položil mi ruku na rameno. „No, jsem rád, že jste si tak dobře popovídali. Ale obávám se, že slečna Simonová už pospíchá domů.“

„To ne,“ vyhrknul pan Beaumont a poprvé se za stolem vztyčil. Byl dost vysokej, jak jsem si všimla. A měl zelený manšestráky. Zelený!

Fakt. Jestli chcete něco vědět, tak tohle na tom bylo to nejšílenější.

„Sotva jsme se začali líp poznávat,“ prohlásil lítostivě pan Beaumont.

„Slíbila jsem mamince, že se do devíti vrátím,“ vychrlila jsem rychle na Marcuse.

Marcus nebyl hlupák. Postrčil mě rychle do výtahu a řekl přes rameno Beaumontovi: „Tak to musíme slečnu Simonovou vrátit mamince včas.“

„Počkejte.“ Pan Beaumont vystartoval kolem stolu za námi. „Neměl jsem ani čas se –“

Ale Marcus naskočil do výtahu za mnou a zabouchl za sebou.

8

Kabina se začala pohybovat. Pořád jsem nedokázala určit, jestli jedeme nahoru, nebo dolů. Ale na tom vlastně nezáleželo. Hlavní bylo, že jsme se dostali pryč z dosahu pana Beaumonta. To bylo taky jediný, na čem mi teď záleželo.

„Jéžiši," vydechla jsem. Až teď, když už jsme byli podle všeho v bezpečí, jsem si dovolila rozklepat se. „Co je to za chlapa?"

Marcus se na mě pátravě zadíval.

„Zranil vás snad nějak pan Beaumont, slečno Simonová?"

Zamžikala jsem na něj. „Ne."

„To rád slyším." Marcus vypadal, jako by se mu trochu ulevilo, ale okamžitě se to pokusil zakrýt úřední maskou. „Pan Beaumont," prohlásil důležitě, „je dnes večer velice unaven. Je to velmi významný a velmi zaměstnaný člověk."

„Je mi líto, že vám to musím říkat zrovna já, ale ten chlap je něco mnohem horšího než unavenej."

„Může to tak vypadat," prohodil lehce Marcus. „Pan Beaumont nemá čas zabývat se holčičkami, co si z něho utahují."

„Utahují?" opakovala jsem šokovaně. „Poslouchejte, pane, já…" Co to proboha melu?! „Vážně jsem měla, ehm, sen, a slíbila jsem –"

Marcus se na mě unaveně zadíval. „Slečno Simonová," pronesl tichým hlasem, „opravdu jen velmi nerad bych kontaktoval vaše rodiče. A pokud mi slíbíte, že už pana Beaumonta nebudete nikdy obtěžovat s touhle směšnou historkou, tak jim nezavolám."

Skoro jsem se nahlas rozesmála úlevou. *Rodiče?!* Měla jsem strach, že zavolá *policii!* Rodiče zvládnu, to je v pohodě. S policií by to bylo mnohem horší. V každým ohledu.

„No," vyhrkla jsem, když se výtah zastavil, Marcus otevřel dveře a vedle mě chodbou k tomu nádvoří, kde měli bazén, „tak dobře." Pokusila jsem se propašovat do svýho hlasu trochu podrážděnosti. „Slibuju."

„Děkuji vám," pronesl klidně Marcus.

Pokýval hlavou a vykročil se mnou k východu.

Nejspíš by mě vykopnul ven bez dalších řečí. Ale jak jsme pochodovali kolem bazénu, všimla jsem si, že v něm někdo plave. Nejdřív jsem ho nepoznávala. Byla fakt pořádná tma a na obloze nesvítil měsíc ani hvězdy, protože ji zakryly těžký bouřkový mraky. Jediným osvětlením na nádvoří byl reflektor na umělým ostrůvku uprostřed bazénu, umístěnej pod hladinou. V jeho světle vypadal plavcův obličej podivně deformovanej, trochu jako tvář pana Beaumonta ve světle zářivek v akváriu.

Ale najednou se plavec přiblížil k okraji bazénu, protože jeho vodní rozcvička byla zřejmě u konce, vytáhnul se nahoru a vydal se pro osušku, kterou si přehodil přes lehátko.

Strnula jsem.

A nejen proto, že jsem ho poznala. Strnula jsem, protože se člověku nestává den co den, že by viděl *řeckýho boha* v celý jeho kráse.

A to byl teda fakt. Tad Beaumont v plavkách, to byl pohled, co stál za ten strach. V modrým světle, který na něj z bazénu dopadalo, vypadal jako Adonis, a s těma kapkama vody, co mu stýkaly z tmavejch vlasů na ramena… Jeho svaly sice nebyly tak nápadný jako u Jesseho, ale přinejmenším měl slušně vypracovaný bicáky.

„Ahoj, Tade," pozdravila jsem ho.

Podíval se mým směrem. Utíral si zrovna svoje adonisovský tělo do osušky. Teď s tím na chvíli přestal a přejel mě očima.

„Jé, ahoj," pozdravil, když mě poznal. Po tváři se mu rozlil širokej, upřímnej úsměv. „To jseš ty?"

Cee Cee měla pravdu. Nemá vůbec ponětí, jak se jmenuju.

„Jasně," potvrdila jsem. „Susannah Simonová. Viděli jsme se na večírku u Kelly Prescottový."

„Já vím. Pamatuju se na tebe." Popošel ke mně, s ručníkem přehozeným kolem ramen. „Jak se máš?"

Jeho úsměv stál taky za to, to vám řeknu. Jeho tatík nejspíš nechal u ortodontistů pořádnej balík, ale každej cent se vyplatil, o tom teda žádná.

„Ty tuhle mladou dámu znáš, Tade?" zeptal se Marcus. Jeho hlas zněl značně nedůvěřivě.

„No jasně," potvrdil Tad. Stál teď těsně vedle mě a kapky vody zářily v jeho tmavejch vlasech jako diamanty. „Já ji vyprovodím."

„Dobře," řekl Marcus. A protože očividně nedokázal vymyslet nic, co by se k tomu dalo ještě dodat, zopakoval trochu nejistě: „Dobře."

A potom, po dlouhým a trapným okamžiku ticha, to zopakoval potřetí a dodal k tomu: „Takže já vás teď můžu opustit. Tade, ukážeš slečně Simonové cestu?"

„Jasně," souhlasil zase Tad, a když pak Marcus zmizel ve skleněnejch dveřích, naklonil se ke mně a spiklenecky zašeptal: „Nezlob se. Marcus je fajn, ale dělá si se vším trochu moc hlavu."

Vzhledem k tomu, že jsem za sebou zrovna měla setkání s jeho šéfem, neměla jsem to Marcusovi zase tak moc za zlý. Ale to jsem Tadovi říct nemohla, takže jsem jenom prohodila: „Chápu. Věřím, že je moc fajn."

A pak jsem mu odvyprávěla tu historku o článku pro školní noviny. Tušila jsem, že pokud na to u nich doma

přijde řeč, jeho otec zrovna nebude namítat: „Ale ne, *kvůli tomu* tady vůbec nebyla. Přišla mi vypravovat o mrtvý ženský, kterou jsem nezabil.“

A i kdyby to udělal, měla jsem pocit, že takovýmu cvokovi nemůže uvěřit ani vlastní syn.

„Aha,“ pokýval vážně Tad, když jsem mu vylíčila svou neexistující reportáž. „Tak to je super.“

„To jo,“ přitakala jsem a fabulovala dál. „Netušila jsem, že je to tvůj táta.“ Jéžišikriste, ve lhaní mě teda fakt hned tak někdo netrumfne. „Já jsem vlastně nevěděla, jak se jmenuješ příjmením. To je fakt překvapení. Hele, mohla bych si půjčit telefon? Potřebuju si zavolat kvůli odvozu domů.“

Tad se na mě překvapeně podíval. „Potřebuješ odvoz? To je v pohodě. Já tě odvezu.“

Nemohla jsem si pomoct, abych si ho neprohlídla od hlavy až k patě. Aby bylo jasný, byl prakticky nahej a tohleto… No tak dobře, nebyl úplně nahej, měl takový ty plavkový šortky, co mu sahaly skoro ke kolenům. Ale pro mě byl dost nahej na to, abych rychle odvrátila oči.

„Ehm,“ odkašlala jsem si. „Díky.“

Sledoval můj pohled až ke svejm mokrejm plavkám.

„No jo,“ zamumlal a krásně rozpačitě se usmál. „Jenom na sebe rychle něco hodím. Počkáš tady na mě?“

Popadl ručník, kterej měl přehozenej přes ramena, do ruky, a vystartoval směrem k domu –

Ale zarazil se, když jsem ohromeně vyhrkla: „Panebože! Co to máš na *krku?*“

Nahrbil okamžitě ramena a otočil se zpátky ke mně. „Nic,“ zamumlal rychle.

„Nic to teda určitě nebude,“ prohlásila jsem jistě a vykročila směrem k němu. „Máš nějakou hroznou –“

A pak, jak se můj hlas pomalu vytrácel, mi pohled sklouznul na vlastní ruce.

„Hele,“ pronesl Tad, celý nesvůj, „to je jen alergie. Na jedovatej břečťan. Já vím, že to vypadá hrozně. Mám to už

pár dní. Vypadá to hůř, než to ve skutečnosti je. Nechápu, jak jsem to mohl chytnout, zvlášť tady vzadu, ale –“

„Ode mě.“

Zvedla jsem obě ruce. V modrým světle z bazénu vypadaly puchejře trochu směšně – a úplně stejně jako vyrážka na jeho krku.

„Na tom Kellyině večírku jsem se zamotala do nějakejch šlahounů,“ vysvětlovala jsem. „A chvilku potom jsme spolu tancovali.“

Tad se zadíval na moje ruce. Potom se začal smát.

„Promiň,“ řekla jsem zahanbeně. Cítila jsem se fakt pod psa. To já jsem ho zmrzačila. Tohohle úžasně sexy a přitažlivýho kluka. „Víš, já nevěděla –“

Ale Tad se nepřestával smát. A já se rozesmála s ním.

9

„Zavřené,“ opakoval zamyšleně otec Dominik. „Okenice byly zavřené?“

„No, ne všechny,“ připustila jsem. Seděla jsem v křesle u jeho psacího stolu a oždibovala si svou vyrážku. Hydrokortizon puchejře vysušil, takže místo nich jsem teď měla na rukou jenom šupiny. „Jenom v tý jeho pracovně, nebo co to vlastně bylo. Povídal, že má alergii na sluneční světlo.“

„A říkáš, že se ti pořád díval na krk?“

„No, vlastně na řetízek, co jsem měla kolem krku. Ale když přišel ten jeho asistent, prohlížel si můj krk, jako by čekal, že tam uvidí obrovský cuckfleky nebo co. Ale vy jste si nevšimnul, co je na tom všem divnýho, otče?“

Rozhodla jsem se, že je nejvyšší čás kápnout před starým dobrým otcem Domem božskou. Přinejmenším co se tejkalo tý ženský, která mě v noci budila kvílením. Nedokázala jsem se odhodlat, abych mu řekla pravdu o Jessem – zvlášť když jsem měla pořád na paměti, co se dělo, když mě Tad včera odvezl domů –, ale vzhledem k tomu, že jsem si začínala lámat hlavu s tím, jestli Thaddeus Beaumont senior není doopravdy nějakej nebezpečnej zabiják, napadlo mě, že by se mi pomoc otce Dominika mohla fakticky hodit. Kdybych ho potřebovala dotáhnout před tvář spravedlnosti nebo něco na ten způsob.

„Divný je to,“ pokračovala jsem, „že byl překvapenej, ale tak nějak divně. Jeho překvapilo, že mu ta ženská vzkazuje, že ji *nezabil.* Z čehož vyplývá – teda aspoň pro mě – že to ve skutečnosti udělal. Že ji *zabil!*“

Když jsem vešla do jeho pracovny, prováděl si otec Dominik něco pod sádrou nataženým drátěným ramínkem. Nejspíš ho to pod ní svědilo. Teď už se sice neškrabal, ale přesto vypadal trochu roztržitě. Pořád držel v ruce kus drátu z ramínka. Ale aspoň zatím nesáhl po cigaretách.

„Citlivý na světlo," mumlal si. „A dívá se ti na krk."

„Já myslím," držela jsem se tématu, „že tu ženskou fakticky zabil. Nebo to aspoň prakticky připustil, no ne? Problém ale je, jak mu to dokázat? Neznáme její jméno, nevíme ani, kde je pohřbená – pokud si vůbec někdo dal tu práci s tím, aby ji pohřbil. Nemáme tělo, který by mohlo posloužit jako předmět doličnej. Kdybysme šli na policii, co jim asi tak řekneme?"

Otce D., abych to tak řekla, plně zaměstnávaly vlastní myšlenky, protože pořád otáčel zohýbaným ramínkem. Nakonec jsem usoudila, že pokud se odebral do říše snů, můžu ho v tom napodobit. Opřela jsem se v křesle, onimrávala si svoje šupiny a začala myslet na to, co se dělo potom, když jsme se s Tadem přestali smát našim znetvořujícím puchejřům – což byla taky jediná část večera, kterou jsem před otcem Dominikem zatloukla.

Tad odešel domů, aby se převlíknul. Čekala jsem u bazénu a z jeho hladiny stoupala pára, která mi zahřívala nohy bez punčocháčů. Nikdo mě neobtěžoval, a poslouchat, jak šumí vodopád, bylo po tom všem dost uklidňující. Tad se znova objevil, vlasy měl pořád mokrý, ale jinak už byl – bohužel – kompletně oblečenej, v džínách a další černý hedvábný košili. Dokonce si taky pověsil na krk zlatej řetěz, i když jsem dost pochybovala, že by ten svůj vyhrál v soutěži o nejlepší esej o Jamesu Madisonovi.

Ale nic z toho jsem nemohla vyslovit nahlas: ani to, že zlatej řetěz mu pravděpodobně rozdráždí vyrážku na krku, ani to, že džíny a černá košile je beznadějná kombinace, styl buran ze Staten Islandu.

Pokoušela jsem se nic z toho nedávat najevo a Tad mě vedl do domu, kde se jakoby zázrakem zjevil Joši s mým baloňákem. Potom už jsme šli rovnou k Tadovu autu – a přísahám bohu, byla to přesně takovej ten černej blejskavej nesmysl, co řídil David Hasselhof v tý show, kde vystupoval předtím, než začal natáčet *Pobřežní hlídku.* Mělo to hluboký kožený sedadla a stereo, pro který by Somna dokázal vraždit. A když jsem si zapínala bezpečnostní pás, v hloubi srdce jsem doufala, že Tad je dobrej řidič. Umřela bych hanbou, kdyby mě z *takovýho* auta měl někdo vyprošťovat po havárce.

Tad si samozřejmě myslel, že jeho auto nemá chybu, a on, když v něm sedí, taky ne. No, řekla bych, že někde v Polsku byste fakt mohli bejt za frajera, kdybyste řídili černý porsche a měli přitom na krku zlatej řetěz a na sobě černou košili. Jenže když jste někoho takovýho zmerčili v Brooklynu, bylo vám okamžitě jasný, že je to dealer s drogama, co zrovna dorazil z vidlákova.

Jenže to Tad očividně netušil. Nastartoval a vteřinu nato už jsme letěli po okruhu a proplouvali ostrejma zatáčkama podél pobřeží, jako bysme se vznášeli na létajícím koberci. Tad se mě přitom zeptal, jestli bych cestou nechtěla někam zaskočit a dát si třeba kafe nebo tak něco. Vypadalo to, že když zjistil, že spolu sdílíme krutej osud lidí postiženejch vyrážkou, potřeboval se trochu uvolnit.

Řekla jsem jasně, i když kafe ve skutečnosti nesnáším, a on mě nechal zavolat ze svýho mobilu mamce a omluvit se, že přijdu pozdějc. Mamka byla tak vyvedená z míry, že jsem si konečně vyšla s nějakým klukem, že neudělala nic z toho, co matky obvykle dělávaj, když si dcery vyjdou s chlapcem. Nezeptala se, jak se jmenuje, kdo je jeho matka ani jaký číslo mají na pevnou linku.

Když jsem zavěsila, zajeli jsme do Clutche, což byla očividně oblíbená kavárna lidí z misijní školy. Jak jsem zjistila, uvnitř byli Adam i Cee Cee, ale když viděli, že jsem

přišla s klukem, taktně předstírali, že se neznáme. Nebo aspoň Cee Cee. Adam se rozhlížel kolem, a když se k němu Tad otočil zády, šklebil se na něj a dělal různý posunky. Nevím, jestli to bylo kvůli tomu, že Tadova vyrážka v tlumeným osvětlení Clutche zářila, anebo jestli tím Adam jen vyjadřoval celkový znechucení nad osobou Tada Beaumonta obecně.

V každým případě jsme se stejně po dvou kapučínech (který si dal Tad) a dvou jablečnejch moštech (pro mě) zvedli a Tad mě hodil domů. Jak jsem s politováním zjistila, nebyl to zrovna ten nejbystřejší z hochů. Vlastně mluvil skoro pořád jenom o basketu, a pokud přestal mluvil o basketu, začal mluvit o plachtění. A když na chvíli opustil obě témata, měl ještě v záloze skoky na lyžích.

Ale jinak působil jako slušňák. Na rozdíl od svýho táty, a to v obou ohledech – pan Beaumont nebyl ani trouba, ani to, čemu by se dalo říct spořádanej člověk. A Tad byl kromě toho taky neskutečně hezkej, ale fakt neskutečně. Takže kdybych hodnotila ten večer na stupnici od jedny do desítky – jednička bída, desítka úžas –, bylo to tak někde mezi sedmičkou a osmičkou.

Ale potom, když jsem mu řekla dík a dobrou noc a pokoušela se rozepnout svůj bezpečnostní pás, Tad se najednou naklonil, objal mě kolem ramen a políbil.

Moje první pusa.

První v životě.

Chápu, že tomu nechcete věřit. Vzhledem k tomu, že jsem taková energická a temperamentní a to všechno ostatní, by si jeden nejspíš řekl, že se na mě slítají kluci jako včely na med už od chvíle, kdy jsem strčila špičku tenisky do puberty.

Ale skutečnost je bohužel přesně opačná. Většinou to kladu za vinu faktu, že jsem biologická zrůda – víte, že jako můžu mluvit s mrtvejma a tyhle věci. Řekla bych, že jenom kvůli tomu jsem nikdy nebyla na rande. Ale vím, že to nebude jenom tím. Prostě nejsem ten typ holky, kvůli který

by kluci nemohli usnout. Ne že by je snad nenapadlo mě pozvat na schůzku, ale asi to vždycky nějak rozchodili dřív, než zvedli sluchátko. Nevím, jestli mají pocit, že bych jim vyrazila mandle z krku pěstí, kdyby mě zkusili políbit, nebo jestli je děsí můj jiskřívej intelekt a má výjimečná krása (ha ha ha). No prostě – hoši nějak nemají zájem.

Až na Tada, jak se zdálo. Tad zájem měl. A to *hlubokej* zájem.

Demonstroval ho tím, že protáhnul náš nevinnej polibek na dobrou noc do regulérního francouzáka. A já si to obrovsky užívala – už jsem ani nemyslela na jeho zlatej řetěz a černou hedvábnou košili –, ale jenom do chvíle, než jsem si uvědomila, co vidím za Tadovejma zádama. Měla jsem otevřený oči, to dá rozum, byla to moje první pusa a nehodlala jsem z ní propást ani vteřinu, jasný?

Na malým zadním sedadle porsche někdo seděl.

Odtáhla jsem hlavu a vyjekla.

Tad na mě zmateně zíral.

„Udělal jsem ti něco?“ zeptal se popleteně.

„Ach ne, prosím,“ pronesla konverzačním tónem osoba na zadním sedadle. „Nenechte se v nejmenším rušit.“

Podívala jsem se na Tada. „Musím běžet,“ vyhrkla jsem, „promiň.“

A prakticky jsem vylítla z auta.

Už jsem byla skoro u domu, tváře mi hořely rozčilením, když mě Jesse dohnal. Měl tak dlouhý nohy, že ani nemusel utíkat, jenom trochu přidal do kroku.

A měl ještě tu drzost dodat: „Je to tvoje chyba.“

„Co je moje chyba?“ zaječela jsem, když Tad po chvilce váhání konečně začal couvat po naší příjezdový cestě pryč.

„Nemělas ho nechat,“ poučil mě Jesse, „zajít tak daleko.“

„*Daleko?* O čem to sakra *mluvíš? Daleko?* Co to krucinál znamená?“

„Sotva ho znáš,“ prohodil Jesse, „a už mu dovolíš –“

Prudce jsem se otočila, abych mu viděla do obličeje. Tadovo auto už bylo naštěstí fuč. V opačným případě by se mu naskytnul krásnej výhled: já ve světlech reflektorů, jak se otáčím na příjezdový cestě a hulákám na měsíc, kterej si konečně našel skulinu mezi mrakama.

„Tak to ne!“ řekla jsem hlasitě. „S tím na mě vůbec nechoď, Jesse!“

„Dobrá,“ zavrčel Jesse. V měsíčním světle jsem viděla, že mu v očích hoří tvrdohlavý odhodlání. Ta tvrdohlavost mě nepřekvapovala – Jesse byl ten nejtvrdohlavější člověk široko daleko –, ale nechápala jsem, k čemu se to odhodlává, pokud ne k tomu, že mi zničí život. „Dovolila jsi mu příliš.“

„Jenom jsme se políbili *na dobrou noc*,“ zasyčela jsem na něj vztekle.

„Jsem sice mrtvý už půldruhé století, Susannah,“ pronesl uraženě Jesse, „ale poznám, jak se lidé líbají na dobrou noc. A obecně, když si lidé dávají polibek na dobrou noc, nechávají jazyky tam, kde mají být.“

„Kristepane,“ zamumlala jsem si. Otočila jsem se k němu zády a vykročila k domovním dveřím. „Nic *neřek.* Nic jsem neslyšela.“

„Ale ano, řekl jsem to,“ opravil mě Jesse, který mě jediným krokem dohnal. „Vím, co jsem viděl, Susannah.“

„Víš, jak se teď chováš?“ zastavila jsem se na prvním schodě verandy a otočila se, abych na něj líp viděla. „Chováš se jako žárlívej milenec!“

„*Nombre de Dios*, to tedy nejsem,“ prohlásil Jesse se smíchem. „Nejsem žárlivý –“

„Vážně, tak ne? A odkud se teda bere všechno to nepřátelství? Tad ti nikdy nic neudělal.“

„Tad,“ vyplivl s odporem Jesse, „je…“

A pronesl nějaký neznámý španělský slovo.

Zírala jsem na něj.

„Co že je?“

Zopakoval to ještě jednou.

„Hele," vyzvala jsem ho, „mluv laskavě anglicky!"

„To se nedá přeložit," prohlásil Jesse a sevřel rty. „Angličtina pro to nemá výraz."

„Fajn," ucedila jsem. „Tak si to sežer."

„To není chlapec pro tebe," oznámil mi Jesse, jako by to všechno vysvětlovalo.

„Vždyť ho sakra ani *neznáš!*"

„Ale vím toho dost. Vím, žes neposlechla ani mě, ani svého otce, když ses dnes večer vydala k nim domů."

„Jo," souhlasila jsem. „Přiznávám, že jsem měla trochu nahnáno. Ale Tad mě hodil domů. Tad mi nic neudělal. To jeho otec je divnej, ne Tad."

„Problém s tebou, Susannah," začal Jesse a potřásl hlavou, „je v tom, že si nedáš říct. Myslíš si, že všechno zvládneš sama, že si všechno můžeš dělat po svém."

„Promiň, že ti to musím připomínat, Jesse," pronesla jsem nepříjemně, „ale já si fakt můžu dělat všechno po svým. A zvládám to." Ale pak jsem si vzpomněla na Heather, tu mrtvou holku, co by mě málem zabila, nebejt Jesseho. „Aspoň většinou," opravila jsem se.

„Tak," řekl spokojeně Jesse. „Vidíš? Sama to připouštíš. Susannah, tentokrát musíš požádat o pomoc toho… toho kněze."

„Fajn," sykla jsem. „Udělám to."

„Fajn," opakoval po mně. „To bys měla."

Byli jsme oba tak naštvaní a tak jsme na sebe zuřili, že se naše zarudlý obličeje, ani nevím jak, ocitly pár centimetrů od sebe. Ale i když jsem byla pořádně vytočená, jak jsem tak ze schodu zírala Jessemu do tváře, najednou jsem už nemyslela na to, že se chová jako žárlivej pitomec.

Místo toho jsem myslela na jeden film, kde hrdina viděl hrdinku, jak se líbá s jiným mužem, a tak ji pak chytil a vášnivě sevřel v náručí a řekl něco jako: „Jestli stojíš o líbání, bejby, proč nejdeš rovnou za mnou?"

A pak se zasmál tím svým padoušským smíchem a začal ji cicmat.

A nedokázala jsem zabránit tomu, abych si nepředstavovala, že přesně tohle by mohl udělat Jesse… i když by mi místo *bejby* asi řekl *querida*, tak jako to udělal už párkrát předtím, když zrovna nezuřil, že si dávám s klukama v autech francouzáky.

A tak jsem trochu přivřela oči a pootevřela rty, víte, kdyby se třeba rozhod, že mi mezi ně vsune jazyk…

Ale stalo se jen to, že bouchly vstupní dveře, a když jsem otevřela oči, Jesse se vypařil.

Místo něj stál na přední verandě Prófa, díval se na mě dolů na schody a v ruce držel kornout zmrzliny.

„Ahoj," pozdravil mě mezi lízáním. „Co tady venku děláš? Na kohos to křičela? Slyšel jsem tě až v obýváku. Dívám se tam na jeden pořad, víš."

Řekla jsem vztekle – ale měla jsem spíš vztek na sebe než na jiný lidi –, že na nikoho, a začala šplhat po schodech nahoru.

No a proto, když jsem dneska ráno dorazila do školy, jsem zamířila rovnou k otci Domovi a vylila si srdíčko. Jesse mě už nebude obviňovat z toho, jak dělám, že nikoho nepotřebuju. Není to pravda. Potřebuju spoustu lidí.

A číslo jedna na seznamu potřebnejch je kluk. Někdo, s kým bych mohla chodit, pokud to chcete slyšet natvrdo.

„Citlivý na světlo," mumlal si otec Dominik, jak se probíral z transu. „Přezdívají mu Zrzek, ale nemá zrzavé vlasy. Díval se ti na krk." Sáhl do jedny ze zásuvek v psacím stole a vyndal z ní balíček cigaret. „Pořád ti to nedochází, Susannah?"

„A co jako?" zeptala jsem se. „Je to magor, no."

„To bych neřekl," opravil mě otec Dom. „Řekl bych, že je to upír."

10

Zůstala jsem z toho paf.

„Prosím, otče?“ řekla jsem po chvíli. „Promiňte, ale nevzal jste si náhodou moc těch prášků proti bolesti? Heleďte, já vám nechci brát iluze, ale žádný upíři neexistujou.“

Otec Dom vypadal, že už už krabičku rozdělá a zasune si cigaretu do pusy. V poslední chvíli se ale zarazil.

„Jak to víš?“ zeptal se.

„Jak to vím?“ opakovala jsem zmateně. „Že jako nejsou upíři? No asi tak, jako vím, že neexistuje Santa Claus nebo Zoubková myška.“

„No jistě,“ řekl otec Dom. „Ani duchové vlastně neexistují. Aspoň lidé to tvrdí. Ale ty i já víme moc dobře, že to není pravda.“

„No jo,“ připustila jsem. „Ale duchy *vidím.* Upíra jsem nikdy neviděla, a to jsem zbrousila už spoustu hřbitovů.“

„Inu, Susannah, netvrdím, že by na tom nějak moc záleželo,“ prohlásil otec Dominik, „ale dělám tu práci mnohem déle než ty, a i když jsem se sám zatím s upírem nesetkal, jsem ochoten připustit existenci takových stvoření.“

„Jo,“ řekla jsem unaveně, „tak fajn, otče. Dejme tomu, že ten chlapík je fakt upír. Jenže Zrzek Beaumont je taky dost významnej člověk. Kdyby vyrážel po setmění do města a hryzal lidi do krku, už by si toho někdo všimnul, nemyslíte?“

„Ne,“ otec Dom zavrtěl hlavou. „Ne, pokud zaměstnává lidi, kteří jsou ho ochotní chránit.“

To už bylo i na mě trochu moc. „No, víte, tohle už zní jako Stephen King,“ ohradila jsem se. „Musím se vrátit na hodinu k panu Waldenovi, nebo si bude myslet, že mě chcete

vyhodit. Ale jestli teď po mně budete chtít, abych vzala kůl a zarazila ho panu Beaumontovi do srdce, tak mi zničíte všechny vyhlídky. Tad Beaumont už mě nikdy nepozve na rande, když mu zabiju tátu.“

Otec Dominik odložil cigarety stranou. Ani se neusmál. „Budeme to muset trochu prověřit…“ prohlásil zamyšleně.

Nechala jsem otce Dominika provozovat to, co dělal nejradši – teda brouzdat po netu. Ředitelství Misijní akademie dostalo počítače teprve nedávno, a skoro nikdo nevěděl, jak s nima zacházet. Otec Dominik například neměl ani páru o tom, jak pracuje myš, a jezdil s ní z jednoho konce stolu na druhej, přestože jsem mu řekla už asi tisíckrát, že s ní má pohybovat jen po podložce. Byla by to legrace, kdyby ho to tak nenervovalo.

Zatímco jsem šla chodbou zpátky do třídy, rozhodla jsem se, že bych do toho měla radši zapojit Cee Cee. Byla s webem přece jen v trochu důvěrnějším kontaktu než otec Dom.

Když jsem se vracela do učebny pana Waldena – která byla naneštěstí minulej tejden pořádně poničená, což všichni přičítali zemětřesení, ale ve skutečnosti šlo o zaříkávání agresivního ducha, který se mi trochu vymklo z ruky –, všimla jsem si malýho kluka, co stál vedle hromady trosek tam, kde se předtím tyčila ozdobná klenba.

Nebylo zase tak neobvyklý potkávat na chodbách naší školy malý děcka, protože v misijní akademii byly všechny ročníky od mateřský školky až po maturitní třídu na střední. Ale tenhle kluk byl přece jen něčím neobvyklej.

Trochu zářil.

A navíc, stavební dělníci, co opravovali chodbu, procházeli přímo skrz něj.

Díval se, jak se blížím, jako by tam na mě čekal. A taky že čekal.

„Ahoj,“ pozdravil.

„Ahoj,“ odpověděla jsem. Zedníci měli puštěný rádio na plný pecky a nikdo z nich si naštěstí nevšímal švihlý holky, která stojí v chodbě a povídá si sama se sebou.

„Ty jsi mediátor?“ zeptal se kluk.

„Jo, jsem jedna z nich,“ přiznala jsem.

„Prima. Mám problém.“

Zadívala jsem se na něj. Nemohlo mu bejt víc než devět nebo deset. Pak jsem si vzpomněla, že včera při obědě zvonily zvony na věži kostela devětkrát a Cee Cee mi vysvětlila, že je to proto, že právě umřelo jedno dítě ze třetí třídy, co mělo už dlouho rakovinu krve. Bylo těžký říct od pohledu, jestli je to zrovna tenhle kluk – mrtví, co jsem se s nima setkala, nikdy nepředváděli viditelný známky toho, na co umřeli, ale spíš vypadali tak jako předtím, než je skolila nemoc nebo nehoda. Jenže na tomhle dítěti bylo fakt vidět, že mělo leukemii. Teď jsem si vzpomněla, že Cee Cee říkala, jak se jmenoval. Timothy.

„Ty jsi Timothy,“ poznamenala jsem.

„Tim,“ opravil mě a udělal grimasu.

„Promiň. Tak co pro tebe můžu udělat?“

Timothy – ať se mu to jméno líbilo, nebo ne – řekl: „Je to kvůli mojí kočce.“

Pokývala jsem hlavou. „Jasně. A co je s tvou kočkou?“

„Mamka ho nechce mít doma,“ vysvětloval Timothy. Na mrtvý dítě byl pozoruhodně přímočarej. „Vždycky když ho vidí, připomene jí mě a začne brečet.“

„Chápu,“ prohlásila jsem, taky stručně. „A ty bys rád, abych našla tvýmu kocourovi novej domov?“

„Přesně o tohle mi jde,“ souhlasil Timothy.

Pomyslela jsem si, že poslední věc, na kterou mám teď náladu, bylo hledat nějakýmu prašivýmu kocourovi novej domov, ale usmála jsem se a řekla: „To nebude problém.“

„Skvělý,“ řekl Tim. „Ale někdo ho napřed musí chytit.“

A tak se stalo, že jsem nakonec odpoledne po škole trávila na poli za carmelským nákupním střediskem a povykovala: „Na, čičičičí! Na, čičičičí!“

Adam – potřebovala jsem na pomoc jeho i jeho auto – se prodíral vysokou žlutou travou, protože jsem mu ukázala svoje šupinatý ruce a vysvětlila mu, že ode mě snad nikdo nemůže čekat další dobrovolný kontakty s místní vegetací. Na chvíli se zastavil, zvednul ruku, aby si setřel pot z čela – slunce pálilo tak silně, že jsem nedokázala myslet na nic jinýho než na pláž a svěží vítr od moře a taky na ty hrozně sexy plavčíky –, a prohlásil: „No tak jo. Jsem ochotnej akceptovat, že musíme najít kočku toho mrtvýho kluka, ale proč ji hledáme tady na poli? Nebylo by rozumější porozhlídnout se po ní u nich doma?“

„Ne,“ usadila jsem ho. „Timův tatínek se už nedokázal koukat na to, jak se jeho žena rozbrečí pokaždý, sotva zahlídne kocoura, takže ho vzal do auta a vypustil ho někde tady.“

„To bylo od něj úžasný,“ odtušil Adam. „To se hned pozná milovník zvířat. Myslím, že by nebyl takovej problém odvízt tu kočku do útulku, kde by si ji moh někdo vzít.“

„No,“ začala jsem opatrně, „myslím, že u tyhle kočky nebyla moc velká šance, že by si ji chtěl někdo vzít.“ Odkašlala jsem si. „Možná by bylo lepší, když ji zkusíme volat jménem. Možná že pak spíš přiběhne.“

„Tak jo.“ Adam si povytáhl kalhoty. „A jak se jmenuje?“

„Ehm,“ odkašlala jsem si znova. „Hřebík.“

„Hřebík.“ Adam se zadíval k nebi. „Bože. Kočka, co se jmenuje Hřebík. Viděl to kdy svět? Či čí, Hřebíku. Hřebíčku, Hřebíčku, Hřebíčku…“

„Hej, lidi!“ Cee Cee se brodila travou za námi a mávala laptopem.

Pomoc Cee Cee jsem potřebovala taky, i když na trochu jiným projektu. Oba mí noví přátelé, jak jsem zjistila, projevovali odlišnej talent i schopnosti. Ty Adamovy

spočívaly především v tom, že vlastnil řidičák i auto, ale Cee Cee zase byla ohromně dobrá ve vyhledávání a zjišťování informací… a v tom, že hrozně ráda *pátrala.* Poprosila jsem ji, aby toho vyšťourala co nejvíc o Thaddeusi Beaumontovi seniorovi, a Cee Cee se vůbec nezdráhala. Když jsme jeli autem na pole, seděla tiše vzadu a brouzdala po síti – měla totiž externí modem, kterej dostala k narozeninám; už jsem se zmínila o tom, že každej v Carmelu, s výjimkou mý maličkosti, je boháč? – a zůstala tam trčet, i když jsme se s Adamem vydali na lov kočky.

„Hele," povykovala Cee Cee, „tohle si musíte poslechnout." Listovala tím, co stáhla z internetu. „Zadala jsem jméno Thaddeus Beaumont do vyhledávače a dostala dvanáct odkazů. Beaumont je uvedenej jako majitel, partner nebo investor u třiceti stavebních projektů – většinou jsou to komerční stavby jako multikina, obchodní střediska nebo fitness centra – jenom na poloostrově Monterey."

„A co to teda znamená?" chtěl vědět Adam.

„To znamená, že když si jenom tak sečteš rozlohu všech pozemků, který patří Beaumontovi, nebo se na nich nějak podílí, zjistíš, že je největším vlastníkem půdy v severní Kalifornii."

„Tý jo," podivila jsem se. Začala jsem myslet na maturitní ples, co Tada čekal. Někdo, komu patří tolik půdy, by nejspíš moh svýmu jedinýmu synovi pronajmout na maturitní ples limuzínu se stahovací střechou. Je to pitomost, já vím, ale vždycky jsem se v něčem takovým chtěla hrozně svízt.

„Ale jemu ta půda přece ve skutečnosti nepatří," namítl Adam. „Tu vlastní ty společnosti."

„Přesně," potvrdila Cee Cee.

„Co přesně myslíš tím *přesně!*"

„Tak," začala Cee Cee, „předně to vysvětluje, proč člověk jako on nebyl postavenej před soud kvůli podezření z vraždy."

„Z vraždy?“ Okamžitě jsem zapomněla na maturitní ples. „Z jaký vraždy?“

„Ne z jedný vraždy,“ uvedla to na pravou míru Cee Cee. „Mluvíme o sérii neobjasněnejch vražd, ačkoli po technický stránce jsou oběti stále ještě vedeny jako nezvěstný.“

„O čem to proboha mluvíš?“

„No, potom, co jsem si vyjela seznam všech těch stavebních firem, kde se Beaumontovo jméno objevuje, zadala jsem do vyhledávače každou společnost zvlášť. A zjistila jsem pár pěkně kompromitujících skutečností.“ Nastavila nám obrazovku, abysme se mohli podívat. „Vidíte tady tuhle stavbu? Hotel a lázně. A vidíte, jak blízko jsou u vody? To je oblast, kde nebejvaj stavby povolovaný. Kvůli erozi půdy a tak. Ale RezCo – to je jméno tý společnosti, co koupila pozemky, RezCo, chápete? – se nějak podařilo domluvit se s radnicí a povolení dostala. Pak se ale objevily protesty ochránců životního prostředí. Ti tvrdili, že stavba RezCo bude nejen nebezpečná z hlediska stability podloží, ale že bude ohrožovat tulení populaci, která se usadila dole na pláži. No, prohlídněte si to.“

Hbitý prsty Cee Cee se rozběhly po klávesnici a obrazovku vzápětí zaplnila fotografie bláznivě se tvářícího chlápka s kozí bradkou a vedle ní zmenšenej text, kterej vypadal jako novinovej článek. „Tohle je mluvčí tý skupiny, co chtěla chránit tuleně. Zmizel před čtyřma rokama. Od tý doby ho už nikdo nikdy neviděl.“

Zašilhala jsem na obrazovku. V ostrým slunečním světle se písmena nedaly moc dobře přečíst. „Jak to myslíš, že zmizel?“ zeptala jsem se. „Jako že umřel?“

„Možná. To nikdo neví. Jeho tělo se nikdy nenašlo, pokud ho někdo oddělal,“ řekla Cee Cee. „A koukněte na tohle.“ Její prsty zase vyťukaly rychlou melodii do kláves.

„Tahle stavba nákupního centra zase v kraji ohrožovala nějakej vzácnej druh hlodavců, co nikde jinde nežijou. A tahle žena –“ Obrazovku vyplnila další fotka. „Pokoušela se

zabránit stavbě a zachránit ty myši nebo co to bylo. Taky zmizela.“

„Zmizela,“ opakovala jsem. „Prostě jen tak zmizela?“

„Prostě zmizela,“ potvrdila Cee Cee. „Takže pro Mount Beau – tak se jmenovala ta společnost tentokrát – byl problém vyřešenej. Chápete?“

„My jo,“ ohradil se za nás Adam. „Ale když zmizeli tihle ekologové a oba měli něco společnýho se společnostma starýho Beaumonta, proč se o to nezačal někdo zajímat?“

„Fajn. Tak zaprvé,“ začala nás školit Cee Cee, „Beaumont Industries byly největším sponzorem v poslední volební kampani při volbě guvernéra. Taky ve volbách značně finančně podporovaly místního šerifa.“

„Zástěrka?“ Adam udělal obličej. „Pokračuj.“

„Člověk by předpokládal, že se vynoří aspoň podezření. Jenže ti lidi nejsou mrtví, jenom zmizeli. Já sama bych řekla, že obecný přístup zodpovědných míst je asi takovej: podívejte, ekologové jsou bohémové, často mění pobyt, a kdo může vyvrátit, jestli se tihle dva nepřesunuli někam, kde mohli protestovat proti ničivějším pohromám?“ Cee Cee se nadechla. „Ale to nemůže bejt tenhle případ.“ Ťukla do klávesy a na obrazovce se rozvinula třetí fotka. „Tahle paní se nehlásila k žádnejm potrhlejm milovníkům tuleňů. Patřily jí pozemky, na který si Beaumont Industries dělaly zálusk. Chtěly tam postavit jeden z těch komplexů s multikinem. Ale ona je nechtěla prodat.“

„Neříkej mi,“ zarazila jsem ji, „že zmizela.“

„Samozřejmě. A po sedmi letech – aby bylo jasný, po sedmi letech můžete dát prohlásit zmizelou osobu úředně za mrtvou – zopakovaly Beaumont Industries stejnou nabídku jejím dětem. A ty na prodej přistoupily.“

„Pitomci,“ odfrkla jsem. Myslela jsem ty dědice. Naklonila jsem se, abych na ni uviděla líp.

A pak jsem dostala něco jako šok. Dívala jsem se na obličej ženy, která mě dvakrát tak decentně probudila.

No, jasně, nevypadala úplně *stejně.* Ale byla stejně bledá a hubená a měla ten účes. Podobností bylo tolik, že mě to přinutilo vyhrknout: „To je ona!“

Což byla teda ta úplně nejhorší věc, jakou jsem mohla udělat. Adam i Cee Cee na mě vytřeštili oči.

„Jaká ona?“ zeptal se hned Adam.

A Cee Cee řekla: „Tu přece nemůžeš znát, Suze. Zmizela před sedmi rokama, a ty jsi tady sotva měsíc.“

Panebože. To jsem ale blbec.

Nedokázala jsem si ani nahonem vymyslet nějakou věrohodnou výmluvu, aspoň ne takhle rychle. A tak jsem jen opakovala to, co jsem řekla Tadovu otci: „Zdálo se mi o ní.“

Proč jen jsem tak natvrdlá?!

Nemohla jsem Cee Cee vysvětlit, proč ve skutečnosti potřebuju, aby se podívala na něco o Thadeusi Beaumontovi, stejně jako jsem nemohla přiznat Adamovi, jak je možný, že vím o ztracený kočce Timothyho Maherna. Jen jsem naznačila, že se pan Beaumont choval při naší včerejší schůzce nezvykle. A že mě otec Dominik poprosil, abych se podívala po tý kočce, o který se mu při nedělní zpovědi zmínil Timothyho táta. Jenže otec Dom byl vázanej zpovědním tajemstvím a nemoh mi to tak úplně říct. Jenom jsem si to, jak jsem tvrdila Adamovi, *domyslela…*

„Zdálo?“ opakoval Adam. „O ženský, která zmizela před sedmi lety? To je šílený.“

„No, tak to asi nebyla ona,“ řekla jsem rychle, dokud byl ještě čas zařadit tam zpátečku. „Totiž, teď si uvědomuju, že to nemohla bejt ona. Ta žena, kterou jsem viděla, byla mnohem… vyšší.“ Jako bych mohla nějak poznat, jak vysokej je někdo, z koho vidím jen fotku na internetu.

Adam navrhnul: „Hele, Cee Cee má tetu, a ta má v jednom kuse sny o mrtvejch a tyhlety věci. Říká, že ji navštěvujou.“

Střelila jsem pohledem po Cee Cee. Proboha, mluvíme snad o dalším mediátorovi? Co se to krucinál děje, že se jich

tolik urodilo zrovna tady na tomhle poloostrově? Chápu, že Carmel je oblíbený místo, kam se stěhujou důchodci na odpočinek, ale tohle bylo přece jen moc. Moc směšný.

„Nezdá se jí o mrtvejch," namítla Cee Cee a mně se zdálo, že slyším v jejím hlase znechucenej podtón. „Teta Pru mluví s mrtvejma a může vám vyřídit, co povídali. Za malej poplatek."

„Teta Pru?" Zašklebila jsem se. „Páni, Cee Cee, proč ses nepochlubila, že máte v rodině médium?"

„Není médium." Cee Ceeino znechucení teď vybublalo na povrch. „Je jen praštěná. Je to tak trapný, že je moje příbuzná. Mluvit s mrtvejma. Kristepane!"

„Nedrž to v sobě, Cee Cee," povzbuzovala jsem ji. „Svěř se nám s tím, jak se cejtíš!"

„No," zavrčela Cee Cee, „pokud chci mluvit slušně –"

„Heleďte," přerušil nás Adam, „možná by nám teta Pru mohla poradit, proč –" Sklonil se nad fotkou na obrazovce, aby si mohl přečíst popisek, „proč se paní Deirdre Fiskeová zjevuje Suze ve snech."

Vyděšeně jsem se natáhla a přiklapla laptop. „Ne, díky," zamumlala jsem.

Cee Cee počítač okamžitě zase otevřela a řekla podrážděně: „Už nikdy se ho nedotýkej, Simonová!"

„Jéžiši, nech toho," krotil ji Adam. „Hele, pojďte k ní, bude sranda. Suze tetu Pru ještě neviděla. Bude to pro ni zážitek. Tetička je číslo."

Cee Cee ironicky zabručela: „Jasně, bude sranda, to je s duševně nemocnejma vždycky."

Pokusila jsem se vrátit debatu k tomu, co mě zajímalo. „Tak jo, třeba někdy. Cee Cee, máš tam o Beaumontovi ještě něco?"

„Myslíš kromě toho, že pravděpodobně stojí za odstraněním všech lidí, který se postavili proti jeho velkolepýmu záměru zastavět nám všechny lesy a pláže?" V khaki klobouku, kterej měl chránit její citlivou pleť před

sluncem, a ve fialovejch slunečních brejlích na mě Cee Cee zlostně zamžourala přes obroučky. „To ti furt nestačí, Simonová? Pořád ještě uvažuješ, jestli jsi zaměřila svý milostný touhy správným směrem?“

„Jasně,“ přidal se Adam. „Holku přece musí těšit, když ví, že se spojila s chlapcem z takové spořádané, sympatické rodiny, Suze.“

„Heleďte,“ řekla jsem s rozhořčením, do kterýho jsem se musela hodně nutit, „nemáme žádnej důkaz, že je to právě Tadův otec, kdo stojí za zmizením všech těch ekologů a tak vůbec. A navíc, nic jsem s ním nedělala, jo? Jenom jsme se stavili na kafe.“

Cee Cee po mně střelila očima. „Vyrazila sis s ním do kavárny, Suze. To myslí Adam tím, že ses s ním spojila.“

„Aha.“ Proboha, co jsem to za burana? Takže „spojit se“ tady znamená vyrazit si s někým. Něco takhle nevinnýho. „Omlouvám se, já –“

A v tu chvíli Adam zařval: „Hřebík!“

Otočila jsem se a podívala se směrem, kterým ukazoval Adamův napřaženej prst. Tam, z nízkýho suchýho keře, vykukovala ta největší a nejagresivnější kočka, jakou jsem kdy viděla. Byla přesně tak žlutá jako tráva kolem ní, proto jsme ji asi předtím přehlídli. Měla zrzavý proužky, jedno ucho ukousnutý, a tvářila se útočně.

„Hřebíku?“ zavolala jsem vlídně.

Kočka otočila hlavu mým směrem a věnovala mi nenávistnej pohled.

„Panebože,“ vydechla jsem. „Není divu, že ji Timothyho táta neodvez do útulku.“

Vyžádalo si to jistý oběti – především mou perfektní školní brašnu od Kate Spadeový, kterou jsem ukořistila při výprodeji věcí z výloh v SoHo jen s nasazením vlastního života –, ale nakonec jsme Hřebíka přece jen ulovili. Když jsme zatáhli zip, vypadalo to, že kocour přece jen dočasně rezignoval na svý uvěznění. Když jsme zastavili u

zverimexu, abysme pro něj nakoupili granule a misku, slyšela jsem, jak si uvnitř brousí drápy o podšívku. Pomalu mi docházelo, že se mi Timothy postaral o pořádnou zábavu.

A Adam taky. Místo aby zamířil k nám, minul odbočku k našemu domu a stoupal dál do kopců, tak daleko, až se červená kopule misijní kaple ztrácela v dálce, maličká jako můj nehet.

„Ne," řekla Cee Cee tak neústupně, jak jsem ji s Adamem ještě neslyšela mluvit. „Absolutně ne. Já nechci. Otoč ten auťák. Otoč ho *hned teď!*"

Ale Adam se jen ďábelsky zašklebil a přišlápnul plyn.

Já, pořád s taškou od Kate Spadeový na klíně, jsem se přidala k Cee Cee. „Hele, Adame, já sice nevím, kam jedeš, ale přinejmenším bych se ráda nejspíš zbavila toho, ehm, zvířete –"

„To bude jen chvilka," uklidňoval mě Adam. „Kočce se nic nestane. Neblbni, Cee Cee. Nebuď tak Pru-dérní."

Cee Cee vypadala tak vykolejeně, jak jsem ji ještě nezažila. „Řekla jsem *ne!*" zaječela.

Ale už bylo pozdě. Adam zastavil před malovaným bungalovem, kterej měl pod střechou pověšený zvonky a ty cinkaly ve větru, co vál od zálivu. Velký květy ibišků se otáčely za odpoledním sluncem. Adam vypnul motor brouka a zatáhl ruční brzdu.

„Jenom k ní zaskočíme a pozdravíme ji," prohodil konejšivě k Cee Cee. Pak si odepnul pás a vystoupil z auta.

Cee Cee i já jsme zůstaly sedět. Ona vzadu, já vpředu. Z tašky na mým klíně se ozývalo zlověstný vrčení.

„Nevím, jestli se můžu zeptat," pronesla jsem, když jsme tak chvíli seděly bez hnutí a poslouchaly cinkot zvonků a Hřebíkovo mručení, „ale kde to jsme?"

Odpověď přišla vzápětí. Dveře bungalovu se rozletěly a objevila se žena se stejně světlejma, skoro bílejma vlasama, jaký má Cee Cee. Jenomže tyhle byly tak dlouhý, že by na nich mohla bez problémů sedět. Zahalekala na nás:

„Pojďte dál! No tak, jen pojďte! Už na vás čekám!“

Cee Cee se na svou tetu ani nepodívala a jenom zamumlala: „Mohla jsem se vsadit. Vidělas to v křišťálový kouli, ty okultní cvoku.“

Připomeňte mi to, až budu mít zase cukání zmínit se před Cee Cee o těch mediátorskejch záležitostech.

11

„Ach, bohyně," řekla Cee Ceeina teta Pru. „Už je to tady zase. Devátá stezka. To je tak zvláštní…"

Vyměnily jsme si s Cee Cee pohledy. *Zvláštní* nejspíš nebyl ten nejvýstižnější výraz.

Ne že by to bylo nepříjemný. Vůbec ne. Nebo aspoň pro mě určitě ne. Paní Pru Webbová byla roztomilá podivínka. To bylo jistý.

Její dům voněl nejrůznějšíma vůněma z aromatickejch svíček, který blikotaly úplně všude. A jako pozorná hostitelka nám všem hned nabídla sklenici domácí limonády. Trochu mě zklamalo, že do ní zapomněla přidat cukr, ale taková zapomnětlivost se někomu, kdo udržuje styky s nadpřirozeným světem, dá odpustit. Teta Pru nám se smíchem vyprávěla, že její učitel, největší duchovní guru okultistů ze západního pobřeží, si stěží pamatuje vlastní jméno, když má pořád co dělat s tolika nešťastnejma dušema.

A kromě toho byla naše krátká návštěva celkem poučná. Tak například jsem se podle čar na dlani dozvěděla, že až dospěju, čeká mě zajímavá práce na poli lékařskýho výzkumu (tak to teda bude něco!). Cee Cee se proslaví u filmu a z Adama bude astronaut.

Vážně. *Astronaut.*

Připouštím, že jsem na jejich oslnivý budoucí kariéry trochu žárlila, protože mi připadaly mnohem víc vzrušující než ta moje, ale snažila jsem se svou závist krotit.

Ale vzdala jsem se snahy – a Cee Cee taky – usměrňovat Adama. Dřív než jsem ho stačila zarazit, odvyprávěl tetě Pru můj vymyšlenej sen a ta nebohá žena se teď pokoušela – aby

nám vyhověla – vyvolat ducha Deirdre Fiskeový pomocí tarotovejch karet a spousty brumlání.

Ale nějak se jí to nedařilo, protože vždycky když začala otáčet karty, narazila na tu samou.

Devátou stezku.

Vypadalo to, že ji to pořádně míchá. Teta Pru – řekla mi, že ji tak mám taky oslovovat – potřásla hlavou, shrnula karty na hromádku, zamíchala je, zavřela oči, vytáhla jednu z balíčku a položila ji před nás, abysme se na ni podívali.

Potom otevřela oči, podívala se na ni taky a vyhrkla: „Zase! To nedává smysl."

To teda měla recht. Důvod, proč by měl někdo přivolávat duchy pomocí tarotovejch karet, nedává moc smyslu… teda aspoň mně ne. Já sama jsem je nedokázala přivolat nijak, ani tím, že jsem vřeštěla jejich jména, a to jsem mediátor. Mluvit s mrtvejma je moje *práce*.

Jenže duchové nejsou psi. Nepřiběhnou, když je zavoláte. Vemte si třeba mýho tátu. Kolikrát už jsem ho chtěla – potřebovala – zavolat? A taky se ukázal, to jo – tak o tři, čtyři tejdny pozdějc. Duchové se většinou chovají k živejm trochu nezodpovědně.

Ale nemohla jsem dost dobře začít tetě Pru vysvětlovat, že takhle jen maří čas… A tak jsem seděla u stolu a dívala se na ni a myslela na kočku, která si teď snaží prohryzat si v Adamově autě cestu ven z mý tašky.

No, a taky na toho chlapa, co možná byl a možná nebyl upír, ale co byl rozhodně zodpovědnej za zmizení všech těch lidí, a přitom se klidně potuloval na svobodě. A já tady musím sedět se stupidním úsměvem, předstírat, že se úžasně bavím, zatímco se potřebuju rychle dostat domů a zavolat otce Doma, abych se s ním domluvila, jak v případě Zrzka Beaumonta postupovat dál.

„Ach, děti moje." Teta Pru byla moc hezká – albínka jako Cee Cee, měla fialový oči a na sobě květovaný šaty ve stejným odstínu. Kontrast jejích světlejch vlasů a purpurový

látky byl překvapivě nápadnej… a příjemnej na pohled. Napadlo mě, že Cee Cee bude jednou nejspíš vypadat taky takhle, až vyroste ze svejch štěněcích faldů a rovnátek.

Možná právě proto ji Cee Cee nemůže vystát.

„Co to znamená?“ mumlala si pro sebe teta Pru. „Poustevník. Poustevník.“

Zdálo se, aspoň co jsem si všimla, že tetě Pru se karta s poustevníkem objevuje znova a znova. Ne krab poustevník, ale ten stařec v jeskyni. Nechápala jsem, co má zrovna poustevník společnýho s paní Fiskeovou, ale jedno vám povím: už to začínala bejt pořádná nuda.

„Ještě jednou,“ řekla omluvně teta Pru a vrhla opatrnej pohled směrem k Cee Cee. Ta jí už předtím dala důrazně najevo, že na to nemáme celej den. Ale pokud se někdo potřeboval dostat domů nejdřív, byla jsem to já. Musela jsem brát ohledy na Ackermanovic posvátnou večeři, to dá rozum. Jestli přijdu pozdě, mamka mě zabije.

„Ehm,“ zamumlala jsem, „paní Webbová?“

„Teto Pru, zlatíčko.“

„Dobře. Teto Pru. Mohla bych si od vás zavolat?“

„Ale jistě.“ Teta Pru mi nevěnovala ani pohled, jak byla zaneprázdněná mícháním.

Vyšla jsem z temný místnosti ven do haly. Tam stál na malým stolku starodávnej telefon, s takovým tím kulatým číselníkem. Vytočila jsem naše číslo – po krátkým souboji s vlastní pamětí jsem si ho konečně vybavovala bez diáře, i když jsem ho znala teprve pár tejdnů – a řekla jsem Mimoňovi, kterej ho vzal, aby vyřídil mamce, že jsem nezapomněla na večeři a že už jsem na cestě domů.

Mimoň mě hodně nepříjemně informoval, že má hovor na druhý lince a že není můj osobní tajemník, aby hned běžel vyřizovat moje vzkazy, tak ať jsem tak laskavá a zavolám si pozdějc.

„A s kým mluvíš?“ zeptala jsem se sladce. „S Debbií, svou sexuální otrokyní?“

Mimoň odpověděl tím, že zavěsil. Některejm lidem fakt vyoperovali smysl pro humor už v porodnici.

Položila jsem sluchátko a zůstala na chvíli stát v hale. Obdivovala jsem kalendář se zvěrokruhem a zkoumala, jestli se třeba zrovna nenacházím v nebesky šťastný zóně – když si vezmu, co se stalo s Tadem a tak –, když se za mnou někdo zastavil a houkl na mě: „No? Tak co chcete?“

Vyskočila jsem metr dvacet. Přísahám, že i kdybych to dělala sto let, nikdy si na tohle nezvyknu. Kdybych tak mohla mít nějakou jinou nadpřirozenou schopnost – třeba dělit z hlavy osmimístný čísla, jenom ne tuhle šílenost.

Prudce jsem se otočila. Stála u vstupních dveří bungalovu a na sobě měla zahradnickej klobouk a pracovní rukavice.

Nebyla to ta ženská, co mě probudila v noci. Byla jí podobná, taky byla malá a útlá, se stejným skřítkovským účesem. Ale tyhle táhlo už na šedesátku.

„No?“ Podívala se na mě. „Nemám na tebe celý den. Proč jsi mě volala?“

Udiveně jsem ji pozorovala. Vždyť jsem nic nedělala, jenom jsem tady stála a hloubala nad tím, jestli postavení Merkura ve Vodnáři znamená, že se do mě Tad bláznivě zamiluje.

„Paní Fiskeová?“ zašeptala jsem.

„Ano, to jsem já.“ Postarší dáma si mě prohlížela od hlavy až k patě. „Jsi přece jedna z těch, co mě volali, nebo ne?“

„Uhm.“ Otočila jsem se zpátky k pokoji, kde jsem slyšela mluvit tetu Pru, i když nejspíš ani Cee Cee ani Adam nechápali, o čem to mele. „Ale devátá stezka je tak *zásadní*…“

Otočila jsem se k paní Fiskeové. „Myslím, že jo.“

Paní Fiskeová ze mě nespouštěla oči. Připadalo mi, že není moc spokojená s tím, co vidí. „No?“ pobídla mě. „Tak co bude?“

Ale kde začít? Tohle byla žena, která zmizela a byla mrtvá asi tak polovinu let, kterou já jsem na světě. Otočila jsem se na tetu Pru a ostatní, jen abych se ujistila, že se nedívají mým směrem, a pak jsem zašeptala: „Potřebuju vědět, paní Fiskeová, jestli to byl pan Beaumont, kdo vás zabil. Bylo to tak?“

Paní Fiskeová se konečně přestala tvářit tak odmítavě. Její světle modrý oči se mi zabodly do obličeje. „Ach můj bože, konečně… konečně to někdo zjistil,“ vydechla šokovaně. „Konečně se to někdo dozvěděl.“

Konejšivě jsem se dotkla jejího předloktí. „Ano, paní Fiskeová,“ přitakala jsem. „Já to vím. A chci ho zastavit, než ublíží dalším lidem.“

Paní Fiskeová shodila mou ruku a vykulila oči. „*Ty?*“ Vypadala ohromeně, ale teď z jiného důvodu.

Uvědomila jsem si to, když vybuchla smíchy.

„*Ty* ho chceš zastavit?“ zakuckala se. „Vždyť jsi ještě dítě!“

„Nejsem dítě,“ ubezpečila jsem ji uraženě. „Jsem mediátor.“

„Mediátor?“ K mýmu úžasu teď paní Fiskeová zaklonila hlavu a rozesmála se ještě víc. „Tak to ti vážně pomůže!“

Chtěla jsem jí říct, že mě ty její posměšky neberou, ale nedala mi čas se ani nadechnout.

„A ty si myslíš, že zastavíš Beaumonta?“ opakovala znova. „Dítě, musíš se ještě hodně učit.“

Nemyslím, že by to znělo dvakrát laskavě. „Podívejte, možná jsem moc mladá, ale vím, co dělám,“ řekla jsem. „Teď mi prosím řekněte, kde najdeme vaše tělo –“

„Zbláznila ses?“ Paní Fiskeová se konečně přestala smát a už jen vrtěla hlavou. „Nic ze mě nezůstalo. Beaumont není amatér. Nenechává za sebou důkazy, to si piš. Nenajdete nic, co by ho mohlo usvědčit. Věř mi. Ten chlap je zrůda. Vysaje z člověka krev.“ Stiskla rty. „I když bych řekla, že ne horší než moje vlastní děti. Prodali moje pozemky těm pijavicím!

Poslouchej, když jsi mediátor, vyřiď mým dětem jeden vzkaz. Řekni, že pevně doufám, že za tohle se budou smažit –“

„Hej, Suze!“ V hale se najednou objevila Cee Cee. „Čarodějnice skončila. Bude muset konzultovat se svým guru, protože se jí vůbec nedaří.“

Zachytila jsem horečnatej pohled paní Fiskeový. Počkat! Ještě jsem se jí vůbec nestačila zeptat, jak vlastně umřela! Je Zrzek Beaumont fakticky upír? Vysál z ní krev? Nebo to myslela jako nějakou metaforu?

Ale už bylo pozdě. Cee Cee šla rovnou ke mně a prošla tím, co já jsem vnímala jako malou štíhlou ženu v zahradnickým klobouku a rukavicích. A stará paní se rozhořčeně zamihotala.

Ne, chtělo se mi zaječet. Neodcházejte!

„Brrr,“ otřásla se Cee Cee, jak zachytila chlad z aury paní Fiskeový. „Tak pojď. Zvedáme kotvy. Z tohohle baráku mi naskakuje husí kůže.“

Už se mi nepodařilo zjistit, co přesně chtěla paní Fiskeová vzkázat svým dětem, i když se to asi dalo domyslet, protože ta stará dáma se znechuceným výrazem definitivně zmizela.

Do haly vešla teta Pru a zatvářila se omluvně.

„Moc mě to mrzí, Suze,“ omlouvala se. „Opravdu jsem se snažila, ale Santa Ana je tenhle rok obzvlášť silný a to vyvolává na spirituálních cestách vysokou míru nedorozumění a šumů…“

Tak to je možná důvod, myslela jsem si, proč se mi poprvý v životě povedlo přivolat ducha. Zajímalo by mě, jestli bych to dokázala udělat znova, abych se paní Fiskeový zeptala konkrétně na to, jak ji Zrzek Beaumont zlikvidoval.

Když jsme spěchali k autu, Adam vypadal, že je sám se sebou naprosto spokojenej.

„No, Suze?“ zeptal se pyšně, když mě a Cee Cee otevíral dveře u spolujezdce. „Setkala ses někdy v životě s někým takovým?“

No jasně že setkala! Vzhledem k tomu, že sloužím jako magnet pro nešťastný zbloudilý duše, setkávám se s lidma ze všech sociálních vrstev – včetně incký kněžky, několika zázračnejch léčitelek, a dokonce i jedný ženský, která přišla do Ameriky s Otcema poutníkama a byla upálená u kůlu jako čarodějnice.

Ale protože to vypadalo, že je to pro něj tak důležitý, jenom jsem se usmála a řekla, že tohle přesně ne, což byla svým způsobem pravda.

Cee Cee nevypadala dvakrát nadšená z toho, že jeden z členů její rodiny je pro kluka, kterýho ona nejspíš tajně miluje, zdrojem pobavení. Vsoukala se na zadní sedadlo, seděla tam a mračila se. Cee Cee je přesně ta přímočará jedničkářka, která nevěří ničemu, co nemá vědecký opodstatnění, a hlavně ničemu z toho, co má něco společnýho s posmrtným životem… což zřejmě činí její účinkování na katolický střední škole trochu problematický.

Ale mnohem problematičtější než kamarádčin nedostatek víry nebo moje schopnost přivolat ducha vlastní vůlí mi teď přišlo, co si počnu s Timovým kocourem. Zatímco jsme byli v domě tety Pru, podařilo se mu prokousat v tašce menší díru, kterou se protáhla jeho packa. Teď s ní naslepo zuřivě sekal ostrejma drápama do všeho, co bylo v dosahu – hlavně do mě, protože já tu tašku držela. Nehledě na to, jak pokorně jsem škemrala, si ale Adam odmítal vzít zvíře k nim domů, a když jsem to navrhla Cee Cee, jenom se zaculila. Věděla jsem taky, že není žádná naděje, že bych snad přemluvila otce Dominika k tomu, aby si nechal Hřebíka na faře – sestra Ernestina by to nikdy nedovolila.

Takže mi zbývala jen jedna možnost. A z ní jsem vůbec nebyla nadšená. Když člověk viděl, co proved Hřebík s mou taškou, dovedla jsem si představit, co by asi proved s mým pokojem… Kromě toho jsem tušila, že u Ackermanů jsou asi šelmy kočkovitý zakázaný, vzhledem k Mimoňově alergii na jejich chlupy.

Takže jsem měla na krku toho pitomýho kocoura a tašku ze zverimexu, kde byla klec, plechovky s Kitekatem, miska, kočičí záchod a náplně do něj… když mě Adam vysadil před domem z auta.

„Hele," ozval se překvapeně, „kdo to je u vás na návštěvě? Papež?"

Podívala jsem se směrem, kterým ukazoval… a spadla mi čelist.

Na naší příjezdový cestě trůnila velká černá limuzína se stahovací střechou, přesně taková, o jaký jsem snila, že by mě v ní mohl Tad svízt na maturitní ples!

„Eh," hekla jsem pod tíží nákladu a přibouchla dveře Adamova brouka. „Uvidíme se zejtra."

A pak už jsem spěchala ke dveřím s Hřebíkem, kterej si sakra dával bacha na to, aby ho nikdo nepřehlídnul, protože rozepnul packou zip tašky a teď z ní vystrkoval hlavu, syčel a plival kolem sebe. Když jsem došla na přední verandu, uslyšela jsem z obejváku změť hlasů.

A když jsem otevřela dveře do domu, zjistila jsem, komu ty hlasy patří… no, Hřebíkovi moc nescházelo, aby se z něj stala kočičí pizza, jak těsně jsem ho najednou i s taškou přitiskla k sobě.

Protože na pohovce s mou matkou, v družným rozhovoru a s šálkem čaje v ruce, neseděl nikdo jinej než Thaddeus „Zrzek" Beaumont.

12

„Ach, Suzie,“ zavolala na mě mamka, když si všimla, že jsem dorazila. „Ahoj, zlato! Podívej, kdo se tady za tebou zastavil. Pan Beaumont se synem!“

To jsem si taky prvně všimla, že je uvnitř i Tad. Stál vedle stěny, na který visely naše rodinný fotografie – naštěstí jich zatím nebylo moc, protože jsme jako rodina fungovali teprve pár tejdnů. Většinou to byly prostě školní fotky, moje a mejch nevlastních bráchů, a taky svatební fotografie mamky a Andyho.

Tad se na mě zazubil, pak ukázal na fotku, na který mi bylo asi sedm – chyběly mi tam všechny přední zuby –, a prohodil: „Tady se moc hezky usmíváš.“

Pokusila jsem se ho oblažit stejně půvabným úsměvem, tentokrát s kompletním chrupem. „Ahoj.“

„Tad a pan Beaumont jeli zrovna okolo,“ vysvětlovala mamka, „a rozhodli se, že se pro tebe staví a vezmou tě na večeři. Říkala jsem jim, že asi nemáš žádné jiné plány. Nemáš, viď, že ne, Suzie?“

Mamce se u pusy skoro dělaly bubliny nadšením, když si představila, že mám jít na večeři s tímhle chlapem a jeho synem. Ale popravdě řečeno, mamka by slintala blahem i z toho, kdybych měla jít na večeři s Darthem Vaderem a jeho synátorem, tak byla hrrr do toho, abych klofnula konečně nějakýho přítele. Všechno, co si mamka přála, by se pravděpodobně vešlo do jediný věty: abych byla normální pubertální dcerunka. S tím by se jí žilo mnohem líp.

Ale jestli se jí zdá, že Zrzek Beaumont by se ideálně hodil na roli tchána, tak to teda brečí na sakra špatným hrobě.

Dalším členem rodiny, kterej mi začal věnovat neúměrnou pozornost, byl Max. Začal čmuchat kolem mý školní tašky a hlasitě poštěkával.

„Ehm," vyrazila jsem rychle, „nevadilo by vám, kdybych si odskočila nahoru a odložila si, hm, školní věci?"

„Vůbec ne," pronesl hlubokým, příjemným hlasem pan Beaumont. „Vůbec ne. Nepospíchej. Zrovna vypravuju tvé mamince o tom článku. O tom, co píšeš do školních novin."

„Ano, Suzie," přidala se mamka a vstala z pohovky s takovým tím širokým, vstřícným úsměvem. „Vůbec jsi mi nevyprávěla o tom, že děláš pro školní časopis. To je přece ohromné!"

Podívala jsem se na pana Beaumonta. Líně se na mě usmál.

A já se najednou začala cejtit pod psa.

Ne proto, že bych myslela, že k nám pan Beaumont přijel proto, aby se mi zakous do tepny a vysál ze mě krev.

Ale začala jsem mít takovej divnej pocit, že se pan Beaumont ve skutečnosti chystá říct mamce ten pravej důvod, proč jsem se u nich včera večer zastavila. Ne tu verzi s oslavným článkem. Tu o tom, co se mi zdálo.

A to by mamka hned začala větřit vy-víte-co. Kdyby zjistila, že jsem se vetřela do domu k nejbohatšímu podnikateli s realitama v kraji, abych mu vykládala, že mám okultní schopnosti, nejspíš bych schytala zaracha až do maturity.

Ale nejhorší ze všeho bylo, že po tom, co jsem mamce nadělala takový starosti v New Yorku, jsem nechtěla za nic na světě dovolit, aby se trápila tím, že to jde se mnou takhle z kopce i na opačným konci kontinentu. Aby bylo jasný, ona chudák zatím nemá ani stín podezření, že by se to tady mohlo opakovat. Upřímně věří tomu, že to všechno – jak jsem v jednom kuse chodila domů pozdě, někdy v doprovodu policie, zůstávala po škole, schytávala špatný

známky – je už jednou provždycky za náma, fuč, tečka, the end. Byly jsme na novým pobřeží a začaly novej život.

A máma byla *tak šťastná.*

Takže jsem jenom opakovala, aha, jasně, ten článek, co dělám, a věnovala panu Beaumontovi výhrůžnej pohled. Nebo jsem aspoň doufala, že je dostatečně výhrůžnej. A taky jsem doufala, že si z něj vyčte to, co má: nepouštěj si pusu na špacír, kámo, nebo budeš sakra litovat!

I když bylo teda dost sporný, jak moc může masovýho vraha ekologů, jako je Zrzek Beaumont, vyděsit šestnáctiletá středoškolačka.

A taky že nemůže. Vrátil mi můj pohled zpátky, okamžitě a tvrdě, spolu se vzkazem: nebudu si pouštět pusu na špacír, děvenko, když budeš hrát se mnou jako poslušná holčička!

Neznatelně jsem kývla, abych mu dala najevo, že ke mně jeho poselství dorazilo, a vydala se ke schodům.

Když jsem je začala brát po dvou a za patama mi funěl Max, kterej se pořád snažil dostat do mojí brašny, uvědomila jsem si, že je tady taky Tad. A pan Beaumont se mi jistě nebude chtít zakousnout do krku, když u toho bude jeho synáček. Tad, to jsem si byla stoprocentně jistá, žádnej upír není. A není to ani kluk, co by jen tak stál a koukal se, jak mu táta vysává přítelkyni.

A pokud budu mít štěstí, bude tam i ten chlápek Marcus. Marcus taky nevypadal, že by dovolil svýmu zaměstnavateli, aby do mě zatnul tesáky.

Nebyla jsem ani moc překvapená, když se Max před mým pokojem zastavil, zděšeně zavyl a rozběh se zase opačným směrem. Jesseho přítomnost ho děsila.

A Hřebíka bude děsit taky, napadlo mě. Jenže ten bohužel nemá možnost volby.

Zalezla jsem do pokoje, vyndala z tý obrovský tašky ze zverimexu klec a strčila ji do koupelny pod umyvadlo. Pak jsem naplnila ten záchod. Z tašky, kterou jsem odhodila uprostřed pokoje, se ozvalo příšerný, nepozemský zakvílení.

Packa s ostrejma drápama se zase prodrala dírou ven a snažila se do něčeho zaseknout.

„Vždyť už jdu," mumlala jsem. Naplnila jsem misku vodou, otevřela plechovku s kočičím žrádlem a nasypala trochu granulí na plastovej talířek. Obojí jsem položila na podlahu koupelny.

Pak jsem se opatrně vrátila do pokoje a rozdělala zip brašny.

Hřebík vyrazil ven a začal šílet… no, spíš jako tasmánskej čert než jako normální kočka domácí. Byl úplně mimo. Třikrát obletěl místnost, než si všim misky se žrádlem. Zastavil smykem, dojel až k ní a začal zuřivě hltat.

„Co má proboha," uslyšela jsem Jesseho hlas, „*tohle* znamenat?"

Otočila jsem se k němu. Neviděla jsem ho od tý doby, co jsme se včera tak pohádali. Opíral se o čelo mojí postele – mamka mi zařídila komplet dívčí ložnici se vším všudy, takže postel měla nejen čela, ale i baldachýn s nařasenejma závěsama a tyhlety serepetičky – a pozoroval ostražitě Hřebíka, jako by to byla nějaká tajemná forma života z jiný planety.

„To je kočka," zamumlala jsem. „Nemám ji kam dát. Je to jen na chvíli, než jí najdu novej domov."

Jesse se na Hřebíka pochybovačně zadíval. „Opravdu myslíš, že je to kočka? Nikdy jsem neviděl kočku, která by vypadala takhle. Vypadá spíš… spíš jako ten menší kůň, víš, jak se jim to říká? Poník. Ano. Jako poník."

„Je to určitě kočka," namítla jsem. „Hele, Jesse, mám problém."

Podíval se na kocoura. „To vidím."

„Ne kvůli kočce," řekla jsem rychle, „ale kvůli Tadovi."

Jesseho tvář – vypadal uvolněně, dokonce se lehce usmíval – se jako mávnutím proutku zachmuřila. Kdybych si nebyla jistá, že mě bere jen jako kamarádku, přísahala bych, že žárlí.

„Je tam dole,“ spustila jsem rychle, než na mě Jesse mohl zase vytáhnout to svoje dovolilas-mu-moc-na-první-schůzce. „Se svým otcem. Chtěj, abych s nima jela na večeři. Nemůžu se z toho vyvlíknout.“

Jesse zamumlal něco španělsky. Podle toho, jak se tvářil, to rozhodně nebylo nic ve smyslu, že je mu líto, že ho taky nepozvali na žvanec.

„Problém je v tom,“ pokračovala jsem, „že jsem dneska zjistila o panu Beaumontovi pár věcí, co mě trochu… no, znervózňujou. Takže, prosím tě, můžeš pro mě něco udělat?“

Jesse se narovnal. Vypadal dost překvapeně. Ještě nikdy za tu dobu, co se známe, jsem ho nepožádala o pomoc.

„Samozřejmě, *querida*,“ souhlasil a mně začalo srdce tlouct až někde v krku, jako to dělalo vždycky, když Jesse vyslovil to slovo. A to jsem vlastně ani pořádně nevěděla, co znamená.

Proč jsem tak *dojatá?*

„Podívej,“ vysvětlovala jsem a hlas mi skřípal ještě víc než normálně, pokud je to vůbec možný, „jestli se nevrátím do půlnoci, můžeš dát vědět otci Dominikovi, aby zavolal policii?“

Zatímco jsem mluvila, vylovila jsem v šatníku jinou tašku, protože ta od Kate Spadeový byla zralá na popelnici, a začala do ní cpát věci, který obvykle beru s sebou, když vyrážím na šichtu. Jako baterku, rukavice, kleště a tohle všechno. Ruličku mincí, kterou si beru od tý doby, co u mě mamka našla a zabavila mi boxera. Sprej s pepřem, vystřelovací nůž a pochopitelně taky tužku. To byla ta nejlepší náhražka dřevěnýho kůlu, jakou jsem dokázala vymyslet. Sice nevěřím na upíry, ale nikdy neuškodí, když se člověk předem trochu posichruje.

„Ty chceš, abych šel za tím knězem?“

Jesse vypadal šokovaně. Ani jsem mu to nemohla mít za zlý. I když jsem mu nikdy výslovně nezakázala jít za otcem Dominikem, taky jsem ho v tom nepodporovala. Nemohla

jsem mu samozřejmě přiznat, proč mi tak vadí představa, že by se ti dva měli setkat – otec Dominik by určitě dostal záchvat, kdyby zjistil, kde vlastně Jesse straší –, ale každopádně jsem dávala dost jasně najevo, že o to nestojím.

„Jo," potvrdila jsem, „chci."

Jesse vypadal zmateně. „Ale, Susannah," začal, „pokud je ten muž tak nebezpečný, jak si myslíš, proč –"

Někdo zaťukal na dveře. „Suzie?" Byla to mamka. „Už jsi převlečená?"

„Jo!" Popadla jsem kabelu, věnovala Jessemu ještě jeden úpěnlivej pohled a vyrazila z místnosti tak rychle, aby za mnou nestačil vystartovat Hřebík, kterej už dobaštil granule a teď se mňoukáním dožadoval dalšího přídělu.

Venku v hale se na mě mamka zvědavě zadívala. „Všechno v pořádku, Suzie?" chtěla vědět. „Bylas tam tak dlouho…?"

„Ano, jasně," odkašlala jsem si. „Podívej, mami –"

„Suzie, nevěděla jsem, že je to s tím chlapcem tak vážné." Mamka se do mě zavěsila a vlekla mě ke schodišti. „Je tak hezký! A tak milý! Je od něj moc pěkné, že chce, abys povečeřela i s jeho otcem."

Zajímalo by mě, jak milej by jí připadal, kdyby věděla o paní Fiskeový. Mamka pracuje jako reportérka v televizních novinách už přes dvacet let. Má doma spoustu novinářskejch cen za investigativní žurnalistiku, takže když si začala hledat místo na západním pobřeží, dostala ho ještě dřív, než stačila otevřít pusu.

Jenže šestnáctiletá albínka s laptopem napojeným na internet zjistila za jediný odpoledne o Zrzkovi Beaumontovi věci, o kterejch mamka nemá ani tušení.

Ale to jen potvrzuje rčení, že lidi stojej jen o ty informace, který chtějí slyšet.

„Jo," souhlasila jsem. „Mami, chci ti říct, že pan Beaumont –"

„A co ten tvůj článek do školního časopisu? Suzie, nevěděla jsem, že tě zajímá novinařina!“

Mamka vypadala skoro tak šťastná jako v den, kdy ji Andy požádal o ruku. A když si člověk vezme, že šťastnější jsem ji asi nikdy neviděla – aspoň od tý doby, co táta umřel – , tak to už bylo fakticky něco.

„Suzie, jsem na tebe tak pyšná,“ mlela si pořád svou. „Konečně ses tady našla. Ty víš, jak moc jsem si s tebou v New Yorku dělala starosti. Pořád jsi měla nějaké potíže. Ale teď se všechno změnilo… pro nás obě.“

No a když se odmlčela, mohla jsem jí konečně sdělit: „Hele, mami, Zrzek Beaumont není vůbec milej pán. Nejspíš je to upír. Přinejmenším vrah. Takže nemohla bych se nějak vymluvit, že mám hroznou migrénu a nepojedu s nima na večeři?“

Jenomže jsem to neřekla. Nešlo to. Měla jsem před očima ten pohled, co mi pan Beaumont věnoval, než jsem odkráčela nahoru. Řek by mamce všechno. Řek by jí pravdu. Jak jsem se vetřela k nim domů pod falešnou záminkou a jak jsem mu vykládala o svým snu a o tom vzkazu od mrtvý.

A o tom, jak dovedu mluvit s nebožtíkama.

Ne. To nesmím připustit. Konečně jsem dospěla do toho životního bodu, kdy na mě mamka může bejt pyšná a věřit mi. Bylo to, jako by život v New Yorku byl jen ošklivá noční můra, ze který jsme se tady obě probudily. Tady v Kalifornii jsem oblíbená. Jsem normální. Jsem v pohodě. Stala se ze mě dcera, jakou chce mít každá máma. Už jsem nebyla ten asociální pošuk, co ho v jednom kuse vozí domů policie kvůli tomu, že budí veřejný pohoršení. Nemusela jsem dvakrát tejdně lhát u terapeutky. Nezůstávala jsem v jednom kuse po škole. Nemusela jsem v noci poslouchat, jak moje máma brečí do polštáře, ani pozorovat, jak její tabletky valia tajou jako sníh po každý rodičovský schůzce.

A taky moje pleť – teda až na tu alergickou vyrážku – se tady vyčistila. Stala se ze mě úplně jiná holka.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Jasně, mami,“ souhlasila jsem. „Všechno se pro nás změnilo.“

13

Vůbec nejed.

Pozval mě na večeři, ale sám nejed nic.

Tad jo. Tad se cpal za dva.

No, to kluci dělaj vždycky. Tím chci jen připomenout, jak probíhají večeře u Ackermanů. Je to jak vystřižený z románu Jacka Londona. Jenom místo Bílýho tesáka a smečky polárních psů se kolem žrádla tlačí Somna, Mimoň a Prófa a chňapají po něm, jako by to bylo jejich poslední jídlo v životě.

To Tad se aspoň u stolu uměl chovat. Podržel mi židli, než jsem se posadila. Dokonce používal ubrousek, místo aby si utíral ruce o kalhoty, což je při stolování Mimoňův oblíbenej zvyk. A Tad taky vždycky počkal, až si naberu jako první, i když jídla byla samozřejmě spousta.

Vzhledem k tomu, že jeho táta vůbec nejed.

Ale seděl tam s náma. Seděl v čele stolu se sklenicí červenýho vína – teda aspoň to vypadalo jako víno – a culil se na mě při každým dalším chodu. Jo, čtete to správně: chodu. Ještě nikdy jsem nejedla večeři, kde by se podávalo několik jídel po sobě. Andy sice skvěle vařil, ale většinou servíroval všechno najednou: maso, salát, pečivo, všechno stálo na stole.

U Beaumontů se jednotlivý chody podávaly postupně a servírovali je číšníci ve velkým stylu. Byli dva, takže můj a Tadův talíř vždycky přistály na stole v jedný vteřině, a nikomu nemuselo stydnout jídlo, zatímco čekal, až dostanou i ostatní.

Prvním chodem byla polívka, ve který plavaly kousky čerstvejch humrů. Moc dobrá. Potom přišly na řadu mušle se

zeleninovou omáčkou. Potom jehněčí s bramborama pečenejma na česneku. Potom salát, s výbornou zálivkou z vinnýho octa. A nakonec tác, na kterým byly nejrůznější druhy sejrů.

Ale pan Beaumont se ničeho nedotknul. Tvrdil, že má speciální dietu a že už večeřel.

A přestože jsem pořád nevěřila na upíry, nedokázala jsem tam sedět a nepřemejšlet o tom, z čeho se ta jeho dieta skládá, a jestli náhodou nebyla paní Fiskeová a ty ztracení ekologové taky jeden z chodů.

Já vím. To je nesmysl. Já *vím.* Ale stejně mi to leželo v hlavě. Trochu mi nahánělo hrůzu, jak tam tak seděl v čele stolu, usrkával to svoje víno a smál se, když Tad žertoval o basketu. Pokud jsem to mohla posoudit – přiznávám, že jsem měla trochu problémy se soustředit, když jsem zároveň uvažovala nad tím, proč mi otec D. nedal rovnou láhev svěcený vody, když si poprvé uvědomil, s kým budeme mít tu čest –, byl Tad na škole Roberta Louise Stevensona basketbalová hvězda číslo jedna.

A jak jsem tam tak seděla a poslouchala, jak Tad líčí ty tři koše, co se mu podařilo dát za sebou, začínala jsem si uvědomovat, že nehledě na to, jak krásně líbá, toho moc společnýho nemáme. Nejenom proto, že je potomkem upíra, ale i kvůli tý jeho fascinaci basketem. Já totiž zrovna nemám moc volnýho času na nějaký koníčky, většinu mi zabere příprava do školy a ty mediátorský záležitosti. Ale kdybych ho měla víc, stejně bych ho nestrávila tím, že bych pleskala míčem o parkety v tělocvičně.

No, ale třeba polibky stačí. Možná že líbání je to jediný, na čem mezi holkou a klukem záleží. Možná že je to důležitější než celá ta upírsko-basketbalová záležitost.

Protože když jsme se vydali z jídelny do obývacího pokoje, kde – jak mi řekli – se bude podávat dezert, vzal mě Tad za ruku. Měla jsem na ní ještě pořád šupinatou vyrážku, ale Tadovi to zřejmě nevadilo – nakonec, jeho krk taky ještě

nebyl bez poskvrnky –, protože mi tu ruku významně stisknul.

A mě napadlo, že jsem nejspíš doma zbytečně hysterčila, když jsem chtěla po Jessem, aby řekl otci Dominikovi, že má volat policajty, jestli se do půlnoci neobjevím. Říkala jsem si, dobrý, existujou lidi, co si myslí, že pan Beaumont je upír, a další, co ho považujou za vraha. Každopádně si pomoh ke všem těm penězům dost děsivým způsobem.

Ale to ještě neznamená, že je nutně zrůda. Zatím ani nemáme žádnej *důkaz,* že ty lidi fakticky zabil. Co ta mrtvá žena, co se objevila u mě v ložnici? Ta přece trvala na tom, že ji Zrzek *nezabil*. Hrozně jí záleželo na tom, aby mu mohla vzkázat, že na její smrti nemá nejmenší vinu. Možná bylo všechno jinak. Možná pan Beaumont není tak strašnej.

„Myslel jsem, že se na mě zlobíš," zašeptal mi Tad, když jsme pochodovali za Jošim, který před náma nesl tác s kávou – a bylinkovým čajem pro mě – do obývacího pokoje.

„Proč bych se na tebe měla zlobit?" zeptala jsem se nechápavě.

„No, včera večer," šeptal Tad, „když jsem tě políbil –"

Najednou jsem si vybavila, jak jsem včera večer zahlídla na zadním sedadle Jesseho a jak jsem zaječela tak, že by to probudilo i mrtvolu. Zrudla jsem a se sklopenýma očima – nedokázala jsem se podívat do těch Tadovejch – jsem tiše zamumlala: „Aha, ty myslíš… to… já jenom… zahlídla jsem pavouka."

„Pavouka?" opakoval Tad a zakormidloval se mnou na černou koženou pohovku. Sám se posadil vedle mě. Před náma stál nízkej konferenční stolek, kterej trochu vypadal jako z plexiskla, ale určitě to plexisklo nebylo. „U mě v *autě?*"

„Mám z pavouků fobii," zalhala jsem.

„Aha." Tad se na mě zadíval hnědýma očima, který působily ospale. „Já myslel, že si myslíš, že na to jdu moc…

no, víš, moc rychle. Když tě jako hned líbám… tímhle způsobem.“

„Ale ne,“ zaprotestovala jsem s úsměvem. Doufala jsem, že se mi povedlo usmát se natolik oduševněle, jako by mi kluci v luxusních sporťákách strkali jazyky do pusy večer co večer.

„To je dobře,“ prohlásil Tad, položil mi ruku kolem krku a začal mě přitahovat k sobě –

Ale vtom vešel do pokoje jeho otec a prohodil: „No, tak kde jsme to skončili? Aha, ano. Susannah, zrovna jsi nám vyprávěla, jak se vaše třída snaží sehnat peníze na opravu sochy otce Serry, kterou poničili minulý týden vandalové…“

Odskočili jsme s Tadem od sebe.

„No jo, to jo,“ vyhrkla jsem. Pak jsem začala líčit celou tu ukrutánsky dlouhou a nudnou historii, včetně prodeje vlastního pečiva a podobnejch ptákovin. Zatímco jsem vykládala, Tad se naklonil nad ten velkej skleněnej stolek a začal si nalívat kafe. Dal si do šálku smetanu a cukr, zamíchal, usrknul…

„– a pak,“ vykládala jsem dál, čím dál tím víc přesvědčená o tom, že ta záležitost s Tadovým otcem musí bejt nějaký hrozný nedorozumění, „jsme zjistili, že je vlastně mnohem levnější dát si vyrobit na zakázku celý bronzový sousoší než platit opravu hlavy, jenže to už by zase nebylo autentický… i když teď si nemůžu vzpomenout, kdo byl vlastně autor. No, a kdybysme dali tu hlavu spravit, stejně by tam byl vidět spoj v těch místech, kde byla uražená. Ale to by se dalo schovat, kdyby se otci Serrovi přidělal kolárek k sutaně. Jenže máme pochybnosti, jestli by to nebyl anachronismus, protože si nejsme jistí, jestli se tehdy nosily sutany s velkýma límcema, a –“

Právě v tu chvíli se Tad najednou začal naklánět dopředu, až upadl obličejem přímo mně do klína.

Zděšeně jsem na něj zírala. To jsem *až tak* nudná? Bože, už se nedivím, že mě nikdo nezve na rande!

Ale pak jsem si uvědomila, že Tad nespí. Vůbec ne. Byl v *bezvědomí.*

Podívala jsem se na pana Beaumonta, kterej se smutně díval na záda svýho syna z koženýho křesla naproti nám.

„Panebože," vydechla jsem.

Pan Beaumont si povzdechl. „Působí to rychle, co?" prohodil.

Zhrozeně jsem vyjekla: „Vy jste otrávil vlastní dítě?!"

„Není otrávený," bránil se pan Beaumont. Vypadal dotčeně. „Myslíš, že bych ublížil vlastnímu synovi? Je jen trochu nadopovaný. Za pár hodin se probudí a nebude si vůbec nic pamatovat. Jenom se bude cítit báječně odpočatě."

Pokusila jsem se odstrčit Tada z klína. Nevážil moc, ale byla to mrtvá váha… a tak dostat jeho obličej z mýho klína dalo docela fušku.

„Poslouchejte," řekla jsem Beaumontovi, zatímco jsem se snažila vysoukat zpod jeho syna, „radši na mě nic nezkoušejte!"

Jednou rukou jsem přidržovala Tadovu hlavu, druhou jsem nenápadně rozepla tašku. Nespustila jsem ji z očí od chvíle, co jsme sem přišli, i když se Joši několikrát pokusil sebrat mi ji i s kabátem. Pár dávek pepřovýho spreje, říkala jsem si, by mohlo pana Beaumonta odkázat do patřičnejch mezí, kdyby si chtěl se mnou začít něco tělesnýho.

„Myslím to vážně," varovala jsem ho důrazně. Ruka mi vklouzla do kabely a sevřela se kolem obalu spreje. „Jestli mi chcete něco udělat, pane Beaumonte, budete toho litovat. Nejsem taková, za jakou mě máte."

Když to pan Beaumont uslyšel, zesmutněl ještě víc. Pak si znova povzdechl: „To nejsem ani já."

„To ne," souhlasila jsem. Svírala jsem sprej v prstech a pokoušela se z něj v tašce sundat takovej ten ochrannej plastovej klobouček. „Vy myslíte, že jsem jen pitomá malá holka, kterou váš syn přived domů na večeři. Ale nejsem."

„Samozřejmě že nejsi,“ přitakal pan Beaumont. „bylo to tak zajímavé, když si jsme spolu včera povídali. Ty mluvíš s mrtvými, no a já –“

Podezřívavě jsem na něj zamžourala: „A vy jako co?“

„Já,“ opakoval rozpačitě, „já z nich ty mrtvoly dělám.“

Panebože. Ta ženská v mý ložnici musela bejt úplně mimo, když trvala na tom, že ji nezabil! Samozřejmě že ji zabil. Tak jako zabil paní Fiskeovou!

Tak jako se chystá zabít mě!

„Nemyslete si, že neoceňuju váš smysl pro humor, pane Beaumonte,“ řekla jsem. „To teda fakticky jo. Opravdu si myslím, že jste moc zábavnej a milej člověk, takže doufám, že si to nebudete brát osobně.“

A nastříkala jsem mu plnou dávku spreje rovnou mezi oči.

Nebo jsem to aspoň měla v úmyslu. Vytrhla jsem otevřenej sprej z kabely, namířila ho proti jeho obličeji a stiskla tlačítko. Jenomže jsem uslyšela jenom takový to *puf*.

V lahvičce žádnej sprej nebyl. Ani kapka.

A pak jsem si vzpomněla na ten vlasovej gel, co mi vytek do tašky, když jsem byla naposledy na pláži, smíchal se v ní s pískem a zasvinil úplně všechno, co jsem tam zrovna měla. Nejspíš se dostal taky do otvoru pepřovýho spreje a ucpal ho.

„Ach,“ řekl překvapeně pan Beaumont. Díval se na mě s očividným zklamáním. „Slzný plyn? To ti připadá fér, Susannah?“

Věděla jsem, co musím udělat. Zahodila jsem nefunkční lahvičku a vystartovala pryč –

Pozdě. Vymrštil paži tak náhle, že jsem ani nezaznamenala žádnej pohyb, a sevřel mi zápěstí tak pevně, že to pořádně zabolelo.

„Radši mě rychle pusťte,“ zasyčela jsem na něj. „Slyšíte? Budete litovat –“

Ale ignoroval mě a pokračoval, bez nejmenší známky nepřátelství, jako bych se před chvílí ani nepokusila ochromit jeho zrakový ústrojí.

„Omlouvám se, jestli jsem se vyjádřil nějak impertinentně," pronesl omluvně, „ale myslel jsem to vážně. Bohužel jsem se dopustil několika zásadních chyb v logickém uvažování, které vyústily ve smrt několika lidí, za které jsem odpovědný… A opravdu je pro mě zcela nezbytné, abych se jim pokusil tvým prostřednictvím říct, že toho velice, velice lituji."

Zírala jsem na něj. „Fajn," souhlasila jsem. „To by šlo. Proto jsem tady."

Ať jsem se pokoušela vyškubnout svou ruku sebevíc, nepovedlo se mi osvobodit se z jeho ocelovýho stisku. Ten chlap byl na něčího tátu překvapivě silnej.

„Chápu, že ti připadám strašný," pokračoval. „Třeba jako netvor, možná. Ale to já nejsem. Opravdu ne."

„Řekněte to paní Fiskeový," odsekla jsem a škubla rukou.

Vypadalo to, že mě pan Beaumont vůbec nevnímá. „Nedovedeš si představit, jak je to hrozné. Hodiny a dny, které trávím tím, že se mučím výčitkami svědomí za to, co jsem udělal…"

Volnou rukou jsem se pokoušela nenápadně hrabat v kabele. „No, říká se, že na pocit viny je nejlepším lékem doznání." Moje prsty našly ruličku mincí. Ne, to by nešlo. Drží mi zrovna tu ruku, ve který mám větší sílu. „Kdybyste mě nechal zavolat, mohla by sem přijet policie a vy byste jim moh o všem povědět. No, co si o tom myslíte?"

„Ne," pronesl vážně pan Beaumont. „To není dobrý nápad. Skutečně mám závažné pochybnosti o tom, zda by policie respektovala mé… no, zvláštní *potřeby*…"

A pak pan Beaumont udělal něco naprosto nečekaného. Usmál se na mě. Žalostně, ale usmál.

Usmíval se na mě už předtím, to dá rozum, ale to jsem od něj stála mnohem dál, přes celou místnost, nebo aspoň za

konferenčním stolkem. Ale teď jsem stála těsně vedle něj. Vedle jeho obličeje.

A když se usmíval, zahlídla jsem něco, co bych nikdy nečekala, že bych mohla zahlídnout v normálním životě: ty nejšpičatější přední zuby, jaký kdy kdo moh mít!

Dobře, přiznávám. Vyděsilo mě to. Sice jsem celej svůj život měla co dělat s duchama, ale to ještě neznamená, že jsem byla připravená na setkání se s živým upírem. Chci říct, že duchové, který jsem znala, byli tak reálný.

Ale upíři? Upíři, to je něco jako noční můra. Bestie. Patologický zrůdy jako Sněžnej muž a Lochnesská příšera. Něco, čemu stejně nikdo doopravdy neuvěří.

Jenže teď se těsně před mým obličejem takovým tím nepříjemným úsměvem můj-syn-studuje-s-vyznamenáním culil skutečnej, živej upír z masa a kostí.

No, teď už jsem chápala, proč mi Marcus, když tenkrát přijel nahoru výtahem, tak civěl na krk. Chtěl se ubezpečit, že se mi jeho šéf nezakousnul do tepny.

Myslím, že právě proto, že mi tohle všechno proletělo hlavou, jsem udělala to, co jsem udělala.

Popadla jsem do prstů ořezanou tužku, vytrhla ji z tašky a vší silou, kterou jsem v sobě našla, ji vrazila do pana Beaumonta.

Na vteřinu jsme oba strnuli. Oba jsme zůstali zírat na tužku, která trčela z Beaumontova hrudníku.

Pak pan Beaumont překvapeně pronesl: „Ach. Tohle…“

A já na to: „Sežer si to.“

Potom přepad dopředu, těsně minul skleněnej stolek a skončil na podlaze, mezi pohovkou a krbem.

Zůstal nehybně ležet celou dobu, kdy já nebyla schopná pohybu a jen si masírovala zápěstí, který mě pekelně bolelo.

Nestala se z něj hromádka prachu, jako to bejvá v upírskejch hororech. Ani se nerozhořel barevným plamenem, jak už jsem to taky viděla v televizi. Nic. Pořád tam jen tak ležel.

A pak se ke mně krůček za krůčkem připlížila zpátky realita a vědomí toho, co jsem udělala: zabila jsem svýmu klukovi tátu!

14

No, tak dobře, Tad vlastně nebyl můj kluk. A já jsem v tu chvíli opravdu a upřímně věřila, že jeho otec je upír.

Ale víte co? Nebyl. A já ho zabila!

Jak *neoblíbená* budu teď, co myslíte?

V krku mi začal růst knedlík hysterie. Cítila jsem, že za chvíli začnu vřískat. Tohle jsem fakt nechtěla. Ale co mi zbejvalo, v jedný místnosti s klukem v bezvědomí a jeho šíleným taťkou, kterýmu jsem právě prohnala srdcem svou ořezanou tužku číslo dvě? Pořád mě napadalo, že teď mě teda hodně rychle vykopnou ze studentský rady…

Heleďte. Nic neříkejte. Je mi jasný, že v takový situaci byste začali vřískat taky.

Ale dřív než jsem stačila nabrat do plic dost vzduchu, abych spustila sirénu, která by musela přinejmenším přivolat Jošiho a ty dva pingly, co nás obsluhovali, někdo za mnou ostře pronesl: „Co se to tady stalo?“

Obrátila jsem se. Za mnou, se šokovaným výrazem ve tváři, stál Beaumontův tajemník Marcus.

Začala jsem blábolit to první, co mi přišlo na jazyk. „Já to tak nemyslela, přísahám. Ale on mně začal vyhrožovat, a tak jsem ho probodla.“

Marcus, oblečený stejně jako posledně v obleku a kravatě, vykročil ke mně. Ne ke svýmu šéfovi, který ležel na podlaze. Ke mně.

„Jste v pořádku?“ chtěl vědět. Chytil mě za ramena a prozkoumával mě očima od hlavy až k patě… nebo spíš, až ke krku. „Nezranil vás nějak?“

Jeho tvář byla pobledlá obavami.

„*Já* jsem v pořádku," zdůraznila jsem. „Měl byste si dělat starosti spíš o vašeho šéfa…" Oči mi sklouzly zpátky na pohovku, kde jsem předtím seděla. „A o jeho syna. Otrávenýho syna."

Marcus vykročil směrem k Tadovi a zkušeně mu nadzdvihl jedno z víček. Pak si k němu klekl a poslouchal, jak dýchá. „Ne," řekl konečně, spíš sám k sobě. „Není otrávený. Jenom nadopovaný."

„Aha," vyjekla jsem a nervózně se zasmála. „Tak to je něco jinýho. Pak je to v pořádku."

Co to tady hrajou za hru? Je aspoň tenhle chlápek normální?

Vypadá tak. Vypadá, jako by se na něco soustředil. Obešel konferenční stolek, přikleknul ke svýmu šéfovi a obrátil ho na záda.

Nemohla jsem se na to dívat. Myslím, že bych nesnesla pohled na to, jak panu Beaumontovi trčí z prsou moje tužka. Teda ne že bych byla tak útlocitná. Vrážela jsem občas duchům do prsou motyky, řeznický nože, stanový tyčky, cokoli, co bylo zrovna po ruce. Jenže to byli duchové lidí, co už to beztak měli za sebou. S duchama je to prostě tak, že si s tím nelámete tolik hlavu, když víte, že už jsou stejnak mrtví. Jenže Tadův táta byl naživu, než jsem ho probodla.

Panebože, jak jsem jen mohla nechat otce Dominika, aby mi nasadil do hlavy ten stupidní nápad s upírem? Co za idioty ještě dneska věří na upíry? Musela jsem bejt asi úplně mimo.

„Je…?" Nedokázala jsem to ani vyslovit. Musela jsem se dívat jenom na Tada, protože kdybych se podívala tam, kde ležel jeho otec, bála jsem se, že se všechno to jehněčí a brambory a salát objeví zpátky mezi námi. Ale i když jsem byla na pokraji hysterickýho záchvatu, nemohla jsem si nevšimnout, jak hezky Tad vypadá, dokonce i v bezvědomí. Vůbec neslintal ani nic takovýho. „Je… po něm?"

Kristepane, mamka zešílí, až se tohle všechno domákne. Předtím jsem myslela, že by zešílela už z toho povídání s mrtvejma. Ale dovedete si představit, jak bude vyvádět, až zjistí, že jsem nezletilá vražedkyně?

Marcusův hlas mi překvapeně odpověděl: „Samozřejmě že není po něm. Jenom omdlel. Musela jste ho pořádně vyděsit."

Vrhla jsem rychlej pohled jeho směrem. Marcus se narovnal. V ruce držel mou tužku. Stočila jsem pohled jinam, ale i tak mi žaludek vyletěl až do krku.

„Tak tohle je ta vaše zbraň?" zeptal se ironicky Marcus. Beze slova jsem přikývla, pořád neschopná podívat se jeho směrem, protože jsem se bála, že uvidím na podlaze Beaumontovu krev. Marcus pokračoval: „Nedělejte si starosti. Ta rána nebude hluboká. Zasáhla jste jen hrudní kost."

Panebože. Ještě že Zrzek Beaumont nebyl tím, za co jsem ho pokládala, jinak bych měla fakt velký trable. Ani jsem ho nedokázala pořádně proklát. Asi už nemám takovou páru jako zamlada.

Takže to vypadá, že se mi nakonec povedlo jen jediný, a to udělat ze sebe pitomce. Vypravila jsem ze sebe, pořád ještě s tím knedlíkem v krku, kterej mě nutil blábolit trochu z cesty: „Otrávil Tada a pak mě chytil a já z něj měla strach…"

Marcus nechal ležet bezvládný tělo pana Beaumonta na podlaze, popošel ke mně a položil mi konejšivě ruku kolem ramen. A řekl takovým tím uklidňujícím hlasem: „Pssst, já vím, pssst."

„Je mi to tak líto," drmolila jsem dál. „Ale on říkal to o tý citlivosti na světlo, a nic nejed, a když se usmál, měl ty špičatý zuby, a já si fakt myslela, že –"

„– je to upír," doplnil k mýmu úžasu Marcus. „Já vím, slečno Simonová."

Sice mě štve, že to musím přiznat, ale neměla jsem už moc daleko k tomu, abych se rozeřvala. Ale Marcusova poznámka mě donutila zapomenout na to, že už jsem se sípavě nadechovala k prvnímu vzlyku.

„Vy to *víte?*“ opakovala jsem po něm zpitoměle a tupě na něj zírala.

Přisvědčil. Tvářil se zachmuřeně. „Lékaři tomu říkají chorobná fixace. Bere léky a většinu času se chová normálně. Ale někdy, když ho nehlídáme dost pečlivě, vynechá dávku nebo dvě a… No, sama jste viděla výsledek. Přesvědčí sám sebe, že je nebezpečným upírem, který už zabil spoustu lidí –“

„Jo,“ souhlasila jsem. „Zmínil se o tom.“ A taky vypadal, že ho to pořádně rozhodilo.

„Ale ujišťuju vás, slečno Simonová, že v žádném případě není hrozbou pro veřejnost. Vlastně je téměř neškodný – neublížil by ani kuřeti.“

Vrátila jsem se očima k Tadovi. Marcus si toho musel všimnout, protože řekl rychle: „No, řekněme tedy, že nikoho *vážně* nezranil.“

Vážně? Když vás vlastní táta nacpe drogama a nechá vás ztratit vědomí, přijde vám, že to není nic *vážnýho?* A co by na to asi řekla paní Fiskeová a ekologové?

„Nevím, jak se vám omluvit, slečno Simonová,“ prohlásil Marcus. Objal mě kolem ramen a vedl mě od ležících těl, nejspíš směrem k východu. „Velice lituji, že jste se stala svědkem této zneklidňující podívané.“

Otočila jsem se. Za mnou se objevil Joši. Zvedl Tada ze sedačky a zabalil ho do deky, zatímco další dva číšníci se zabývali tělem pana Beaumonta, který se jim podařilo dostat do svislý polohy. Pan Beaumont se potácel, něco mumlal a otáčel hlavou.

Nebyl mrtvej. Očividně ne.

„Samozřejmě vám nemusím připomínat, že nic z toho, co se tady odehrálo –“ Marcusův hlas náhle ztratil omluvný tón,

„– by se nestalo, kdybyste na něj včera večer nepřišla s tou svou smyšlenou historkou. Pan Beaumont není zdráv a velmi snadno se rozruší. A zvlášť silně ho rozruší každá zmínka o okultismu nebo o záhrobí. Ten takzvaný sen, který jste mu vyprávěla, jen přispěl k vyvolání tohoto politováníhodného… záchvatu.“

Cítila jsem, že bych se měla aspoň nějak bránit. „No, ale jak jsem tohle mohla vědět?“ namítla jsem. „Když je teda náchylnej k záchvatům, proč ho nedržíte někde pod zámkem?“

„Protože tohle není středověk, mladá dámo.“

Marcus odtáhl svou ruku z mých ramen a zadíval se na mě přísným pohledem.

„Dnešní psychiatři dávají přednost tomu, aby se pacienti typu pana Beaumonta léčili pomocí terapií a medikace v domácím prostředí, místo aby byli izolováni od rodiny,“ informoval mě suše. „Tadův otec se většinou chová přijatelně, aspoň pokud ho nepřijdou otravovat dívenky, co nevědí, že existují věci, do kterých by neměly strkat svůj zvědavý nos.“

Au! To byl teda zásah. Musela jsem si důrazně připomenout, že padouch tady nejsem já. Aby bylo jasný, přinejmenším neběhám po světě a netrvám na tom, že jsem upír.

A nemám na svědomí zmizení několika lidí jen proto, že stáli v cestě mejm stavebním záměrům ohledně novejch obchoďáků a multikin.

Ale přestože jsem si to připomněla, nevěděla jsem, jestli je to tak doopravdy. Teď mi totiž připadalo, že Tadův táta to má v hlavě moc pomotaný na to, aby dokázal zorganizovat něco tak důmyslnýho jako vraždy a únosy. Buďto jsem to nedokázala posoudit, anebo bylo něco úplně jinak… a ani „záchvaty“ to nemohly přijatelně vysvětlit. Jenomže co paní Fiskeová? Byla mrtvá a zabil ji Beaumont, sama mi to řekla.

Co když Marcus úmyslně zlehčoval nebezpečnost Beaumontovy psychózy?

Anebo to Beaumont udělal, když ještě nebyl šílenej? Jako chlap, kterej omdlí leknutím jen proto, že do něj malá holka píchne tužkou, teď zrovna nepůsobil dojmem chladnokrevnýho vraha. Ale co když to všechno spáchal, když touhle „nemocí“ ještě netrpěl?

Snažila jsem se to nějak poskládat dohromady, zatímco mě Marcus doved až ke dveřím a podal mi kabát. Pomohl mi do něj a řekl: „Aikiku vás doveze domů, slečno Simonová.“

Ohlídla jsem se a uviděla dalšího Japonce, celýho v černým, jak čeká před vchodem. Zdvořile se mi uklonil.

„Ještě jednu věc bychom si měli vyjasnit.“

Marcus ke mně ještě pořád mluvil tak nějak otcovsky. Vypadal rozrušeně, ale ne doopravdy naštvaně.

„To, co se tu dnes dělo,“ pokračoval důrazně, „bylo jistě podivné, to je pravda. Ale nikdo nebyl zraněn…“

Asi si vzpomněl na Tada – tak jako v tu chvíli já –, protože dodal: „Vážně zraněn. Takže vás snad smím požádat, abyste držela jazyk za zuby a nezmiňovala se nikde o tom, co jste tady viděla. Protože pokud byste přece jen chtěla s někým hovořit o těchto událostech,“ pokračoval tónem, který navzdory obsahu zněl pořád skoro přátelsky, „musel bych se vašim rodičům zmínit o tom podvodu, jehož prostřednictvím jste pronikla k panu Beaumontovi… a podniknout proti vám i další nezbytné kroky.“

Otevřela jsem pusu. Asi tak po vteřině jsem si to uvědomila a zase ji zavřela.

„Ale –“ začala jsem.

Marcus mě ostře přerušil. „Co vám udělal? A udělal to doopravdy?“ Podíval se na mě jako leklá ryba. „Nejsou žádní svědkové, kromě vás. A opravdu si myslíte, že někdo bude věřit mladistvé delikventce, když bude vaše výpověď stát proti tvrzení významného podnikatele?“

Ten hajzl mě dostal. A věděl to.

Usmál se na mě s triumfálním svitem v očích.

„Dobrou noc, slečno Simonová,“ rozloučil se.

Tak. Tohle je fakticky jeden ze zákonů schválnosti v životě mediátora, co platí s železnou neúprosností: vždycky se to podělá dřív, než si stačíte dát zákusek.

15

Když jsem vystupovala z auta před naším domem, připadala jsem si vyždímaná jako citron. Měla jsem trochu vítr z toho, jestli Marcus nezměnil názor ohledně toho, kdy je nutný podniknout proti mně další nezbytný kroky a jestli už kolem našeho domu nebude stát kordon policajtů, co by mě chtěli odvlíct do basy za to, že jsem napadla pana B.

Ale nikdo se nevynořil z křoví se samopalem namířeným na můj obličej, což vypadalo slibně.

A sotva jsem vešla do domu, mamka se na mě vrhla a chtěla vědět, jaký to bylo. Co jsme měli k večeři? Jak mají zařízenej dům? Pozval mě Tad na svůj maturitní ples?

Prohlásila jsem, že jsem moc unavená na to, abych mohla mluvit, a odkráčela rovnou nahoru do pokoje. Nebyla jsem schopná myslet na nic kromě toho, jak mám proboha dokázat světu, že Zrzek Beaumont je chladnokrevnej zabiják.

No, tak dobře, možná zase ne tak chladnokrevnej, když ho trápí výčitky svědomí kvůli tomu, co udělal. Ale zabiják to byl tak jako tak.

Ale úplně jsem zapomněla na svýho novýho spolubydlícího. Když jsem došla ke dveřím pokoje, uviděla jsem Maxe, jak před nima sedí s vyplazeným jazykem. Všude na dveřích byly stopy po tom, jak se pokoušel dostat se dovnitř. Myslím, že aspoň na čas u něj převážilo rozrušení z toho, že uvnitř je kočka, nad hrůzou, že je tam duch.

„Styď se, pse," pokárala jsem ho, když jsem zahlídla škrábance.

Najednou se naproti otevřely Prófovy dveře.

„Ty máš uvnitř kočku?“ chtěl vědět Prófa, ale neznělo to vyčítavě. Spíš jako by ho to zajímalo z důvodu nějaký čistě vědecký analýzy.

„Uhm,“ zamumlala jsem. „Možná.“

„Aha. Já jsem si to myslel. Protože Max, jak víš, se od tvýho pokoje radši drží dál. Ty víš proč.“

A Prófa významně zamrkal. Když jsem se přistěhovala, David mi kavalírsky nabídnul, že si se mnou vymění pokoje, protože v mým – jak mu potvrdily jeho vědecký výzkumy – kolísá teplota, což je známkou paranormální aktivity. I když jsem si pokoj měnit nechtěla, ta obětavost mě dojala. Jeho starší bráchové měli k takovýmu rytířskýmu přístupu pořádně daleko.

„Je to jen na jednu noc,“ vysvětlila jsem mu. „Jako ta kočka v pokoji.“

„Aha,“ prohodil Prófa. „Tak fajn. Protože asi víš, že Brad má alergii na kočičí srst. Alergeny, čili látky vyvolávající alergii, jsou aktivovány uvolňováním histaminu, což je organická sloučenina. Existuje velké množství alergenů – buď jsou obsaženy v některých látkách, jako v případě jedovatého břečťanu, nebo se přenášejí vzduchem, jako Bradova přecitlivělost na kočičí srst. Standardní prevence spočívá samozřejmě v tom, že se vyhýbáš styku s nimi.“

Civěla jsem na něj. „Budu na to myslet,“ řekla jsem nakonec.

Prófa se usmál. „Bezva. Tak dobrou noc. Pojď, Maxi!“

Odtáhl psa pryč a já otevřela dveře do pokoje.

A zjistila, že můj nový spolubydlící je fuč. Hřebík vzal roha, a otevřený okno mi jasně napovídalo kudy.

„Jesse,“ zamumlala jsem.

To Jesse mi pořád otevíral a zavíral okna. Když jsem je večer nechala otevřený, ráno jsem zjistila, že jsou ubedněný. Většinou jsem to oceňovala, protože ranní mlha, která stoupala od zálivu, byla fakt studená.

Ale kvůli jeho dobrejm úmyslům Hřebík zdrhnul.

No, teď jsem se tu pitomou kočku rozhodně chytat nechystala. Pokud se bude chtít vrátit, cestu zná. A pokud ne, tak si myslím, že jsem udělala, co bylo v mejch silách. Udělala jsem přesně to, co po mně malej Timothy chtěl. Našla jsem jeho zatracenýho kocoura a odnesla ho do bezpečí. Jestli to hloupý zvíře odmítá moji péči, to už není můj problém.

Už jsem byla nachystaná vlízt do horký vany, kterou jsem si napustila – vždycky se cítím líp, když se na chvíli ponořím do teplý vody s pěnou –, když najednou zazvonil telefon. Na to jsem nereagovala, protože hovor byl určitě pro někoho dole v hale. Nejspíš volala Debbie Mancusová – navzdory Mimoňovejm protestům, že spolu vůbec nic nemají – nebo nějaká z toho bezejmennýho houfu rozhihňanejch holek, co se furt sháněly po Somnovi… kterej ale nebyl věčně doma, protože v jednom kuse rozvážel tu svou pizzu.

Tentokrát jsem ale slyšela, jak mamka zezdola volá, že je to pro mě: otec Dominik. Myslete si, co chcete, ale moje matka nevidí vůbec nic podezřelýho na tom, že si v jednom kuse telefonuju s ředitelem naší školy. Vzhledem k tomu, že jsem místopředsedkyní třídy, členka studentskýho výboru a ještě vedu kampaň za opravu hlavy ctihodnýho Junipera Serry, je tady celkem dost nevinně vypadajících důvodů, na který můžu konzultace s otcem D. svádět.

Jenže otec Dom mi nikdy nevolal domů kvůli školním záležitostem. Volal jen tehdy, když dostal to svoje neodolatelný nutkání řešit se mnou záležitosti kolem mediátorování.

Než jsem zvedla telefon v pokoji, říkala jsem si – trochu naštvaně, protože jsem už na sobě neměla nic kromě osušky a byla jsem si jistá, že mi voda vystydne dřív, než do ní stačím hupsnout –, co to asi bude tentokrát.

A pak – jako bych se už ponořila do vody, která stačila vychladnout až na nulu – mě zamrazilo na zádech a taky za krkem.

Jesse. Říkala jsem přece Jessemu, než jsem odjela k Beaumontovým, aby zašel za otcem Dominikem.

Ale ne. Určitě tam nešel. Prosila jsem ho, aby tam zašel, jenom když se nevrátím do půlnoci. Jenže jsem přišla v deset. No, vlastně ještě dřív. Ve tři čtvrtě.

Ne, to nebude ono, uklidňovala jsem se. Otec Dominik o Jessem neví. Nic netuší.

Ale když jsem řekla „prosím…," řekla jsem to radši hodně opatrně.

Hlas otce Dominika zněl srdečně. „Dobrý večer, Susannah," spustil, „promiň, že volám tak pozdě, ale potřeboval bych s tebou probrat něco kvůli studentské radě – "

„To je v pohodě, otče," uklidnila jsem ho. „Nikdo nás neposlouchá. Mamka už to dole položila."

Hlas na druhým konci se totálně změnil. Už nebyl zdaleka tak srdečnej. Zněl rozzlobeně.

„Susannah," oslovil mě přísně, „jsem rád, že jsi v pořádku. Ale musím říct, že bych opravdu ocenil, kdybys mi o tom Jessem pověděla dřív."

A sakra.

„Říká, že je u tebe v pokoji, celou dobu, co ses přistěhovala do Kalifornie, a že ty si jeho přítomnost plně uvědomuješ."

Musela jsem odtáhnout sluchátko od ucha. No, tušila jsem přece, že otce Dominika rozzuří, jestli se dozví o Jessem. Ale nenapadlo mě, že takhle exploduje.

„Tohle je ta nejhanebnější věc, jakou jsem kdy slyšel," prskal otec Dominik. „Co by na to řekla tvá nebohá matka, kdyby to zjistila? Já prostě nevím, co si mám s tebou počít, Susannah. Domníval jsem se, že jsme si mezi sebou vybudovali vztah založený na vzájemné důvěře. Ale ty jsi přede mnou celou dobu tajila tuhle záležitost –"

Naštěstí se právě v tu chvíli ozval tón, kterej oznamoval, že je na lince další hovor. Řekla jsem: „Vydržte minutku, prosím, otče, jo?“

Než jsem stiskla tlačítko, zaslechla jsem ho mumlat: „Neopovaž se mi to pokládat, když s tebou mluvím, mladá dámo –“

Čekala jsem, že na druhý lince bude Debbie Mancusová, ale k mýmu značnýmu překvapení to byla Cee Cee.

„Čau, Suze,“ vychrlila, „hele, dělala jsem si takovej menší průzkum ohledně tatěky toho tvýho kluka –“

„Není to můj kluk,“ vylezlo ze mě automaticky. Jo. To už teda ani náhodou.

„No jo, fajn, tak ctitele. No, myslím, že bys měla vědět, že od tý doby, co Beaumontovi umřela manželka – což bylo asi před deseti lety –, začalo to s tím chlapem jít z kopce.“

Nakrčila jsem obočí. „Z kopce? Jako jak? Finančně asi těžko, když člověk vidí, jak si žijou –“

„Ne, finančně ne. Mám na mysli, že když umřela – měla rakovinu prsu a přišli jí na to moc pozdě, takže neboj, nikdo ji neodkrágloval –, pan Beaumont nějak ztratil zájem o vedení svejch společností a stáh se do soukromí.“

Aha. To byl pravděpodobně ten spouštěcí moment, kdy vypukla jeho „nemoc“.

„Ale je tady jedna fakt moc zajímavá část,“ pokračovala Cee Cee. Slyšela jsem, jak ťuká prsty do klávesnice. „Právě tehdy převed Zrzek Beaumont většinu pravomocí a funkcí na svýho bráchu.“

„Bráchu?“

„Jo. Marcuse Beaumonta.“

To mě fakt dostalo. Takže Marcus patřil do Beaumontovic rodiny? Já myslela, že je to jen poskok. Ale není. On je to Tadův *strejda.*

„No, to jsem našla. Pan Beaumont – Tadův táta – pořád figuruje jako oficiální ředitel, ale ve skutečnosti řídil během

posledních deseti let všechny jejich firmy ten druhej Beaumont.“

Strnula jsem.

Panebože. Co když jsem se spletla?

Možná to vůbec nebyl Zrzek Beaumont, kdo zabil paní Fiskeovou. Možná to byl Marcus. *Ten druhej* Beaumont.

Zabil vás pan Beaumont? To jsem chtěla vědět od paní Fiskeový. A ona přitakala. Ale mohla tím „panem Beaumontem“ klidně myslet Marcuse, ne chudáka Zrzka, co si hraje na upíra.

Ale ne. Počkat. Tadův táta mi přece řekl, že ho mučej výčitky svědomí kvůli všem těm lidem, který zabil. Proto mě k nim přece donutil jet na večeři: chtěl mě využít, protože doufal, že mu pomůžu kontaktovat jeho oběti.

Jenže Tadův táta se do celý tý skládanky vůbec nehodí. Ten by ani nebyl schopnej zabít komára. A jinou lidskou bytost? To už vůbec ne.

Prostě ten, kdo zabil paní Fiskeovou a ty ostatní, musel bejt dost chytrej na to, aby po sobě nenechal žádný stopy… a Tadův táta zrovna nebyl Jack Rozparovač, to je teda stopro.

Ale na druhou stranu, ten jeho brácha…

„Mám z toho tak divnej pocit,“ vysvětlovala Cee Cee. „Hele, já vím, že jim jen těžko něco dokážeme – a navzdory tomu, co si myslí Adam, by bylo dost těžký operovat s něčím, co zjistí teta Pru, u soudu – ale mám pocit, že naše morální povinnost je –“

Další hovor. Odhadla jsem, že otec Dominik – na kterýho jsem v tu chvíli úplně zapomněla – zavěsil, a teď mi rozezleně volá znova.

„Hele, Cee Cee,“ přerušila jsem ji necitlivě. „Hodíme o tom řeč zejtra ve škole, jo?“

„Tak dobře,“ souhlasila zdráhavě Cee Cee. „Jen jsem chtěla, abys to věděla, Suze. Myslím, že jsme tady narazili na něco velkýho, co fakt smrdí.“

Velkýho? Spíš obrovskýho.

Ale na druhý lince nebyl otec Dominik. Zjistila jsem to, když jsem stiskla tlačítko pro přijetí dalšího hovoru.

Byl to Tad.

„Sue?“ ozval se. Pořád ještě mluvil trochu omámeně.

„Aha, ahoj, Tade.“

„Sue, moc mě to mrzí,“ řekla. Ať už byl mimo, nebo nebyl, tohle znělo tak, že jsem mu to věřila. „Nechápu, co se to stalo. Asi jsem byl moc unavenej. Víš, na tréninku nás teď děsně prohánějí, a někdy večer prostě vyplivnu… i když nechci.“

Jo, řekla jsem si pro sebe. To se teda vsadím.

„Nelam si s tím hlavu,“ uklidňovala jsem ho. Chudák Tad. Jestli měla Cee Cee pravdu, čekaly ho daleko horší věci, se kterýma si ji bude muset lámat, než to, že to po večeři zalomil.

„Fakt mě to mrzí,“ opakoval tvrdošíjně Tad. „Rád bych ti to nějak vynahradil. Prosím. Co děláš v sobotu večer?“

V sobotu večer? To úplně stačilo, abych zapomněla, že tenhle kluk je nejspíš v úzkým příbuzenským vztahu s masovým vrahem. Co je vlastně na tom? Pozval mě na rande. Na schůzku, chápete? Opravdický *rande*. V sobotu večer. V mojí hlavě se roztancovaly svíčky a představa francouzáků. Nedokázala jsem skoro ani pípnout, jak jsem se cejtila polichocená.

„Mám zápas,“ pokračoval Tad. „Ale myslel jsem, že by ses třeba mohla přijet podívat, jak hraju, a pak můžeme s klukama vyrazit někam na pizzu nebo tak něco.“

Moje vzrušení rychle kleslo k bodu mrazu.

Dělá si snad *srandu?* Chce, abych se přijela podívat, jak hraje *basket?* A pak si vyšla někam s ním a zbytkem košíkářskýho mužstva? *Na pizzu?* Nemůže to bejt aspoň hamburger? No, možná bych se projednou spokojila i s Big Makem, *ale pizza?!*

„Sue," začal zase Tad, když jsem delší dobu nic neříkala, „nezlobíš se na mě, viď, že ne? Hele, fakt mě děsně mrzí, že jsem na tobě usnul."

Co mě to proboha napadlo? Mezi náma to nikdy nemůže fungovat. Vždyť já jsem přece mediátor. Jeho táta je upír. Jeho strejda je vrah. A kdybysme se vzali? Po kom by asi tak byly naše děti?

To teda vůbec není jistý. Ani trochu.

A s Tadem taky ne.

„To není proto, že bys mě nudila nebo tak něco," pokračoval horlivě. „To, cos vykládala – víš, o tý hlavě sochy a jak ji chcete dát opravit – možná trochu nudný bylo, ale *ty* určitě ne. Ty mi vůbec nepřipadáš nudná, Susan. Proto jsem neusnul, přísahám."

„Ale Tade," přerušila jsem ho. Ráda bych věděla, kolikrát ještě bude považovat za nutný ubezpečit mě o tom, že vůbec nejsem nudná –, což byla neklamná známka toho, že ve skutečnosti musím bejt *neuvěřitelně nudná.* A taky kolikrát si ještě poplete moje jméno. „Vzpamatuj se."

„Cože?" vyjeknul. „Jak to myslíš?!"

„Myslím, žes přece neusnul, jasný? Ztratils vědomí, protože ti tvůj táta nasypal do kafe rohyphnol nebo podobný svinstvo."

No, jasně, možná to nebyl ten nejdiplomatičtější způsob, jak dát tomu klukovi najevo, že ho vlastní táta nacpal drogama. Ale na druhou stranu, nikdo mi tady nebude naznačovat, že jsem tak nudná, až z toho jeden ztvrdne. *Nikdo.*

A kromě toho, nemyslíte, že by to ten chudák měl vědět?

„Sue," začal zase, když se na moment odmlčel. V hlase mu zazněl ublíženej tón. „Proč mi říkáš takový věci? Chci říct, jak tě něco takovýho může vůbec *napadnout?*"

Měla jsem pocit, že už mu nemůžu dál lhát. Bylo tak těžký uvěřit, že nemá o ničem ani páru. Bylo to těžký i pro

mě, i když jsem k němu začala cítit něco poněkud nadstandardního.

„Tade," ozvala jsem se, „já to myslím vážně. Tvůj táta… se chová tak trochu ujetě, pokud to dokážu posoudit."

„Ne," namítl Tad a znělo to už dost podrážděně. „Nechápu, o čem to mluvíš!"

„Tade," opakovala jsem. „Vzpamatuj se laskavě! Tvůj táta si myslí, že je upír."

„To není pravda!" Odhadovala jsem, že Tad právě s telefonem povyskočil o dva metry, aby podtrhnul přesvědčivost svýho pobouření. „Jseš totálně vedle!"

Rozhodla jsem se dokázat Tadovi, jak „totálně vedle" *nejsem.*

„Nic ve zlým, kamaráde," začala jsem, „ale až si příště pověsíš na krk zlatej řetízek, měl by ses zeptat sám sebe, kde se vzaly ty prachy, za který sis ho koupil. Anebo, a to by bylo ještě lepší, by ses měl zeptat svýho strejdy Marcuse."

„Možná to udělám," procedil skrz zuby Tad.

„Možná bys měl," souhlasila jsem.

„Udělám to," rozhodl se Tad.

„Fajn. Udělej."

Zavěsila jsem. Pak jsem zůstala sedět, jen tak v osušce, a šokovaně se dívala na telefon.

Panebože. Co jsem to provedla?

16

Přestože jsem před pár hodinama skoro oddělala člověka, kupodivu jsem s usínáním neměla potíže.

Fakticky.

No, byla jsem pořádně unavená, jasný? Ať to berete, jak chcete, byl to fakt dost náročnej den.

A ty telefonáty, co jsem vedla předtím, než jsem si vlezla do postele, mi taky nijak zvlášť nepřidaly Otec Dominik zuřil, že jsem mu neřekla nic o Jessem, a vypadalo to, že Tad mě teď srdečně nenávidí.

A copak náš strejda Marcus? Náš několikanásobnej vrahounek? Lepší na to nemyslet.

Ale vážně. Co jsem měla dělat? Já přece tušila, že otec D. bude soptit, až se dozví o Jessem. A pokud šlo o Tada, kdyby mě můj táta cpal práškama na spaní, rozhodně bych ocenila, kdyby mi to někdo prásknul.

Musela jsem Tada varovat. Měl právo to vědět.

Jenže jsem si teď nebyla jistá, co se vlastně stane, jestli se Tad fakt zeptá Marcuse, co jsem myslela tím, kde se vzaly ty prachy. Snad si bude Marcus myslet, že je to jen nějaká nesrozumitelná narážka na duševní nemoc Tadova otce.

Aspoň doufám.

Protože jestli mě začne podezírat, že jsem se nějak domákla pravdy – jako o tom, jak zmizel prakticky každej, kdo stál v cestě tomu, aby se Beaumont Industries staly největším majitelem stavebních parcel v severní Kalifornii –, mám takový nepříjemný tušení, že se k tomu nepostaví moc shovívavě.

Ale jak moc by mohla starýho harcovníka, jako je Marcus Beaumont, ohrožovat nějaká šestnáctiletá školačka? Ale tak

by k tomu měl přece přistupovat, anebo ne? Neměl ani ponětí o celý tý mediátorský záležitosti a o tom, že si můžu promluvit s jeho oběťma a zjistit pravdu o tom, co se jim to vlastně přihodilo.

No, víceméně.

Ale navzdory těmhle úvahám jsem zabrala rychle. Zdálo se mi, že se Kelly Prescottová dozvěděla o tom, že jsme byli s Tadem v kavárně Clutch, a že se nám rozhodla pomstít tím, že nevzala na vědomí moje veto jarnímu plesu, když mě probudilo takový jemný *vrnění*. Zvedla jsem hlavu a podívala se směrem k sedátku u okna.

Hřebík byl zpátky.

A ne sám.

Vedle Hřebíka seděl Jesse. K mýmu značnýho úžasu ho ta obluda nechala, aby ji hladil po srsti. Ten stupidní kocour, co se pokoušel seknout po mně drápem pokaždý, když jsem se přiblížila na dosah, nechal *ducha* – něco, co děsí všechny zvířata –, aby ho hladil.

A co bylo ještě divnější, Hřebík vypadal, že se mu to líbí. Spokojeně předl tak hlasitě, až mě to probudilo.

„Tý jo," řekla jsem ospale. „To je jako v tom televizním pořadu *Věřte, nevěřte*."

Jesse se na mě ušklíbnul. „Myslím, že mě má rád," prohlásil.

„Hlavně k sobě moc nepřilněte, vy dva. Nemůže tady zůstat moc dlouho."

Přísahala bych, že se Jesse zatvářil schlíple. „A proč ne?"

„Protože Mimoň má alergii, to zaprvý," začala jsem. „A protože jsem se zatím nikoho nezeptala, jestli bych nemohla mít kočku, to zadruhý."

„Je to teď přece tvůj domov, stejně jako tvých bratrů," pokrčil Jesse rameny.

„Nevlastních bratrů," opravila jsem ho. Zamyslela jsem se nad tím, co zrovna řekl. „Jenže si tady stejně pořád připadám spíš jako na návštěvě, než že bych se tady cejtila doma."

„Počkej pár staletí,“ navrhnul ironicky. „Pak se to srovná.“

„Moc vtipný,“ ocenila jsem jeho poznámku. „Kromě toho mě ten kocour nenávidí.“

„Určitě přeháníš,“ nevěřil mi Jesse.

„Nenávidí, fakt,“ opakovala jsem. „Jen se k němu přiblížím, hned mě zkouší poškrábat.“

„Vždyť tě ani nezná,“ prohlásil Jesse. „Představím vás.“ Zvedl kočku a podržel ji směrem ke mně. „Kocoure,“ oslovil Hřebíka, „tohle je Susannah. Susannah, seznam se s kocourem, prosím.“

„S Hřebíkem.“

„Prosím?“

„S Hřebíkem. Jmenuje se Hřebík.“

Jesse položil zvíře vedle sebe a zděšeně se na ně podíval. „To je ale hrozné jméno pro kočku.“

„To je,“ souhlasila jsem. Pak jsem dodala, takovým tím lehce konverzačním tónem, jestli víte, co tím myslím: „Tak jsem slyšela, žes mluvil s otcem Dominikem.“

Jesse zvedl obočí a bez výrazu se na mě zadíval. „Proč jsi mu o mně neřekla, Susannah?“

Polkla jsem. Co je to s těma klukama? To se tenhle vyčítavej tón učí už v mateřský školce? Tím chci říct, že všichni vypadají tak, jako by to měli perfektně natrénovaný. Teda možná až na Mimoně.

„Hele,“ řekla jsem, „já chtěla. Jenomže jsem věděla, že ho to naštve. Pokud sis nevšim, je to kněz. Ale nemohla jsem tušit, že ho to takhle sebere. Teda to, že mám v ložnici kluka – i když mrtvýho –“ Snažila jsem se, aby to znělo tak omluvně, aby se na mě nezlobil aspoň Jesse. „No, a vysvětlili jste si to vy dva?“

„Kdybych měl volit mezi tím knězem a tvým otcem,“ řekl hořce Jesse, „vybral bych si tvého otce. Každopádně.“

„Fajn,“ vyhrkla jsem, „nelam si s tím hlavu. Zítra ráno vysvětlím otci Dominikovi, kolikrát už jsi mi zachránil život. Potom bude muset změnit názor.“

Zřejmě mi nevěřil, že to půjde tak jednoduše, aspoň soudě podle toho, jak se na mě zamračil. A víte, co bylo na tom nejhorší? Měl pravdu. Otec Dominik se nedal zpacifikovat tak snadno, to jsme už věděli oba.

„Hele,“ řekla jsem, odhodila deku a v šortkách a tričku se vysoukala z postele. „Omlouvám se. Moc mě to mrzí, Jesse. Měla jsem mu to říct včas a seznámit vás sama. Je to moje chyba.“

„Není to tvoje chyba,“ namítl Jesse.

„Ale je.“ Sedla jsem si vedle něj a dávala pozor, aby Jesse seděl mezi mnou a tím zvířetem. „Hele, i když jseš mrtvej, já nemám právo si tě přivlastňovat. To je prostě nevychovanost. Možná bysme se měli sejít všichni tři, ty a já i otec Dominik, a dát si spolu oběd nebo tak něco, a popovídat si, aby viděl, že jseš vážně bezva.“

Jesse se na mě podíval, jako bych byla úplně mimo. „Já přece nejím, Susannah. Na to už jsi zapomněla?“

„Aha. No jo. Na to jsem zapomněla.“

Hřebík podlezl Jessemu pod rukou, takže ten zase zvedl paži a začal ho drbat za ušima. Hrozně mě to s Jessem mrzelo. Vždyť si to vemte: strašil v tomhle domě už nejmíň sto padesát let předtím, než jsem se tady objevila já, a neměl si vůbec s kým popovídat, byl úplně sám, ale *úplně*… a to mě tak vykolejilo, že jsem se najednou slyšela říkat: „Kdybych mohla něco udělat, Jesse, něco, abys nebyl mrtvej, tak bych to udělala. Cokoli.“

Usmál se. Ale na kočku, ne na mě. „Vážně?“

„Hned teď,“ vyhrkla jsem. A dřív než jsem si stačila uvědomit, co to vlastně melu, jsem vyhrkla: „Jenomže kdybys nebyl mrtvej, asi by ses se mnou vůbec nebavil.“

To ho donutilo, aby se ke mně otočil a překvapeně pronesl: „Samozřejmě že bych se s tebou bavil.“

„Ne," trvala jsem na svým a smutně si prohlížela svoje holý kolena, který vypadaly v měsíčním světle tak divně. „Kdybys byl naživu, byl bys teď někde na koleji a chtěl by ses bavit s holkama z univerzity, ne s nějakou nudnou středoškolačkou."

„Nejsi nudná."

„Ale jo, jsem," přesvědčovala jsem ho. „Jenže ty už jseš mrtvej tak dlouho, že to ani nepoznáš."

„Susannah," přerušil mě. „Poznám to, ano?"

Trhla jsem ramenem. „Nemusíš se snažit, abys mi udělal radost. Já už se s tím smířila. Jsou věci, co se nedají změnit."

„Jako když je někdo mrtvej," dodal Jesse tiše.

Teda tím to moc nevylepšil. Myslím mou náladu. Už takhle jsem byla v pořádný depresi z toho všeho – že Jesse je po smrti, a že i tak ho má Hřebík radši než mě, prostě ze všeho… Jenže pak se Jesse najednou naklonil a chytil mě za bradu, skoro stejně, jako to udělal Tad ten večer v autě. Sevřel mi ji ukazováčkem a palcem, tak nějak něžně, a obrátil můj obličej k sobě.

A pak se všechno vylepšilo.

Místo toho, abych omdlela leknutím – což byl můj první instinkt –, zvedla jsem obličej k němu. Měsíční světlo, který proudilo do místnosti okny nad zálivem, se odráželo v Jesseho tmavejch očích. Cítila jsem, jak do mě z jeho prstů proudí teplo.

A v tu chvíli jsem si uvědomila, že i když jsem se tak moc snažila, abych se do Jesseho nezamilovala, neodvedla jsem moc dobrou práci. Když mi to došlo, srdce už mi tlouklo pod tenkým tričkem tak silně, že div neproskočilo ven. Když se mě dotýkal Tad, nic takovýho jsem necejtila.

A tak jsem si najednou začala dělat starosti s tím, že by tuhle chvíli mohl využít k tomu, aby mě políbil – jenže takhle pozdě v noci už to bylo pár hodin, co jsem si naposledy čistila zuby, a byla jsem si skoro jistá, že už mám

takovej ten zatuchlej ranní dech. Jak by mu taková pusa mohla chutnat?

Ale nebylo mi souzený zjistit, jestli by se Jesse otřás odporem z mýho dechu – ani to, jestli se mě fakt chystal políbit –, protože v tu chvíli se v pokoji zjevila ta šílená ženská, co trvala na tom, že ji Zrzek nezabil.

A vřískala.

Málem jsem vyletěla z kůže. Byl to ten poslední člověk, kterýho bych tady čekala.

„Panebože," vyjekla jsem a přitiskla si dlaně k uším, když najednou začala zase kvílet jako požární hlásič. „Co je zase?"

Měla na hlavě kapuci šedý mikiny. Teď ji stáhla dolů a já zahlídla, jak jí po bledejch, hubenejch tvářích stýkají slzy. Teď už jsem nechápala, jak jsem si ji mohla poplíst s paní Fiskeovou. Byla mnohem, mnohem mladší, a taky o dost hezčí.

„Tys mu to neřekla!" vzlykala.

Zírala jsem na ni. „Ale řekla!"

„Neřekla!"

„Ale řekla, namouduši jsem to udělala." Dožralo mě to její nespravedlivý obvinění. „Řekla jsem mu to, už před pár dny. Jesse, že mám pravdu?"

„Řekla mu to," potvrdil Jesse tý mrtvý ženský.

Čekali byste, že jeden duch druhýmu spíš uvěří. Jenže ona ne. Zase zaječela: „Neřekla! A mohlas mu to říct. Mohlas to udělat. Stačilo za ním zajít."

„Počkejte chvíli," zarazila jsem ji zděšeně. „Je to Zrzek Beaumont, kterýmu jste chtěla vzkázat, že vás nezabil? Mluvíte o něm?"

Zavrtěla hlavou tak prudce, že se jí vlasy rozletěly do stran a pleskaly jí do tváří, ke kterejm je lepily slzy. „Ne," řekla. „Ne! To Zrzek! Zrzek to neudělal!"

„Byl to Marcus…?" zeptala jsem se zmateně. Pak jsem rychle dodala: „Já vím, že Zrzek to neudělal. Ale obviňoval

se z toho, je to tak? To jste chtěla, abych mu vyřídila, ne? Že to nebyla jeho chyba. Byl to jeho bratr, Marcus Beaumont, kdo vás zabil, nemám pravdu?“

„Ne!“ Dívala se na mě, jako by před ní stál slintající dement. „Ne Zrzek *Beaumont.* Zrzek. *Zrzek! Znáš ho přece!*“

Znám ho? Znám snad ještě někoho, komu se tady říká Zrzek? V tomhle životě teda fakticky ne.

„Heleďte,“ přerušila jsem ji. „Asi potřebuju víc informací. Nejspíš bychom se měly konečně představit. Jsem Susannah Simonová, ano? A teď vy…?“

Pohled, kterej mi věnovala, by pohnul srdcem i toho nejsebevědomějšího mediátora.

„Ty ho *znáš*,“ řekla s tak ublíženým výrazem, že jsem se musela podívat jinam. „Ty ho *znáš*…“

A pak, když jsem se odvážila střelit očima jejím směrem, najednou zmizela.

„Ehm,“ pronesla jsem neochotně k Jessemu, „vypadá to, že jsme asi nenatrefili na toho správnýho Zrzka.“

17

Hele, no tak dobře, připouštím. Zvorala jsem to.

No ale můžu snad za to? Věnovala jsem tolik času a energie na to, abych si mohla promluvit s Thaddeusem Beaumontem, a teď se ukázalo, že to není ten správnej Zrzek.

Přišla jsem sice na to, že oddělal – nebo spíš jeho brácha; vsadila bych roční kapesný na Marcuse – několik lidí, ale o to jsem zakopla jenom náhodou. Duch, kterej za mnou přišel s prosbou o pomoc, neměl vůbec nic společnýho se Zrzkem Beaumontem ani s jeho povedeným bráškou. Nevyřídila jsem její vzkaz, protože jsem nedokázala uhodnout, kdo to je, i když bych ji očividně měla odněkud znát.

A kromě toho jsem teď žila s vědomím, že vrah paní Fiskeový pořád lítá na svobodě.

A moje půlnoční návštěva se navíc zjevila právě v takový chvíli, že naprosto zničila to, co bylo mezi mnou a Jessem. Po jejím extempore mě už teda Jesse líbat rozhodně nechtěl. Vlastně se choval, jak by ho předtím ani nic takovýho nenapadlo – a když vezmu v úvahu svoje úspěchy na milostným poli, tak ho to asi vážně nenapadlo. Místo toho se začal zajímat, co dělá moje vyrážka.

Vyrážka! No tak teda dík. Je to lepší.

Jéžišikriste. Co si to vůbec namlouvám?

Ale aby bylo jasný, radši jsem předstírala, že se nic neděje. Šla jsem spát, a když jsem se ráno probudila, chovala jsem se jakoby nic. Oblíkla jsem si svoje nejlepší hadry: černou minisukni od Betsey Johsonový, černý pruhovaný punčocháče, kotníkový černý boty à la Batman a fialový tílko se stejně barevným svetrem od Armaniho. Myslela

jsem přitom hlavně na to, jak pohnat Marcuse Beaumonta ke spravedlnosti. Sama před sebou jsem dělala, že tím posledním, na co mám myšlenky, je Jesse.

Ne že bych to snad dělala kvůli němu. Protože Jesse už samozřejmě dávno vysmahnul.

Ale jak jsem přitom pobíhala po pokoji sem a tam, zjistila jsem, že už je hrozně pozdě. Somna už hulákal pod schodama, abych sebou ráčila mrsknout. Takže i kdyby se Jessemu nakrásně chtělo, tohle nebyla ta nejvhodnější chvíle, aby se zjevil zrovna teď.

Popadla jsem koženou bundu a vyrazila do haly, kde stál Andy a rozděloval nám, tak jak jsme do něj postupně naráželi, prachy na oběd.

„Kristepane, Suze," zděsil se, když mě viděl.

„*Co je?*" zeptala jsem se uraženě.

„Nic," vycouval z toho rychle, „na, tady máš."

Sebrala jsem pětidolarovku z jeho dlaně, věnovala mu poslední nechápavej pohled a utíkala za Prófou do auta. Když mě uviděl Mimoň, zůstal na mě civět a pak hlasitě zavyl.

„Panebože," zaúpěl a ukazoval na mě. „Zachraň se, kdo můžeš!"

Zúžila jsem panenky.

„Máš nějakej problém?" zeptala jsem se chladně.

„Jo," zahýkal, „to teda mám! Netušil jsem, že je Halloween!"

Prófa pronesl suchým tónem: „Není Halloween, Brade. Halloween bude přesně za dvě stě sedmdesát devět dní."

„Tak to vysvětli tady Královně zombíků," poradil mu Mimoň a znova zahýkal.

Nevím, co to do mě vjelo. Nejspíš jsem nebyla v nejlepším rozmaru. A divíte se snad? Když si jen vemu, co všechno se mi přihodilo – od tý chvíle, kdy jsem přizabila pana Beaumonta, až po to, kdy jsem zjistila, že jsem šla celou dobu po špatným Zrzkovi, a to už se ani nezmiňuju o

tom, že jsem si konečně musela připustit, co cítím vůči Jessemu… Tohle všechno se mi motalo v šišce.

A dál už si pamatuju jen to, že jsem se otočila a praštila Mimoně pěstí do břicha.

Mimoň zasténal, ztratil rovnováhu, svalil se do trávy, zůstal tam ležet a lapal po dechu.

No jo. Neměla jsem to dělat. Bylo mi z toho samotný nanic.

Ale stejně je to měkkejš. Heleďte, je přece v zápasnickým družstvu, no ne? A ani neví, jak uhnout ráně.

„No teda," vyhrknul Somna, když dorazil k autu a uviděl Mimoně, jak se rozvaluje v trávě. „Co se ti sakra stalo?"

Mimoň ukázal na mě a pokoušel se vyslovit moje jméno. Ale vycházely z něj jen skřeky.

„Jéžiši," užasnul Somna. Podíval se na mě a zatvářil se zhnuseně.

„Nadával mi," pronesla jsem s takovou důstojností, na jakou jsem se zmohla. „Řek mi Královna zombíků."

„No, a cos čekala, když ses tak vymódila?" vyštěknul Somna. „Vypadáš jako děvka. Až tě sestra Ernestina zahlídne v týhle sukni, pošle tě z fleku domů."

Zhrozeně jsem polkla. „Tahle sukně," informovala jsem ho povýšeně, „je model od Betsey Johnsonový."

„Na to ti prdí pes, ať si je třeba od Betsy Rossový. A sestra Ernestina taky. Dělej, Brade, nastup si. Nestíháme."

Brad se s jeho pomocí postavil. Kroutil se přitom, jako by mu každej pohyb působil nevýslovný muka. Ale Somna nevypadal, že by ho to nějak zvlášť dojímalo. „Já ti říkal, ty vole, ať ji necháš na pokoji," prohodil a začal se soukat se za volant.

„Ale ona mě praštila," zakňučel Mimoň. „Tohle si teda vypije."

„Ve skutečnosti," zapojil se do konverzace Prófa, když se uvelebil na zadním sedadle a připevňoval si pás, „to není jisté. Statistiky uvádějí, že dokazovat domácí násilí je vždy

obtížné, vzhledem k nedostatku svědků i důkazů. Ovšem násilí, kterého se dopouštějí ženy na mužích, zůstává v drtivé většině případů nepotrestáno, protože obětem těchto trestných činů je trapné vypovídat před vyšetřovateli, že byli napadeni ženou.“

„No, mně to teda trapný nebude!“ vyhrknul Mimoň. „Řeknu to tátovi, jen co se vrátíme domů.“

„Poslož si,“ souhlasila jsem kousavě. „Už se těším, jak ti prodlouží zaracha, až mu vylíčím, jaks tenkrát zdrhnul a užíval si na večírku u Kelly Prescottový.“

„To jseš teda vedle!“ zaječel mi zblízka do obličeje.

„Tak jak je možný,“ chtěla jsem vědět, „že jsem tě viděla v šatně u bazénu, jak strkáš Debbii Mancusový jazyk do koláčový dírky?“

Na tohle dokonce i Somna zařičel smíchy.

Mimoň byl v obličeji rudej rozčilením a vypadal, že se každou chvíli rozbrečí. Olízla jsem si prst a předstírala, že s ním zapisuju skóre na neviditelnou tabuli ve vzduchu. Suze 1 – Mimoň 0.

Ale Mimoň byl bohužel ten, kdo se smál naposled.

Když jsme dorazili na ranní shromáždění – každej ročník musel stát v hale odděleně podle pohlaví, kluci na jedny straně, holky na druhý –, který začínalo patnáct minut před vyučováním a kde se kontrolovala docházka a četly se různý oznámení a tyhle věci, zaměřila se na mě sestra Ernestina. Ukázala mi, že mám přijít až k ní pod stožár.

Udělala to před celým druhákem – a samozřejmě taky prvákem – takže si každej mohl pořádně užít jednoaktovku *Seřvání jeptiškou za minisukni ve škole.*

Ve finále mi nařídila, že se mám vrátit domů a převlíknout se.

Ne že bych se nebránila, na to vemte jed. Argumentovala jsem tím, že společnost, která posuzuje svý členy jen podle vnějšího vzhledu, je předem odsouzená k zániku – což je věta, kterou jsem odposlouchala od Prófy, když minulej

tejden bránil svoje levisky. Na akademii mají totiž paranoidní odpor nejen k minisukním, ale i k džínám.

Ale sestra Ernestina na to neslyšela. Nakázala mi, že buď můžu jít domů a převlíknout se, nebo můžu jít k ní do kanceláře a opravovat tam matematický písemky děcek z prvního stupně, dokud nepřijede mamka a nepřiveze mi kalhoty.

No, jestli tohle není *trapárna.*…

Když jsem posoudila obě možnosti, rozhodla jsem se, že se půjdu domů převlíct – i když jsem si neodpustila pár přesvědčivejch argumentů na obranu madam Johnsonový a jejích designérských záměrů. Jenže sukně, která prokazatelně končila nad kolenama vejš než deset centimetrů, nebyla na Misijní akademii Junipera Serry považovaná za nejvhodnější školní oděv. Což se zjistí tak, že sestra Ernestina veme pravítko a změří mi nohy. Samozřejmě před celým ročníkem.

A proto jsem nakonec zamávala na Cee Cee a Adama – oba vedli tu část třídy, která mě hlasitě povzbuzovala, a jejich skandování naštěstí přehlušilo posměšný poznámky, kterýma mě častovala Mimoňova parta –, hodila si na rameno tašku a opustila školní půdu. Dá rozum, že jsem musela jít domů pěšky, protože jsem neměla tu drzost zavolat Andyho a poprosit ho o odvoz, a zatím jsem ještě fakt nestačila zjistit, jestli v Carmelu existuje něco jako hromadná doprava.

Ale ve skutečnosti jsem ani nebyla moc otrávená. Nakonec, co mě vlastně ve škole mohlo potkat tak úžasnýho? Jenom otec Dominik, kterej na mě zase bude soptit kvůli tomu, že jsem mu neřekla o Jessem. No, mohla jsem ho trochu zpacifikovat tím, že bych ho vyvedla z omylu. Tadův táta vůbec není upír – jenom si to *namlouvá.* A taky tím, že bych mu řekla, co zjistila Cee Cee o Marcusovi. To by mohlo stačit, aby se přestal mít přehnanou

péči o to, kdo že to bydlí se mnou v ložnici… teda aspoň na čas.

Jenže jak to můžu dokázat? Tím, že zmizela parta ochránců životního prostředí? To nic nedokazuje. Nebo tím, že mi mrtvá ženská prozradila, že ji pan Beaumont zabil? No, troufám si tvrdit, že to by u soudu zrovna neobstálo.

A nic víc vlastně nemáme. Prostě nic. Nula. Nada.

A přesně tak jsem si připadala, když jsem se ploužila pěšky k domovu. Velká nula v minisukni.

A jako kdyby ten, co má na starosti počasí, chtěl podtrhnout můj pocit, že se mi vůbec nic nedaří, začalo ještě ke všemu poprchávat. Už jsem si zvykla na to, že tady v severní Kalifornii ležela podél pobřeží každý ráno mlha. Valila se z moře a zahalovala záliv, dokud skrz ni nezačalo probleskovat slunce.

Ale dneska se mlha táhla až k mrakům, ze kterejch začalo drobně mrholit. Nejdřív to nebylo tak nepříjemný, ale došla jsem sotva ke školní bráně, když se mi začaly kroutit vlasy. Abych teď strávila celý dopoledne tím, že se je budu pokoušet natahovat. A samozřejmě jsem neměla deštník. Teda ne že bych měla na vybranou. Než ujdu celou cestu až domů, budu vypadat jako šíleně kudrnatej vodník. A ještě ke všemu musím šlapat pořád do kopce. Jenomže nic jinýho se nedá dělat.

Nebo jsem si to aspoň myslela. Protože když jsem otevřela školní bránu a vyšla ven, přibrzdilo těsně vedle mě auto.

Byl to super bourák. Hodně drahej. Černej s metalízou a kouřovejma okýnkama. Zrovna když jsem si ho prohlížela, jedno z oken se stáhlo a ze sedadla za ním se ozval známej hlas.

„Slečna Simonová,“ pronesl radostně Marcus Beaumont. „Právě ta dáma, kterou hledám. Můžete na slovíčko?“

A otevřel mi dveře k sedadlu spolujezdce.

Všechny moje mediátorský neurony začaly blikat na poplach. Nebezpečí! ječely na mě. Zdrhej! nařizovaly mi.

Bylo to neuvěřitelný. Tak Tad to přece udělal. Zeptal se strejdy, co jsem tím asi myslela.

A místo aby to Marcus hodil za hlavu, přijel až sem do školy autem s neprůhledným sklem, aby se mnou prohodil slovíčko.

To znamená jediný.

Že jsem prakticky mrtvá.

Ale než jsem se stačila obrátit a upalovat zpátky do školy, kde – jak jsem si aspoň myslela –, bych byla v bezpečí, otevřely se zadní dveře Marcusova sedanu a z nich vyskočili dva chlápci.

Jestli vůbec existuje něco, co bych mohla říct na svou obranu, tak to, že jsem nikdy nevěřila, že by se Tad tak pochlapil. Heleďte, vypadal jako moc fajn kluk a taky ohromně líbal, ale nevypadal zrovna na to, že by v jeho mozku pořádaly myšlenky dostihy. To byl taky ten důvod – nebo jsem si to aspoň myslela –, proč se Tad tak líbí holkám typu Kelly Prescottový. Kelly je zvyklá hrát všude první housle. A hlavně se podvědomě vyhejbá klukům, co by ji, tak jako já, pokládali za vypatlanku.

Ale bylo jasný, že jsem Tada podcenila. Nejenom že za strejdou zašel, ale navíc v něm očividně vzbudil podezření, že vím víc, než je zdrávo.

A to silný podezření, jak ukazovala přítomnost těch dvou goril, co mě obklíčily a odřízly mi cestu k záchraně.

Když mi ti dva bouchači překazili úmysl vzít nohy na ramena, usoudila jsem, že se budu muset rvát. Neřekla bych, že bych v tomhle byla nějaký ořezávátko. Musím přiznat, že mě to vlastně docela baví, pokud vám to ještě nedocvaklo. No, většinou se peru s duchama, ne s živejma chlápkama. Ale když si to tak vemete, vlastně v tom moc velkej rozdíl není. Aby bylo jasný, nosní přepážka je prostě nosní přepážka. Nesejde na tom, komu ji přerazíte.

Zdálo se, že to Marcusovy ranaře trochu překvapilo. Vlastně se chovali spíš jako spolužáci z jednoho klubu, co jsou spíš zvyklí podávat si půllitry než lidi. Každopádně svýmu šéfovi moc velkou radost neudělali.

Zvlášť po tom, co jsem odhodila svou školní tašku, vykopla nohu proti kolenům jednoho z nich a složila ho čistým chvatem na mokrej asfalt.

Zatímco gorila č. 1 zůstala ležet na zádech a zírala s užaslým výrazem do podmračený oblohy, předvedla jsem další excelentní výkop proti gorile č. 2. Byl moc vysokej na to, abych mu dosáhla chodidlem až na nos, ale povedlo se mi vyrazit mu dech skvěle mířeným kopancem, při kterým jsem mu zabodla deseticentimetrovej podpatek do hrudního koše. Řeknu vám, že to asi musí pořádně bolet. Zavrávoral, ztratil rovnováhu a šel k zemi.

Amatér.

Marcus vyskočil z auta. Stál vedle něj se svejma načechranejma blond vlasama, který už mu taky krabatil déšť, a zasyčel na dvojku: „Ty idiote!“

Měl právo se vztekat, když se nad tím zamyslíte. Dá rozum, platil přece ty dva týpky za to, aby mě dostali, takže odvedli fakt dost nekvalitní práci. Jenže i tak to vypadalo, že někdy si holt člověk sám těžko pomůže.

Určitě byste si řekli, že vzhledem k tomu, že se to všechno děje před tak oblíbenou turistickou atrakcí, jako je misie – a navíc před *školou* –, si nejspíš někdo všimne, co se děje, a zavolá policajty. No schválně. Že vás přesně tohle napadlo?

Protože jestli jo, tak je jasný, že jste ještě nikdy nebyli v Kalifornii, když prší. Nedělám si srandu: je to jak v New Yorku na Silvestra. Venku se toulají jen hodně otrlí turisti. Ostatní jsou zabedněný doma a čekají, až bude zase čistej vzduch.

Pár aut sice přesvištělo osmdesátkou tam, kde byla povolená rychlost čtyřicet. Doufala jsem, že si nás někdo

všimne a řekne si, že dva chlapi na jednu holku, to není moc fér – i když ta holka vypadá tak trochu jako děvka.

Ale naše malá potyčka se překvapivě táhla dost dlouho, než mě Marcus – kterej si konečně uvědomil to, s čím jeho chlápci nepočítali, totiž že nejsem typická žačka katolický školy – složil hnusně zákeřnou ranou do brady.

Ani jsem ho nestačila zaregistrovat. Jak pršelo víc a víc, přilepily se mi vlasy k obličeji, takže se moje periferní vidění pořádně zúžilo. Soustředila jsem se na to, aby se moje koleno trefilo hezky bolestivě do slabin gorily č. 1 – abych mu dala najevo, že to od něj byl blbej nápad, chtít vstávat – a ještě si hlídala dvojku, co se mě pokoušela rafnout za vlasy: tenhle se nejspíš učil zápasit v Mimoňově týmu. Takže jsem si ani nevšimla, že po mně vystartoval sám Marcus.

A najednou mi na rameni přistála těžká ruka a trhla se mnou opačným směrem. A o vteřinu pozdějc mi explodovala hlava. Svět se nebezpečně rozkymácel a já zjistila, že padám. Pak už jsem si uvědomovala jen to, že sedím v autě a brzdy kvílejí.

„Au," zamumlala jsem, když hvězdičky v mý hlavě přestaly na chvíli rejdit natolik, že jsem mohla promluvit. Zvedla jsem ruku a ohmatala si čelist. Vypadalo to, že všechny zuby jsou na svým místě. Ale taky to, že tam budu mít takovou modřinu, se kterou si neporadí žádej plastickej chirurg. „To jste mě musel tak praštit?"

Marcus se na mě podíval z vedlejšího sedadla. Jednička řídila a dvojka seděla vpředu vedle něj. Pokud jsem dobře odhadla podle sklonu jejich bejčích zátylků, necítili se zrovna nejlíp. Asi pro ně nebylo moc příjemný sedět v autě s bolavou fasádou a v mokrým a zabláceným oblečení. Mě aspoň trochu chránila před deštěm ta kožená bunda. Ale vlasy byly prostě ztracený.

Ujížděli jsme rychle po okruhu. Voda se rozstřikovala od kol a z oblohy už cedil regulérní liják, žádný mrholení. Kromě nás nebyla na silnici živá duše. Řeknu vám, nikde

nevyděsí ta trocha deště lidi víc než v Kalifornii. Zemětřesení? To je brnkačka. Ale pár kapek na šišku srazí rodilýho Kaliforňana do kolen.

„Heleďte," začala jsem. „Měli byste si uvědomit jednu věc. Moje máma pracuje jako televizní reportérka v Monterey, pro stanici WCAL, a jestli se mi něco stane, smete vás na lopatku jak Zorro mstitel."

Marcus, očividně znuděnej mou připomínkou, nakrčil ruku a povytáhnul si rukáv na zápěstí, aby viděl na svý rolexky. „Ale nesmete," pronesl klidně, „nikdo nemá tušení, kde jste. Byla to opravdu šťastná náhoda, že jste vyšla ze školy právě v okamžiku, kdy jsme přijížděli. Že by vás některý z těch vašich *duchů* –" vyslovil to tónem, kterej asi považoval za sžíravou ironii – „nevaroval, že přijedeme?"

Podmračeně jsem zahuhlala: „To zrovna ne." Ani za nic na světě bych mu nepřiznala, že mě poslali domů pro kalhoty, protože jsem porušila módní pravidla misijní akademie. Dnešek už byl beztak dost pokořující.

„A jak jste to chtěli udělat?" zeptala jsem se přímo. „To jste si pro mě chtěli přijít do třídy a odvlíct mě pryč s bouchačkou u spánku?"

„To jistě ne," pronesl zase tím tichým hlasem Marcus.

Pořád jsem ve skrytu duše doufala, že někdo viděl, jak mě Marcus vleče do auta, a zapsal si espézetku jeho drahýho evropskýho bouráku. Možná že za náma začnou každou chvíli kvílet sirény. *Policajty* snad trocha deště nemůže zastrašit – i když si teda, popravdě řečeno, nepamatuju, že by Kojak nebo Schimanski někdy vyšetřovali v dešti…

Nech ho mluvit, říkala jsem si. Dokud mluví, nebude se tě snažit zabít.

„Tak co teda bylo v plánu?"

„Pokud to musíte tak nutně vědět, šel bych za ředitelem a oznámil mu, že Beaumont Industries se rozhodly sponzorovat celoroční školné jednomu ze studentů misijní akademie a vy že jste jednou z našich finalistek." Marcus

odstranil neviditelný smítko ze svý nohavice. „A samozřejmě bych naznačil, že požadujeme od studentů individuální pohovor, po kterém vás – jako kandidátku – pozveme na slavnostní oběd.“

Protočila jsem panenky. Představa, že zrovna já bych vyhrála jako nejlepší studentka stipendium, byla prostě směšná. Tenhle chlap zkrátka neviděl moje poslední známky z geometrie.

„Otec Dominik by mě s váma nikdy nenechal jít,“ prohlásila jsem. Jasně. Zvlášť ne po tom, co bych mu tak trochu přiblížila, jak vzrušující večer jsem včera u Beaumontů strávila.

„To se mýlíte. Měl jsem v úmyslu přislíbit škole pěkně tučnou dotaci.“

To mě teda fakt rozesmálo. Tenhle chlap nemá ani ponětí, co je otec Dominik zač.

„Řekla bych, že se nepletu,“ prohodila jsem. „Ale i kdyby, nemyslíte, že by si pamatoval, s kým mě viděl naposled? Že jsem nasedla k vám do auta? Teda až by ho jako vyslýchali policajti, potom, co bych zmizela.“

Marcus se pousmál. „Ale vy přece nezmizíte, slečno Simonová.“

To mě překvapilo. „Nezmizím?“ A proč teda tohle všechno podnikají?

„Kdepak,“ ujistil mě konejšivě Marcus, „nebude ani nejmenší pochybnost o tom, co se vám stalo. Předpokládám, že vaše tělo se najde velmi rychle.“

18

Tak tohle jsem zrovna netoužila slyšet, to vám teda řeknu.

„Podívejte se," řekla jsem rychle, „měli byste vědět, že jsem nechala u jedny kamarádky dopis. Když se se mnou něco stane, půjde na policii a předá jim ho."

Srdečně jsem se na něj usmála. To dá rozum, byla to lež jako věž, ale to přece nemoh tušit.

Anebo jo?

„Myslím, že teď blafujete," prohlásil zdvořile.

Pokrčila jsem rameny a snažila se předstírat, že je mi to fuk. „Tak to si kopete hrob."

„Neměla jste to dělat," prohodil Marcus nevzrušeně, zatímco já napínala uši, jestli už konečně neuslyším sirény. „Neměla jste tomu chlapci nic naznačovat. To byla vaše první chyba."

Jako bych to nevěděla.

„No," vysoukala jsem ze sebe. „Myslím, že ten kluk má právo vědět, co mu vlastní táta proved."

Marcus mi věnoval poněkud zklamanej pohled. „To jsem zrovna neměl na mysli," řekl a v hlase mu zazněl náznak opovržení.

„Ne? A co teda?" Otevřela jsem doširoka oči, jak nejvíc to šlo. Slečna Nevinná.

„Nebyl jsem si jistý, jestli víte o mně, samozřejmě," pokračoval Marcus téměř přátelsky. „Aspoň ne do chvíle, než jste se před námi pokusila utéct tam před školou. To byla samozřejmě vaše druhá chyba. Váš evidentní strach ze mě, to je jasný důkaz. Nepochybně toho o mně víte víc, než je pro vás záhodno."

„Jo, ale počkejte," přerušila jsem ho tím nejracionálnějším tónem, „jak jste mi to vysvětloval včera večer? Kdo by věřil tvrzení šestnáctiletý mladistvý delikventky, jako jsem já, když bude stát proti tvrzení známýho a respektovanýho podnikatele, jako jste vy? Vždyť to je jasná věc. Kámošíte přece s guvernérem, když už to musím říct natvrdo."

„A vaše matka," připomněl mi Marcus, „je reportérka WCAL, jak jste neopomněla zdůraznit."

Já a moje nevymáchaná huba.

Aniž auto ubralo na rychlosti, začalo krouhat ostrý zatáčky. Odhadovala jsem, že jsme najeli na Seventeen Mile.

Nepřemejšlela jsem moc o tom, co dělám. Natáhla jsem se a prudce rozrazila dvířka. Pak už jsem vnímala jen to, jak se na mě řítí svodidla, déšť mě bičuje do obličeje a do očí mi lítá štěrk.

Ale místo toho, abych vyskočila z auta proti svodidlům – za kterýma jsem viděla vzdouvající se vlny Neklidnýho oceánu, jak narážejí do skalisek na úpatí útesu –, zůstala jsem v autě. Marcus mě totiž chytil za koženou bundu tak pevně, že jsem se nedokázala ani pohnout.

„Ne tak rychle," varoval mě a snažil se mě vtáhnout zpátky na sedadlo.

To dá rozum, že jsem se nedala jen tak. Šila jsem sebou – díkybohu za tu mini s lycrou – a pokoušela se kopnout tak vysoko, abych ho zasáhla podpatkem do obličeje. Ale Marcusovy instinkty byly bohužel stejně dobře vyvinutý jako ty moje, protože mě chytil za nohu v kotníku a bolestivě mi ji zkroutil.

„Jau!" zařvala jsem. „To bolí!"

Ale Marcus se jenom zasmál a znova mi s ní trhnul.

Teda řeknu vám, že to bylo fakt drsný. Asi tak na minutu mi vhrkly do očí slzy a viděla jsem rozmazaně. Když se mi podařilo zase trochu zaostřit, zahlídla jsem, že Marcus přirazil dvířka, který se mi předtím povedlo otevřít, přitlačil

mě k sedadlu a zapnul pás. Když se mi panenky konečně přestaly točit bolestí, podívala jsem se dolů a zjistila, že se mi pokouší svázat nohy mým vlastním svetrem.

„Hele," zaprotestovala jsem chabě, „tohle je kašmír."

„Nesvážu vás, když slíbíte, že se budete chovat rozumně," řekl výhružně Marcus.

„Řekla bych, že se chovám naprosto rozumně," namítla jsem, „když zdrhám před maníkem, jako jste vy."

Marcus nevypadal, že by ho moje logická poznámka nějak dojala.

„Snad nedoufáte, že bych vás nechal utéct," prohodil zdvořile. „Musím se o vás postarat. Nemůžu vás přece nechat chodit po světě a vykládat lidem o mé… ehm, unikátní technice řešení složitých problémů."

„Na vraždě není nic unikátního," připomněla jsem mu škodolibě.

Marcus pokračoval, jako by mě nevnímal: „Z historického hlediska se vždy vyskytnou zpátečníci, kteří z nejrůznějších plytkých důvodů brání pokroku. A tito lidé musí být nezbytně… přemístěni."

„Jasně," souhlasila jsem. „Na krchov."

Marcus pokrčil rameny: „Občas jistě. Ale ne nezbytně. My, kteří se snažíme posouvat civilizaci kupředu, se občas nevyhneme nutnosti obětovat ty, kteří pokrok brzdí –"

„Pochybuju, že by paní Fiskeová souhlasila s tím, že byla obětovaná jako brzda pokroku," skočila jsem mu do řeči.

„To, co je pro jednu skupinu lidí služba pokroku, se jiné skupině může jevit jako bezohledné ničení –"

„Jako třeba, když pár nenažranců jako vy ničí naše pobřeží, jen aby si pořádně nahrabali?"

Heleďte, už přece přiznal, že mě zabije tak jako tak. Nemělo smysl snažit se o zdvořilost.

„A právě pokrok – skutečný pokrok," pokračoval, jako by mě neslyšel, „vyžaduje od lidí jisté oběti."

„Třeba *oběti na životech?*“ Zírala jsem na něj. „Kámo, řeknu ti jedno. Tvůj brácha si myslí, že je upír. Ale z vás dvou jseš větší magor ty.“

Právě v tu chvíli přibrzdilo auto na příjezdovce před Beaumontovým domem. Strážce v budce na nás mávnul, abysme jeli dál, i když skrz okna nemohl vidět, kdo sedí v autě. Řekla bych, že neměl ani páru o tom, že v autě jeho šéfa sedí šestnáctiletá káča, kterou za chvilku zamordujou. A nikdo – vůbec *nikdo* – neví, kde jsem: ani mamka, ani otec Dominik, ani Jesse. Ani můj táta. Nemám ponětí, co vlastně Marcus plánuje, ale ať to bylo, co chtělo, věděla jsem jistě, že se mi to nebude líbit… zvlášť pokud by mě to mělo *přemístit* tam, kde teď byla paní Fiskeová.

A to je nejspíš přesně to, co má za lubem.

Bourák přibrzdil. Marcusovy prsty se mi zaťaly do ramene.

„Tak pojď,“ syknul a začal mě táhnout ven z auta tou stranou, kde seděl.

„Počkejte přece chvilku,“ udělala jsem poslední zoufalej pokus přesvědčit ho, že se dokážu chovat dokonale rozumně, pokud mám dost dobrou motivaci. „A co kdybych vám slíbila, že to nikomu neřeknu?“

„Ale ty už jsi to někomu řekla,“ namítl chladně Marcus. „Mému synovci Tadovi, vzpomínáš si?“

„Ale Tad to nikomu vykládat nebude. Nemůže. Je to váš příbuznej. Příbuzný proti sobě nemusej svědčit u soudu a tak.“ Hlava se mi pořád ještě točila z toho, jak mě Marcus praštil, takže jsem nedokázala uvažovat dost rychle. Ale i tak jsem se snažila argumentovat rozumně. „Tad vaše tajemství nevyžvaní.“

„Ne,“ souhlasil Marcus, „to mrtví nedělají.“

Pokud bych do tyhle chvíle ještě nebyla dost vyděšená – a to se pište, že jsem byla –, tak bych se vyděsila teď. Jak to myslí? Chce tím říct, že Tad nepromluví, protože už je po

smrti? Zavraždil snad tenhle úchyl vlastního synovce? Kvůli tomu, co jsem mu vykecala?

To ne. Takhle to nechat nemůžu. Nemám ponětí, co chce Marcus dělat se mnou, ale v jedný věci mám naprostý jasno: mýmu klukovi nezkřiví ani vlásek.

I když v tuhle chvíli fakt netuším, jak bych něčemu takovýmu dokázala zabránit.

Když mě Marcus vlekl ven, křikla jsem na jeho nohsledy: „Fakt vám děkuju, chlapci, že jste mi tak pomohli. Víte, vzhledem k tomu, že jsem jen bezbranná malá holka a tohle je masovej vrah a tak vůbec. Fakticky. Byli jste báječní –“

Marcus se mnou pořádně škubnul a já vyletěla z auta za ním.

„Uf,“ vyhrkla jsem, když jsem se postavila na nohy. „Co je to s těma vašima drsňákama?“

„Proč riskovat?“ ušklíbnul se Marcus. Jeho ocelověj stisk na mým rameni zesílil, když mě vlekl za sebou ke dveřím do domu. „Nehodlám po tobě likvidovat další maléry. Je s tebou víc problémů, než by člověk čekal!“

Než jsem si stačila vychutnat ten kompliment, Marcus mě vstrčil do domu. Jeho gorily vystoupily z auta a loudaly se za náma, jako by čekaly, že se najednou osvobodím jako ta ranařka ze seriálu *Brutální Nikita* a vezmu roha.

V Beaumontovic domě, aspoň pokud se to dalo posoudit v tý rychlosti, s jakou mě po něm Marcus vlekl, se od mý včerejší návštěvy nic nezměnilo. Po panu Beaumontovi ani vidu, ani slechu – nejspíš ležel v posteli a zotavoval se z mýho brutálního útoku. Chudák. Kdybych si včas uvědomila, že ta vraždící bestie je Marcus, a ne jeho bratr, měla bych s tím starým cvokem daleko víc slitování.

Což mi něco připomnělo.

„Kde je Tad?“ zeptala jsem se Marcuse, když mě postrkoval přes nádvoří, kde déšť bubnoval na hladinu bazénu, takže kapky vody vystřikovaly ven a hladina se jemně vlnila. „Kam jste ho zavřel?“

„To uvidíš," ujistil mě ponuře Marcus a postrčil mě směrem k výtahu do Beaumontovy pracovny.

Jen co otevřel dveře výtahu a vrazil mě do mrňavý kabiny, skočil tam za mnou. Jeho poskoci zůstali v hale, protože pro ně a jejich vyvinutý svaly už ve výtahu nezbylo místo. Byla jsem ráda, protože vlněnej svetr gorily č. 1 začínal smrdět jako zmoklej čokl.

A zase jsem jen cítila, že se kabina pohybuje, ale nevěděla, jestli nahoru, nebo dolů. Když jsme se rozjeli, měla jsem jedinečnou příležitost prohlídnout si Marcuse pěkně zblízka. Bylo to legrační, ale fakt vypadal jako tuctovej chlápek. Moh to bejt kdokoli – průvodce z cestovky, právník, doktor.

Ale nebyl. Byl to vrah.

Maminka na něj musí bejt pyšná.

„Víte," začala jsem znova, „až moje mamka zjistí, co se mi stalo, s Beaumont Industries je utrum. Pošle je ke dnu."

„Nebude si spojovat vaši smrt s Beaumont Industries," informoval mě se starou známou zdvořilostí Marcus.

„To si fakt myslíte? Člověče, něco vám řeknu. V okamžiku, kdy najdou moje zohavený tělo, se mamka promění ve vraždící bestii. Jako ve *Vetřelci 2.* Viděl jste to? Jak se tam ze Sigourney Weaverový stala ta hnusná potvora? A potom –"

„Nebudete zohavená," opravil mě klidně Marcus. Asi zrovna nepatřil k filmovejm fanatikům. Otevřel dveře výtahu a já si uvědomila, že jsme přesně tam, kde to všechno začalo, ve strašidelný pracovně pana Beaumonta.

„Ve skutečnosti," vysvětlil mi se samolibým výrazem ve tváři, „se prostě utopíte."

19

„Tudy.“

Marcus mě vytrvalým tlakem do zad postrkoval doprostřed místnosti. Pak došel až ke stolu, otevřel zásuvku a vyndal z ní něco malýho a červenýho. A hodil to po mně.

Automaticky jsem po tom drapla, jak zapracovaly moje rychlý reflexy. Pak jsem to podržela v prstech před sebou a snažila se poznat, co to je. V místnosti byla tma, kromě slabýho světla ze žárovek v akváriu.

„Oblíkni si to,“ nařídil mi Marcus.

Byly to plavky. Červený plavky vcelku. Mrskla jsem s nima na psací stůj, jako by mě začaly pálit v prstech.

„Ne, díky,“ vyplivla jsem. „Šerpa přes prsa, to fakticky není můj styl.“

Marcus si povzdychl. Jeho oči se stočily někam za mě. „Tad,“ vyslovil pomalu, „se tolik nezdráhal.“

Otočila jsem se. Ležel na kožený pohovce za mnou, který jsem si předtím vůbec nevšimla. Buď spal, nebo byl v bezvědomí. Vsadila bych spíš na bezvědomí, protože na světě není moc lidí, co si choděj schrupnout v plavkách.

A Tad na sobě neměl nic, kromě těch apartních šortkovejch plavek, ve kterejch jsem měla to potěšení natrefit ho tenkrát u bazénu.

Otočila jsem se zpátky k Marcusovi.

„Tomu nikdo neuvěří,“ vyhrkla jsem. „Jako když venku prší. Nikdo nebude věřit, že jsme si šli v takovýmhle počasí zaplavat.“

„Nepůjdete si zaplavat,“ opravil mě Marcus. Popošel k akváriu a zaťukal prstem na sklo, aby upoutal pozornost

barevnejch rybiček. „Vezmete si jachtu mého bratra a budete zkoušet lyžovat na vodních lyžích.“

„V *dešti?*“

Marcus se na mě lítostivě zadíval. „Vy jste ještě nikdy nejela na vodních lyžích, že ne?“

No, to se teda trefil. Pokud jsem si mohla vybrat, dávala jsem přednost tomu, abych nohama stála na suchý zemi. Přestože jsem se přestěhovala na Divokej západ.

„V tomhle počasí je vodní hladina pro lyžování ideální,“ poučil mě trpělivě Marcus. „Vodní lyžaři – jako třeba můj synovec – se nemůžou dočkat, až začne pršet. A to je taky ta nejvíc vzrušující aktivita pro teenagery, kteří vynechají školu, jen aby mohli strávit společně den… a kteří se, samozřejmě, už nikdy nevrátí ke břehu. Lépe řečeno, nevrátí se živí.“

Marcus si zarmouceně povzdychl. „Bohužel, jak vidíte, Tad si odmítá obléct záchrannou vestu, když jde lyžovat – moc ho omezuje v pohybu –, a obávám se, že přesvědčil i vás, abyste si ji nebrala. Oba se dostanete moc daleko od lodi, pravděpodobně vás srazí velká vlna a… A proud pak pravděpodobně vyplaví vaše těla na pobřeží asi tak…“ Povytáhl si rukáv, aby se podíval na hodinky. „Pravděpodobně zítra ráno. Teď si pospěšte a převlecte se. Musím ještě stihnout oběd s jedním gentlemanem. Chce mi prodat pozemky, které by se výborně hodily pro rychlé občerstvení.“

„Nemůžete přece zabít vlastního *synovce!*“ Hlas mi zněl ochraptěle, protože teprve teď jsem cítila… no, hrůzu. „Heleďte, tohle z vás asi neudělá nejoblíbenějšího člena rodiny, až se o prázdninách sejdete všichni u babičky.“

Marcusovy rty se sevřely v úšklebku. „Nejspíš mi pořád nerozumíte. Jak vám musím s bolestí v srdci znovu připomenout, slečno Simonová, vaše smrt a podobně smrt mého synovce bude politováníhodným důsledkem tragické nehody.“

„Takhle jste se zbavil paní Fiskeový?“ zeptala jsem se kousavě. „Nehoda na vodních lyžích?“

„To těžko,“ odsekl a obrátil oči v sloup. „Neměl jsem zájem na tom, aby se našlo její tělo. A pokud se nenajde tělo, neexistuje žádný důkaz, že se stala vražda, chápete? Tak. Teď buďte poslušné děvče a oblečte –“

Tomu chlapovi muselo kapat na maják. Aby bylo jasný, ani Zrzek Beaumont s tím svým pocitem, že má trvalý bydliště v Transylvánii, není zdaleka takovej šílenec jako jeho mladší bráška.

„A jak mě k tomu chcete donutit?“ Zírala jsem na něj. „Asi jste pořádně mimo. Ale pokud jste si nestačil všimnout, já mimo *nejsem*,“ vysvětlila jsem mu po lopatě. „A v žádným případě si tohle neoblíknu. Ať najde mý tělo, kdo chce, najde ho oblečený. Takže díky a nashle.“

„Ach, promiňte,“ ozval se. Kupodivu to doopravdy znělo lítostivě. „Zřejmě potřebujete na převléknutí víc soukromí. Odpusťte mi, že jsem se nedovtípil dřív. Už je to dost dlouho, co jsem byl ve společnosti tak *šarmantní* mladé dámy.“ Přezíravě sjel pohledem na mou minisukni.

Víc než kdy jindy se mi chtělo vrazit mu prsty rovnou do očí. Ale teď mám aspoň trochu naději, že mě tady nechá na chvíli samotnou. A tak jsem musela odolat. Místo toho jsem zůstala stát a pokoušela se předstírat, že se jako červenám.

„Předpokládám,“ řekl s povzdechem, „že vám můžu poskytnout pět minut.“ Obrátil se a vykročil směrem k výtahu. „Ale uvědomte si, slečno Simonová, že vás do těch plavek dostanu, ať tak, nebo tak. A vidíte, že chudák Tad si nakonec dal říct.“ Pokývl bradou ke gauči. „Bude jednodušší – a taky v každém ohledu méně bolestivé – když sobě ušetříte nepříjemnou proceduru a mně starosti.“

A zabouchnul za sebou dveře výtahu.

Asi bude fakticky vadnej, říkala jsem si. No, když si vemete, že si nechal utýct šanci uvidět bez šatů takovou

kočku, jako jsem já? Ten chlap musí mít místo mozku míchaný vajíčka.

Bych řekla.

Zůstala jsem sama v Beaumontově pracovně, teda až na Tada a rybičky, ale nikdo z nich nebyl v tuhle chvíli moc hovornej. Takže jsem začala bleskově hledat nějakou možnost, jak bych odsud mohla vypadnout. Okna, jak už jsem zjistila, byly beznadějný. Ale na stole pana Beaumonta ležel telefon. Zvedla jsem sluchátko a začala vytáčet číslo.

„Slečno Simonová." promluvil mi do ucha Marcusův hlas, „tohle je domácí telefon. Doufám, že si nemyslíte, že bychom Tadovu otci ve stavu, v jakém je, umožnili telefonovat ven, že ne? Pospěšte si prosím s tím převlékáním. Nemáme moc času."

A zavěsil.

Já taky.

Půl minuty v čudu.

Dveře k výtahu byly zamčený. Dveře, který byly na druhý straně místnosti, taky. Pokusila jsem se je rozkopnout, ale byly ze solidního dřeva, takže jenom zavrzaly.

Rozhodla jsem se ještě jednou zkusit okna. Omotala jsem si pěst tlustým sametovým závěsem, rozbila pár malejch skleněnejch tabulek a pak se pokusila vykopnout zavřený okenice.

Nic se nestalo. Vypadalo to, že jsou fakt napevno zatlučený.

Ještě tři minuty.

Začala jsem se rozhlížet kolem po nějaký zbrani. Napadlo mě, že se mi utýct nepodaří, a tak jsem se rozhodla, že bych se mohla schovat za knihovnu vedle výtahu. Až by Marcus vystupoval z výtahu, mohla bych po něm skočit zezadu a přitisknout mu něco ostrýho na krk. A pak bych ho mohla vzít s sebou jako rukojmího, až bych si vymáhala volnej odchod z domu na těch dvou gorilách.

Jasně. Bylo to jako z *Bojovnice Xeny.* Ale heleďte, byl to aspoň nějakej plán, jasný? Nikomu netvrdím, že nemá chybu. Ale je to prostě to nejlepší, co jsem za těchle podmínek dokázala vymyslet. I když by určitě bylo daleko lepší, kdyby se tady objevil někdo, kdo by mě přišel zachránit. Sice jsem netušila, kdo a jak by to měl províst – teda možná až na Jesseho, kterej dokázal procházet zdí, a nebyl přitom vidět.

Jenže Jesse netušil, že ho potřebuju. Nevěděl, že lítám v maléru. Dokonce neměl ani ponětí, kde to vlastně jsem.

A já neměla žádnou možnost, jak mu to dát vědět.

Kus ostrýho střepu, přemejšlela jsem rychle. Ten bych mohla použít jako zbraň. Začala jsem horečně hledat střep, kterej by mi sednul do ruky, pod tím oknem, který jsem už napůl rozbila.

Dvě minuty.

Sevřela jsem střep do dlaně – kdybych tak měla s sebou svoje duchařský rukavice, to bych se při tom aspoň tak nepořezala – a rychle se s ním vydrápala na knihovnu, což s těma podpatkama nebylo právě nejlehčí.

Minuta a půl.

Podívala jsem se na Tada. Ležel ochable jako rozbitá panenka a jeho obnaženej hrudník se zvedal a klesal v pravidelným rytmu. Byl to sakra pohlednej hrudník, to vám teda řeknu. Sice ne jako ten Jesseho, ale stejně – i když jeho strejda je masovej vrah a táta předsedá spolku magorů, nehledě na tu basketbalovou posedlost – jsem si ho nedokázala vyhnat z hlavy. Teda ten jeho hrudník. Kdyby si Tad uvědomoval, co se s ním děje… za jiných okolností… by mi třeba vůbec nevadilo položit si na ten hrudník čelo.

No, ale když nás odsud nedostanu oba, tak už k tomu nikdy nebudu mít příležitost.

V místnosti bylo ticho, až na Tadovo oddechování a bublání vody v akváriu.

Akvárium.

Prohlídla jsem si ho pořádně. Zabíralo skoro celou stěnu pracovny. Jak ty ryby dostávají krmení? Nádrž byla zapuštěná přímo do stěny, ale nikde jsem neviděla žádnej otvor, kterým by se rybičkám sypalo. Takže se to nějak musí dělat z druhý místnosti.

Do který jsem se nemohla dostat, protože dveře byly zamčený.

Dveřma ne.

Třicet vteřin.

Seskočila jsem z knihovny a rozběhla se k akváriu.

Zaslechla jsem, jak se kabina výtahu přibližuje. Marcus se vracel, přesně na čas. Jenže já, to se rozumí, jsem nebyla hodná holčička a nepřevlíkla se do plavek. Jenom jsem je popadla, když jsem uháněla kolem psacího stolu k akvárku.

Hučení výtahu ustalo. Uslyšela jsem, jak se otvírají dveře. Utíkala jsem dál. Podpatky bubnovaly do parket s hlasitou ozvěnou.

Dveře se otevřely úplně. Marcus zjistil, že jsem neudělala to, co jsem měla, a zavrtěl hlavou.

„Ale, slečno Simonová," pronesl zklamaně, „tak vy jste se rozhodla dělat potíže?"

Postavila jsem se vedle křesla před akvárkem. Zvedla jsem nohu a opřela ji o sedák. Na prstě jedný ruky se mi vyzývavě houpaly plavky.

„Promiňte," řekla jsem omluvně, „ale červená není moje oblíbená barva."

Pak jsem oběma rukama popadla křeslo a vší silou s ním mrskla do skla tý obrovský nádrže.

20

Pak už jsem jen zaslechla hromovou ránu.

A vzápětí se masa vody, skla a exotickejch mořskejch tvorů vyřítila rovnou na mě.

Porazila mě a strhla na záda. Obrovská vlna mě popadla s razancí nákladního vlaku a praštila se mnou o protější stěnu. Vyrazila jsem si dech, takže jsem se pár vteřin jen sípavě nadechovala a vykašlávala slanou vodu, protože jsem se jí samozřejmě trochu nalokala.

Když jsem konečně rozlepila oči, všude kolem mě plavaly ryby. Malý i velký, mrskaly se v těch pár číslech vody, který pokrývaly dřevěnou podlahu, a dojemně otevíraly tlamičky v zoufalým pokusu zůstat ještě chvíli naživu. Jednu z ryb to připláclo až na mě a teď zírala se stejně skelným a nečitelným výrazem jako Marcus, když mi vysvětloval, jak přesně mě hodlá zabít.

Pak se nade mnou ozval známej hlas, který mě vytrhnul z omráčenýho hloubání nad životem a smrtí.

„Susannah?“

Zvedla jsem hlavu. Nic by mě už nemohlo překvapit víc. Za mnou stál se starostlivým výrazem ve tváři Jesse.

„Jé,“ vydechla jsem ohromeně. „Ahoj! Kde se tady bereš?“

„Volala jsi mě,“ prohlásil Jesse.

Jak mě vůbec mohlo někdy napadnout, říkala jsem si vyčítavě, když jsem tak na něj civěla v poloze na zádech a s otevřenou pusou, že by nějakej kluk, třeba Tad, mohl bejt tak hezkej jako Jesse? Všechno, od jizvy v obočí až po ty jeho tmavý vlasy, který se mu na krku kroutily, bylo dokonalý.

Jesse byl typickej případ kluka, kterýmu se v jednadvacátým století říká *řízek.*

Zase se choval s tou svou obvyklou starosvětskou zdvořilostí. Naklonil se ke mně a podal mi ruku, abych se mohla zvednout… svou hladkou, snědou ruku bez jedinýho kazu. A bez alergický vyrážky.

Chytila jsem se jí a Jesse mi pomohl vstát.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se, nejspíš proto, že jsem zdaleka nepyskovala tak jako normálně.

„Jasně.“ Sice mokrá až na kost a páchnu rybinou, ale v pořádku. „Jenže… já tě nevolala.“

Z protějšího rohu se ozvalo hluboký zavrčení.

Marcus se vyškrábal na nohy. Byl celej pokrytej rybím slizem. „Cos to sakra udělala?“ zasyčel.

Nejdřív jsem si vůbec nedokázala uvědomit, kde to jsem a co tady dělám. Nejspíš se mi to všechno pomotalo v hlavě, když se mnou voda praštila o zeď. Skvělý, pomyslela jsem si ironicky. Amnézie mi teda ještě scházela. Zejtra při písemce z geometrie zazářím.

Potom můj pohled padl na Tada – pořád ještě pokojně oddychoval na gauči a mezi jeho bosejma chodidlama ležela na podlaze chcíplá tropická ryba – a pak jsem se vzpamatovala.

No jasně. Tadův strýc Marcus se nás pokusil zabít. *Zabil* by nás, kdybych mu to nepřekazila.

Nevím, asi mi to pořád ještě moc nemyslelo. Ale uvědomovala jsem si, že je pro mě důležitý – z nějakýho důvodu – dostat se prázdným akvárkem do druhý místnosti.

A tak jsem se začala brodit tou vodou a říkala si, sakra, moje boty jsou v čudu. Vylezla jsem na podstavec, na kterým předtím nádrž stála, a rozhlídla se kolem sebe, po zatopený podlaze, na který se bezmocně plácaly rybí těla. Světlo z reflektorů, který byly na dně akvárka, teď žíhalo můj obličej.

„Susannah," zaslechla jsem Jesseho. Vyhoupl se za mnou a zvědavě mě pozoroval. „Co chceš dělat?"

Ignorovala jsem ho – a Marcuse, kterej se brodil místností a snažil se nenamočit si svoje luxusní mokasíny, který už měl stejně durch, taky.

Stála jsem v rozbitým akvárku a rozhlížela se. Bylo to tak, jak jsem hádala. Ryby se krmily z druhý strany – z místnosti, ve který nebylo nic kromě nástrojů, který nějak souvisely s akváriem a ze který se nedalo dojít nikam jinam než zase zpátky do Beaumontovy pracovny. Žádnej únikovej východ.

Ne že by na tom už teď záleželo. Doufám.

Marcus se prodíral ke mně a hulákal: „Okamžitě slez dolů, nebo tě, přísámbohu, chytím –"

Chytí mě? Jako na udici? Přišlo mi to tak směšný, když jsem viděla všechny ty ryby kolem, že jsem se rozchechtala.

„Susannah," varoval mě Jesse, „nemyslím, že bys –"

„Uvidíme, jak dlouho se budeš smát," zasyčel Marcus. „Až se k tobě dostanu a zmáčknu tě pod krkem, ty mrcho!"

Najednou mi sklaplo.

„Susannah," opakoval Jesse. Tentokrát to znělo polekaně.

„Nedělej si starosti, Jesse," řekla jsem naprosto klidně. „Mám to pod kontrolou."

„*Jesse?*" Marcus se rozhlídnul kolem sebe, ale neviděl nikoho, jen Tada na pohovce. „Jsem Marcus. Marcus, jasný? A teď slez, honem. Nemám čas hrát si s tebou na babu…"

Sehnula jsem se a popadla jeden z reflektorů, kterej svítil v písku pod mejma nohama. Na dotek byl pořádně horkej.

Když si Marcus uvědomil, že dobrovolně za ním neslezu, zhluboka si povzdychnul a zalovil rukou v kapse mokrýho páchnoucího saka. Zřejmě se před obchodní schůzkou stačil převlíknout.

„Takže ty si se mnou budeš hrát?" V Marcusově ruce se zablesklo něco kovovýho. Byl to miniaturní revolver. Dvaadvacítka, řekla bych. Znám to z televize.

„Vidíš to?“ Marcus namířil hlaveň na mě. „Nerad bych tě zastřelil. Koroner mívá trochu sklony k podezíravosti, když má utopená oběť ještě kulku v srdci. Ale když tak tě můžeme nechat rozsekat na kusy lodním šroubem, takže bude dost těžký sesbírat všechny kousky tvýho těla. Ale aspoň tvoje hlava by na pobřeží vyplavat mohla, co říkáš? Bude se to mamince zamlouvat? Tak. Polož to světlo a slez.“

Narovnala jsem se, ale světlo jsem nepouštěla. Držela jsem ho i s černým kabelem, kterej se táhl pískem k reflektoru.

„Tak,“ řekl spokojeně Marcus, „polož hezky to světlo a polez.“

Jesse, který stál za zádama chlapa, co mě chtěl zabít, zvědavě sledoval, co mám v pácu. „Susannah,“ informoval mě. „To, co drží v ruce, je revolver. Chceš, abych –“

„Neboj, Jesse,“ uklidňovala jsem ho a postupovala k okraji nádrže, kde pořád ještě zůstaly trčet zbytky tlustýho skla. „Já to zvládnu.“

„Kdo je tady sakra Jesse?“ znervózněl viditelně Marcus. „Žádnej Jesse tady není. Polož to světlo a –“

Udělala jsem, co chtěl. Teda aspoň zčásti. Aby bylo jasný, omotala jsem si kabel, kterej čouhal z písku, kolem levý nohy a zatáhla za žárovku tak, že se z ní elektrická šňůra vytrhla. Pak jsem zůstala stát s roztřepeným drátem v ruce. V zemi byl kabel pořád zapojenej do zásuvky.

„Skvělý,“ zaskřehotal Marcus. „Zničilas světlo. Tos mi teda ukázala. A teď –“ jeho hlas zesílil, „*slez dolů!*“

Popošla jsem ke kraji akvárka.

„Nejsem pitomá,“ upozornila jsem Marcuse.

Pobídnul mě revolverem. „Nemel a polez.“

„A ani nejsem,“ dodala jsem, „žádná mrcha.“

Marcusovy oči se rozšířily. Asi mu konečně došlo, co se chystám udělat.

„Ne!!“ zaječel.

Ale už bylo pozdě. Už jsem hodila konec kabelu do kalný vody u Marcusovejch nohou.

Tmou proletěl modrej záblesk. Pak začaly sršet hvězdičky. Marcus zařval.

A pak nás pohltila neproniknutelná tma.

21

No, možná že zas nebyla až tak neproniknutelná. Pořád jsem viděla Jesseho, kolem kterýho se mihotala obvyklá záře.

„Tak tohle," pronesl obdivně, „bylo velice působivé, Susannah."

„Díky," hlesla jsem šťastná, že mě konečně ocenil, protože to se stávalo zřídka. Vlastně za to můžu poděkovat Prófovi a jedný z jeho přednášek na téma dodržování bezpečnosti při manipulaci s elektrickejma spotřebičema.

„A nechtěla bys mi teď něco vysvětlit?" zeptal se mě Jesse, když přistoupil blíž, aby mi podal pomocnou ruku při sestupu z akvárka. „Co se to tady dělo? Není to tvůj přítel Tad, tam na té pohovce?"

„Uhm." Než jsem slezla, sehnula jsem se a zapátrala po kabelu na podlaze. „Postav se, prosím tě, kousek blíž, abych něco viděla –" Jesse se poslušně posunul tak, že jeho zářící aura osvítila přesně to, co jsem hledala. „Díky." Vytáhla jsem kabel a odhodila jeho konec zpátky do akvária. „To jen pro případ," vysvětlovala jsem, když jsem seskočila z akvárka na zem, „že by nahodili pojistky dřív, než odsud vypadnu."

„Ale *kdo?* Susannah, co se to tady dělo?"

„To je dlouhá historie," řekla jsem unaveně. „A já tady nemůžu trčet moc dlouho. Musím zmizet dřív, než se tenhle –" ukázala jsem bradou na Marcuse, který pořád skučel na podlaze ještě hlasitějc než předtím, „– probudí. Je tady pár jeho kamarádíčků, co by si mě rádi podali, pro případ, že –" Odmlčela jsem se.

Jesse se na mě tázavě zadíval. „Co se děje?"

„Cejtíš to?“

To byla asi hloupá otázka vzhledem k tomu, jak dlouho byl ten kluk po smrti. Ale vlastně jsem si tím nebyla jistá. Cejtí duchové něco?

Asi jo, protože vzápětí odpověděl: „Kouř.“

Znělo to logicky, ale stejně mě přitom zamrazilo na páteři. Buď to, anebo si nějaká ryba našla cestu pod můj svetr

Zadívala jsem se na akvárko. Za ním, v kumbálu s nářadím, se mihotala narůžovělá záře. Když jsem zpacifikovala Marcuse elektrickým šokem, způsobila jsem asi zkrat na rozvodný desce. Vypadalo to, že chytila a že se oheň rychle šíří na okolní stěny. Vlastně jsem viděla i první oranžový jazýčky, jak vyskakujou za dřevěným obložením zdi.

„Paráda,“ procedila jsem skrz zuby. Výtah byl bez elektriky k ničemu, a já věděla moc dobře, že jiná cesta odsud nevede.

Ale Jesse se netvářil zdaleka tak poraženecky jako já.

„Okna,“ navrhnul a vystartoval k nim.

„To těžko.“ Natáhla jsem se pro telefon na Beaumontově stole a zkusila sluchátko. Hluchej. Jak jsem předpokládala. „Okenice jsou zatlučený.“

Jesse se ohlídnul přes rameno, a světe, div se, zatvářil se pobaveně. „Vážně?“ zeptal se škádlivě.

„Jo.“ Praštila jsem sluchátkem do vidlice. „*Zatlučený*, Jesse. S těma nehneme.“

„Ty možná ne.“ Ještě ani nedomluvil, a okenice už se začaly třást, jako by s nima lomcovala neviditelná vichřice. „Ale já ano.“

Tohle zase udělalo dojem na mě. „Tý jo!“ vyhrkla jsem. „Já zapomněla, že seš Superman.“

Jesse přešel od pobavení k zmatku. „Co že jsem?“

„No…“ Zavrhla jsem možnost napodobit nějakou postavu ze *Supermana*. Nemělo to cenu. „To nic.“

Kromě zvuku uvolňovanejch hřebíků – znělo to, jako když se blíží tornádo – jsem taky zaslechla, jak někdo křičí. Nejspíš ty ostrý hoši. Řvali do výtahový šachty jméno svýho šéfa, aby se ujistili, že mu nic nechybí.

Ale odhadla jsem, že v blažený nevědomosti nezůstanou dlouho. Kouř rychle naplňoval místnost. Slyšela jsem pár výbuchů, jak v ohni explodovaly chemikálie – nejspíš životu nebezpečný – na dně rozbitýho akvárka. Jestli se odsud nedostaneme hezky svižně, mám vážný obavy, že se nadejcháme nějakejch jedovatejch sajrajtů.

Naštěstí se zrovna v tu chvíli rozletěly okenice prvního a pak i druhýho okna s takovou silou, jako by je vyrval z pantů nejmíň hurikán. Slyšela jsem ránu, pak ještě jednu, a bylo to. Nikdy jsem nic podobnýho neviděla. Dokonce ani na CNN ne.

Zakouřenou pracovnu zalilo našedlý světlo. Uvědomila jsem si, že venku nejspíš pořád prší.

Ale to mi bylo fuk. Nedoufala jsem, že ještě někdy uvidím modrou oblohu, ať by byla sebevíc zamračená. Běžela jsem k oknu a vykoukla ven do deště.

Byli jsme v horním patře domu. Pod námi leželo nádvoří…

A bazén.

Hulákání ve výtahový šachtě sílilo. Čím víc se valil kouř, tím víc gorily šílely, ale bože chraň, aby je snad napadlo zavolat hasiče. No, vzhledem ke svýmu profesnímu zaměření tohle číslo asi v diáři zrovna zapsaný nemají.

Přeměřila jsem si vzdálenost mezi sebou a bazénem.

„To nebude víc než šest metrů," odhadnul Jesse. Kývl směrem k Marcusovi. „Skoč. Já se o něj postarám." Střelil temnýma očima směrem k výtahu. „O ně taky, jestli se jim sem povede dostat."

Neptala jsem se, co myslí tím *postarat se.* Nemusela jsem. Nebezpečnej záblesk v jeho očích mi odpověděl předem.

Podívala jsem se po Tadovi. Jesse sledoval můj pohled a varovný světýlko se vytratilo. Zamumlal něco španělsky.

„Nemůžu ho tady nechat," řekla jsem.

„To ne."

A to byl taky důvod, proč se Tad začal posunovat. Já ho přidržovala, ale ve vzduchu ho držely Jesseho kinetický schopnosti. Tak jsme ho dopravili až na parapet okna, který pro mě Jesse chvilku předtím vyrazil.

Jedinej způsob, jak dostat Tada dolů a do bezpečí, byl hodit ho do bazénu. To bylo sice dost riskantní, ale když si vemete, co by ho čekalo nahoře – z jedný strany požár, z druhý nájemný vrahouni –, neměl chudák Tad moc na výběr. Musím se soustředit. Nesmím udělat chybu. Kdyby se mi to nepovedlo, může se rozplácnout o nádvoří, a co pak? Nejspíš by si zlámal svůj poďobanej vaz.

Ale jinou možnost nemám. Buď ho shodím dolů a budu riskovat, že z něj *možná* zbyde placka, anebo ho nechám nahoře, kde z něj *zcela jistě* bude grilovaný maso. Hlasuju pro palačinku, protože mi připadá, že je pravděpodobnější vylízat se do maturitního plesu ze zlomenin než z popálenin třetího stupně. Takže jsem ze sebe vymáčkla to nejlepší. Nasměrovala jsem ho a shodila. Letěl po zádech jako potápěč z okraje lodi, ale ve vzduchu se otočil a proved to, čemu Mimoň říkal perfektní vrut (kromě dalších aktivit je totiž taky nadšenej, i když naprosto netalentovanej snowboardista).

Tadův perfektní vrut ale naštěstí skončil tím, že se skokan přetočil o sto osmdesát stupňů a spad po zádech rovnou do papínkova bazénu.

Takže abych zabránila tomu, že se mi utopí – lidi v bezvědomí nejsou zrovna prvotřídní plavci –, vrhla jsem se přímo za ním… Ale neodpustila jsem si ještě poslední pohled do místnosti.

Vypadalo to, že Marcus je na nejlepší cestě probrat se z mrákot. Z toho kouře trochu kašlal a vířil kolem sebe vodu z akvárka. Jesse stál za ním se zachmuřeným výrazem.

„Skoč, Susannah," pobídl mě, když si všimnul, že váhám.

Přikývla jsem. Ale byla tady jedna věc, kterou jsem potřebovala zjistit.

„Nechceš ho…" Vlastně jsem se ani nechtěla ptát. Ale musela jsem. „Nechceš ho snad zabít, že ne?"

Jesse se na mě podíval tak nevěřícně, jako bych se ho právě zeptala, jestli chce Marcusovi posypat sejrem pizzu. Odpověděl: „Samozřejmě že ne. Padej."

A tak jsem teda padala.

Voda byla teplá. Bylo to jako skočit do obrovský horký vany. Když jsem se vynořila nad hladinu – v těch botách to šlo dost špatně –, začala jsem se rozhlížet po Tadovi…

A zjistila jsem, že ho voda probrala. Cákal kolem sebe, vypadal zmateně a plival vodu. Praštila jsem ho párkrát do zad, abych mu trochu pomohla, a odtáhla ho ke kraji bazénu, ke kterýmu se vděčně přilepil.

„S-Sue," vykašlal popleteně. „Co *ty* tady děláš?" Pak si všimnul mý kožený bundy. „A proč nemáš plavky?"

„Hele, to je dlouhá historie," prohodila jsem.

Vypadal, že ho to ještě víc zmátlo, ale to bylo vlastně dobře. Když jsem si uvědomila, kolik toho neví a s kolika věcma se bude muset vypořádat – taťka kandidát na psychiatrickou kliniku, strejda masovej vrah –, bylo jasný, že nepotřebuje okamžitě znát všechny krvavý detaily. Místo toho jsem mu pomohla a odvedla ho na mělčinu. Tam jsme stáli asi minutu, když se otevřely skleněný dveře domu a do nádvoří vyběhnul pan Beaumont.

„Děti!" vyhrknul. Měl na sobě hedvábnej župan přes šortkový pyžamo a vypadal rozrušeně. „Co děláte tady v bazénu? V domě hoří! Honem vylezte ven!"

Sotva domluvil, zaslechla jsem v dálce vytí sirén. Tak přece jen někdo zavolal hasiče.

„Říkal jsem Marcusovi,“ vykládal pan Beaumont, zatímco držel Tadovi osušku, aby se mohl zabalit, „že s tou elektrikou v pracovně není něco v pořádku. Měl jsem takový divný pocit. Telefonem se vůbec nedalo dovolat ven.“

Pořád jsem stála v mělký vodě. Teď jsem se podívala stejným směrem jako pan Beaumont a zjistila, že se dívám přímo do okna, kterým jsem vyskočila. Valil se z něj hustej kouř. Vypadalo to, že se požár zatím omezuje jen na tuhle část domu, ale stejně vypadal pořádně nebezpečně. Zajímalo by mě, jestli se Marcus a jeho gorily dostanou včas ven.

A pak se někdo v okně vztyčil a shlídnul na mě.

Nebyl to Marcus. A nebyl to ani Jesse, přestože i tahle osoba kolem sebe šířila svítivou záři aury.

A ten někdo na mě radostně zamával.

Byla to Deirdre Fiskeová.

22

Marcuse Beaumonta jsem už víckrát neviděla.

Ale ne, neděste se – neuhořel. Hasiči ho hledali. Řekla jsem jim, že si myslím, že v hořícím patře zůstal ještě nejmíň jeden člověk, a oni dělali, co mohli, aby ho zachránili.

Jenže nikoho nenašli. A vyšetřovatelé, co přišli, když byl požár uhašenej, neobjevili v troskách žádný zbytky lidskýho těla. Byla tam sice spousta ohořelejch ryb, ale žádnej Marcus Beaumont.

A tak se oficiálně pohřešuje.

Přesně tak jako předtím jeho oběti. Zmizel beze stopy, jako by se vypařil.

Zmizení prominentního podnikatele vzrušilo dost lidí. Ještě pár týdnů nato vycházely na tohle téma v místních novinách obsáhlý články a padla o tom zmínka i v televizním vysílání. Ale s osobou, která s Marcusem Beaumontem strávila poslední okamžiky před jeho záhadným zmizením, kupodivu nikdo interview nenatočil. Dokonce se jí ani nikdo nezeptal, co asi tak mohlo vést k takový bizarní události.

Což bylo pravděpodobně jen dobře, když člověk uváží, že ta osoba měla úplně jiný starosti. Tak třeba s domácím vězením.

Jo. Čtete správně. Domácí vězení.

Když si vemete, co všechno jsem ten den udělala špatně, musíte dojít k tomu, že jsem si maximálně oblíkla trochu míň konzervativní model, než jakej odpovídal požadavkům školního řádu. Kdybych si vzala kalhoty Banana Republic místo mini od Betsey Johnsonový, nic z toho by se nestalo.

Protože kdyby mě neposlali domů se převlíknout, Marcus by na mě svoje pazoury nikdy nevztáhnul.

Jenže na druhou stranu… pak by pořád ještě běhal po světě, zalíval ochránce životního prostředí do betonovejch kvádrů a shazoval je z bráchovy jachty do moře… nebo jak se to vlastně zbavoval všech těch lidí, co mu byli nepohodlný. Na to jsem vlastně nepřišla.

V každým případě jsem dostala zaracha absolutně nespravedlivě, protože jsem nebyla zrovna v pozici, že bych se dokázala účinně bránit… aspoň ne tak, že bych kápla božskou. A to nešlo.

Vsadím se, že si dovedete představit, jak asi bylo mamce a nevlastnímu tátovi, když u nás před domem zabrzdilo policejní auto, seržant Green otevřel dveře a pomohl vystoupit – mně.

Vypadala jsem, jako bych dělala kompars v nějakým apokalyptickým filmu. No, fakt byl, že sestra Ernestina už mi víckrát nemusí opakovat, že nesmím nosit do školy mini od Betsey Johnsonový. Ta totiž byla úplně na odpis a kašmírovej svetr taky. Kožená motorkářská bunda by se ještě dala zachránit, kdybych někdy přišla na způsob, jak z ní vyvětrat tu rybinu. No a boty, ty byly totálně ztracenej případ.

Lidi, mamka šílela! Ale ne kvůli oblečení.

Andy kupodivu šílel ještě víc. Kupodivu, protože to přece není můj opravdickej rodič.

Ale měli byste vidět, jak mě začal rozebírat v obýváku. Protože tam jsem jim musela vysvětlit, jak je možný, že jsem byla v Beaumontově domě ve chvíli, kdy tam vypuknul požár, místo abych seděla tam, kde jsem měla sedět: teda ve škole.

A jediná lež, kterou jsem si v tu chvíli dokázala vymyslet a která nevypadala moc věrohodně, byla ta historka o článku do novin.

Takže jsem jim nabulíkovala, že jsem odešla ze školy jen proto, abych dokončila interview s panem Beaumontem.

Samozřejmě mi nevěřili. Dozvěděli se totiž ze školy, že mě poslali domů, abych si převlíkla sukni. Otec Dominik se vyděsil, když jsem se nevrátila na vyučování, a okamžitě zavolal mamce i Andymu do práce a oznámil jim, že jsem se ztratila.

„No," vysvětlovala jsem, „byla jsem zrovna na cestě domů, že se převleču, jenže začalo pršet a vedle mě zastavil bratr pana Beaumonta a nabídnul mi, že mě sveze, a tak jsme se domluvili, že mě hodí k nim, abych dokončila ten článek, no a když jsem seděla v pracovně pana Beaumonta, najednou jsem ucítila kouř, a tak jsem vyskočila oknem ven…"

Tak fajn. I já musím uznat, že to celý vypadá pěkně pošahaně. Ale pořád líp než holá pravda, ne? Jak by s nima asi zamávalo, kdyby zjistili, že se mě Tadův strejda Marcus pokusil oddělat, protože jsem toho věděla moc o vraždách, který spáchal ve jménu urbanistickýho pokroku?

To taky nezní moc věrohodně, co? A neprásknul to ani Tad, když ho vyslejchali policajti a požadovali vysvětlení, co dělá doma v plavkách, když je všední den a má sedět ve škole. Myslím, že Tad to nejspíš nechtěl Marcusovi zavařit a taky do toho nechtěl namáčet svýho tátu a tak vůbec. Lhal jako magor, že byl nachlazenej a že mu doktor doporučil, aby se pokusil uvolnit sliznice tím, že se posadí do sauny (to není tak špatnej argument a musím si ho zapamatovat, protože Andy uvažuje o tom, že by přistavěl něco podobnýho zezadu k terase).

Ale Tadův táta, sper ho ďas, kompletně popřel obě naše historky. Trval na tom, že byl u sebe v pokoji a čekal, až mu přinesou oběd, když ho jeden ze služebných informoval, že jeho pracovna je v plamenech. Ani slovo o tom, že by Tad zůstával doma kvůli nachlazení, ani o holce, která na něj měla čekat v pracovně kvůli interview.

No, ale taky tvrdil, že zatímco čekal, až mu přinesou oběd, schrupnul si na chvíli ve svý rakvi.

Přesně tak: *rakvi*.

To povytáhlo nahoru spoustu obočí a nakonec to přispělo k tomu, že pana Beaumonta odvezli na pár dní na pozorování na psychiatrickou kliniku. A taky to definitivně ukončilo možnou konverzaci mezi mnou a Tadem, protože ten si nastoupil do sanitky, aby tátu doprovodil do nemocnice. Mě zatím policajti beze všech cirátů nacpali do svýho auta, a když si na mě po nějaký době vzpomněli, odlifrovali mě domů.

A místo aby mě tam rodina přivinula na svou hruď jako ztracenou dceru, začalo teprve opravdický vyšetřování. S řevem.

Fakticky nepřeháním. Andy byl skoro bez sebe. Křičel na mě, že jsem měla jít rovnou domů, převlíknout se a vrátit se do školy. Neměla jsem si sedat k nikomu do auta, a už vůbec ne k zazobanýmu chlápkovi, kterýho sotva znám.

Prostě jsem se podle jeho názoru trestuhodně ulila ze školy. Vůbec nebral na vědomí mý argumenty, který jsem opakovala dokola a dokola, že zaprvý jsem se ze školy neulila, ale vlastně byla vykopnutá sestrou Ernestinou, a zadruhý jsem dělala práci pro školní časopis (aspoň podle tý vylhaný historky, na který jsem trvala). Ale to prej ne. Prej jsem „zklamala jejich důvěru“. Dostala jsem zaracha. Na tejden.

Řeknu vám, to člověka skoro nahlodá, jestli radši neměl kápnout božskou.

Skoro.

Ale ne tak úplně.

Byla jsem už připravená odplížit se nahoru do pokoje – kde jsem měla „přemýšlet nad tím, co jsem provedla“ –, když se domů vrátil Mimoň a nonšalantně jim oznámil, jako by se nechumelilo, že kromě svejch dalších hříchů jsem ho taky ráno úplně bezdůvodně praštila do žaludku.

To byla tak nehorázná lež, že jsem se musela ohradit: připomněla jsem mu, že mě k tomu vyprovokoval svou hnusnou poznámkou. Ale Andy nehodlal tolerovat násilí z žádnejch příčin, a tak mi zaracha okamžitě protáhnul ještě o tejden. Protože taky hned uložil tejden Mimoňovi za to, co mi řek, nebrala jsem si to tak osobně, ale stejně mi to přišlo dost hustý. Tak hustý, že když mě Andy konečně nechal na pokoji a odešel z obýváku, musela jsem se na chvíli posadit, tak mě ten jeho záchvat zuřivosti vyčerpal. Zatím jsem ho nikdy neviděla takhle běsnit. No, aspoň ne kvůli *mně.*

Mamka si sedla do křesílka proti mně. „Opravdu, Suzie," začala a ustaraně sledovala, jak se špinavá a mokrá hrbím na naškrobeným potahu křesla, „mělas nám dát vědět, kde jsi. Chudák otec Dominik byl kvůli tobě starostí celý bez sebe."

„Promiň," řekla jsem lítostivě a uhladila si zbytky svý mini, „příště to udělám."

„No," pokračovala mamka, „seržant Green tvrdil, že jsi jim při tom požáru moc pomohla. Takže myslím…"

Podívala jsem se na ni. „Co myslíš?"

„No," opakovala zase mamka, „Andy nechtěl, abych ti to říkala teď, ale…"

Najednou vstala – moje mamka, která kdysi točila interview s Jásirem Arafatem – a šla se podívat do jídelny, jestli Andy někde neposlouchá.

Protočila jsem panenky. Láska. Tady vidíte, jak s váma něco takovýho zamává.

A když jsem jima přestala točit, uvědomila jsem si, že mamka – která vždycky v krizovejch okamžicích projevovala horečnatou fyzickou aktivitu – vyzdobila stěny pokoje dalšíma fotkama. Některý z nich jsem ještě nikdy neviděla. Zadívala jsem se na ně pozornějc.

Na stěně přibyla svatební fotka mamky a táty, jak oba stojí na schodech radnice, kde se dali oddat, a svatebčani na ně házejí rejži. Rodiče tam vypadají neskutečně mladě a

šťastně. Trochu mě překvapilo, že mamka dala tuhle starou fotku hned vedle tý ze svý druhý svatby s Andym.

Ale potom jsem si všimla, že vedle snímku mámy a táty visí další svatební fotografie, která musela bejt z Andyho svatby s jeho první ženou. Nebyl to živej záběr z terénu, ale taková ta naaranžovaná fotka z ateliéru. Andy tam toporně a trochu rozpačitě stojí vedle hubený holky s dlouhýma hnědejma vlasama, která vypadá jako hipísačka.

Hipísačka, která je mi nějak povědomá.

„Jistě že ti je povědomá," ozvalo se za mnou.

„Jéžiši, tati!" vyjekla jsem a otočila se. „Kdy už s tímhle sakra přestaneš?"

„Dostala ses do pořádnýho maléru, děvenko," prohlásil táta jako uražená důstojnost – ale řekněte, může tak vypadat někdo, kdo má na sobě joggingovou soupravu? „Co tě to proboha napadlo?"

„Napadlo mě, že by bylo dobrý," zašeptala jsem, „kdyby lidi mohli bezpečně protestovat proti společnostem, který ničej pobřeží severní Kalifornie, a nemuseli si dělat starosti s tím, že skončí v hlubokým neoznačeným hrobě."

„Nesnaž se mě přechytračit, Susannah. Ty dobře víš, o čem mluvím. Málem tě zabil."

„Mluvíš jako on." Střelila jsem očima po Andym pověšeným na zdi.

„Udělal dobře, že ti dal domácí vězení," prohlásil nemilosrdně táta. „To ti dá za vyučenou. Chovala ses bezohledně a lehkomyslně. A nemělas uhodit to dítě."

„Mimoně? Děláš si srandu?!"

Ale věděla jsem, že to myslí vážně. A taky jsem věděla, že tuhle hádku nemůžu vyhrát.

A tak jsem místo toho znova upřela pohled na Andyho svatební fotografii a řekla tátovi vyčítavě: „Proč jsi mi o ní neřek? Můj život by to dost zjednodušilo."

„Ale já nevěděl, kdo to je," bránil se táta. „Aspoň dokud sem dneska odpoledne tvoje máma nepověsila tuhle fotku."

„Jak jako, žes to nevěděl?“ Zůstala jsem na něj zírat. „A co tvoje tajuplný varování?“

„No, věděl jsem, že Zrzek Beaumont není ten, koho hledáš. Říkal jsem ti to.“

„Jo. Tos mi teda fakt pomoh.“

„Podívej,“ zatvářil se táta dotčeně, „nejsem vševědoucí. Jen mrtvý.“

Uslyšela jsem, jak na dřevěných parketách zavrzaly mamčiny kroky. „Máma jde,“ sykla jsem. „Zmiz.“

A táta aspoň pro jednou udělal to, co jsem po něm chtěla, takže když se mamka vrátila do obýváku, stála jsem před stěnou s fotkama a tvářila se lítostivě – nebo aspoň tak jako holka, která je prakticky na čtrnáct dní pohřbená zaživa.

„Poslouchej,“ zašeptala mamka.

Odtrhla jsem zrak od fotek. Máma držela v ruce obálku. Byla to jasně růžová obálka s ručně malovanýma obrázkama srdíček a duhy. Přesně takový obrázky vždycky malovala na svoje dopisy Gina.

„Andy chtěl, abych s tím teď počkala,“ vysvětlovala mamka tichým hlasem, „až ti skončí domácí vězení. Ale já nemůžu. Chci, abys věděla, že jsem mluvila s Gininou maminkou a ona souhlasila, že k nám Gina může přiletět příští měsíc o jarních prázdninách –“

Mamka zmlkla, když jsem na ni skočila a chytila ji oběma rukama kolem krku.

„Díky!“ vykřikla jsem.

„Kočičko,“ řekla dojatě mamka a objala mě –, i když trochu opatrně, protože jsem pořád smrděla rybinou, „jsi ráda? Vím, jak moc ti Gina chybí. A vím, jak je to pro tebe všechno těžký – nová škola a noví přátelé, a taky to, že máš najednou nevlastní bratry. Jsem tak hrdá, jak báječně to všechno zvládáš.“ Odstoupila ode mě. Myslím, že mi chtěla dát pusu na čelo, ale byla jsem moc vysoká, dokonce i na mamku. „Nebo aspoň jak jsi to zvládala až do dneška.“

Podívala jsem se na Ginin dopis, který mamka držela v ruce. Gina píše děsně zábavně. Už jsem se nemohla dočkat, až si zalezu do pokojíčku a přečtu si to. Ale… ještě jsem musela něco vyřešit.

Podívala jsem se přes rameno na fotku Andyho a jeho první ženy.

„Ehm, pověsilas tady nějaký nový fotky, viď," vysoukala jsem ze sebe.

Mamka sledovala můj pohled. „To ano. Víš, potřebovala jsem se něčím zaměstnat, když jsme nevěděli, co s tebou je. Ale teď už utíkej nahoru a pořádně se vykoupej. Andy dneska peče k večeři speciální pizzu."

„Jeho první žena," řekla jsem s očima přilepenýma k fotce, „Mimoňova, totiž, Bradova máma… umřela, viď?"

„Uhm," zamumlala mamka. „Už je to hodně let."

„A na co?"

„Rakovina vaječníků. Miláčku, dávej pozor na to, kam hodíš šaty, až se svlečeš. Jsou samá saze. Podívej se, ten nový potah na křesle je úplně černý."

Zírala jsem na fotku.

„Ležela…" Nevěděla jsem přesně, jak to formulovat. „Upadla do komatu, než umřela?"

Mamka přestala zkoumat potah křesílka, na kterým jsem předtím seděla.

„Přesně tak," potvrdila překvapeně. „Těsně před smrtí. Proč?"

„Musel Andy…" Otáčela jsem v rukou Ginin dopis. „Musel Andy rozhodnout, kdy ji odpojí od přístrojů?"

„Ano." Vypadalo to, že mamka definitivně zapomněla na zničenej potah. Dívala se na mě, očividně zaujatá. „Popravdě řečeno, doktoři řekli, že ji ještě dokážou udržovat při životě na přístrojích, ale Andy věděl, že ona sama by tak určitě žít nechtěla. Proč se ptáš?"

„Nevím." Podívala jsem se na srdíčka na Ginině dopisu. *Zrzek.* Jak jsem mohla bejt tak pitomá? Znáš ho, tvrdila

Prófova maminka. Bože. Měla bych vrátit mediátorskou licenci! Dá rozum, kdybych nějakou měla, jako že nemám.

„A jak se jmenovala?“ chtěla jsem vědět a pokývla jsem hlavou k fotce. „Myslím Andyho žena.“

„Cynthia,“ odpověděla mamka.

Cynthia. Bože. Jsem fakticky kus vola.

„Můžeš mi pomoct, kočičko?“ Mamka se už zase soustředila na křesílko. Pokoušela se sundat z něj ten zasviněnej potah. „Potřebuju nejdřív vyndat ten sedák, abych to mohla stáhnout –“

Zastrčila jsem Ginin dopis do kapsy a šla mamce pomoct. „Kde je Prófa?“ zeptala jsem se přitom. „Totiž David?“

Mamka se na mě zvědavě zadívala. „Řekla bych, že u sebe nahoře. Dělá si úkoly. Proč?“

„Nic. Musím mu jen něco vyřídit.“

Něco, co jsem mu měla vyřídit už dávno.

23

„No?“ zeptal se Jesse. „Jak to přijal?“

„Nechce se mi o tom mluvit.“

Ležela jsem natažená na posteli, nenamalovaná, ve starejch teplákách. Rozhodla jsem se, že se budu k Jessemu chovat přesně tak, jako se chovám ke svejm nevlastním bráchům. Tak budu mít aspoň zaručený, že se do něj nezamiluju. A on do mě už vůbec ne.

Listovala jsem si časopisem *Vogue*, místo abych si dělala úkol z geometrie, jak jsem měla. Jesse seděl na sedátku nad zálivem a – samozřejmě – choval na klíně Hřebíka.

Potřásl hlavou. „Nedělej fóry.“ Znělo to dost divně – teda jako to, když kluk, kterej má na sobě starodávnou košili s tkanicema místo knoflíků, řekne *nedělej fóry*. Ale Jesse se učil rychle. „Řekni mi, co on na to?“

Otočila jsem stránku. „Až mi řekneš, co vaše parta udělala s Marcusem.“

Jesse vypadal, že ho ta otázka překvapila. „Nic jsme s ním neudělali.“

„Blbost. Kam teda zmizel?“

Jesse pokrčil rameny a pohladil Hřebíka po hřbetě. Ta pitomá kočka předla spokojeností tak hlasitě, že jsem ji slyšela přes celou místnost.

„Myslím, že se rozhodl trochu cestovat,“ pronesl Jesse tónem neviňátka.

„Bez peněz? Bez kreditek?“ Jediná věc, která po Marcusovi zůstala ležet na zemi, byla jeho peněženka. Jo, a revolver.

„Víš, je to úplně jiný požitek, vidět naši velkou krásnou zem –“ Jesse podrbal kocoura za ušima a ta obluda se slastně

protáhla, „– při obyčejném vandrování. Třeba ten chlápek konečně ocení naše přírodní krásy.“

Odfrkla jsem si a zase otočila stránku. „Tak to je za tejden zpátky.“

„To bych neřekl.“

Pronesl to s takovou jistotou, že jsem se na něj podezřívavě zadívala.

„Proč ne?“

Jesse zaváhal. Nechtělo se mu do toho, to bylo jasný jak facka.

„No?“ pobídla jsem ho. „Nebo to snad nemůže ubohá živá bytost vědět? Je to snad informace jen pro zasvěcence? Porušil bys tak pravidla vašeho exkluzivního spolku?“

„Ne,“ prohodil s úsměvem. „Nevrátí se, Susannah, protože mu to nedovolí duše lidí, které zavraždil.“

Nadzvedla jsem obočí. „Co tím jako myslíš?“

„Za mých časů se tomu říkalo *posedlost.* Nevím, jak tomu říkáte teď. Ale tvoje tažení proti tomu chlapovi pomohlo dát dohromady paní Fiskeovou a ty tři další oběti, jejichž životy má Marcus Beaumont na svědomí. Spojili se a teď si nedopřejí oddychu, dokud ten člověk nebude pykat za svoje hříchy. Může pochodovat z jednoho konce světa na druhý, ale stejně jim neuteče. Budou ho pronásledovat až do smrti. A než umře,“ Jesseho hlas zdrsněl, „bude z něj naprosto zlomený člověk.“

Ani jsem nedutala. Nebylo co dodat. Věděla jsem, že jako mediátor takový chování duchů nesmím schvalovat. Aby bylo jasný, duchové nemaj žádný právo brát život do vlastních rukou, stejně jako ho nemaj živí.

Ale necítila jsem s Marcusem Beaumontem žádnej soucit, vzhledem k tomu, když zabil všechny ty lidi. Věděla jsem, že by ho žádnej normální soud na tomhle světě neodsoudil. Tak co je špatnýho na tom, že bude potrestanej těma, co kvůli němu žijou na onom?

Podívala jsem se na Jesseho koutkem oka. Uvědomila jsem si, že podle toho, co jsem přečetla, za *jeho* vraždu taky nebyl nikdo potrestanej.

„No," řekla jsem opatrně, „myslím, žes udělal to samý… ehm, těm, co zabili tebe, ne?"

Ale Jesse se nedal nenachytat. Jen se usmál a pobídnul mě: „Tak jak to bylo s tvým bratrem?"

„Nevlastním bratrem," opravila jsem ho.

Ale nechtěla jsem Jessemu vyprávět nic o tom, co jsme si povídali s Davidem… stejně jako on nechtěl vysvětlit mně, jak vlastně umřel. Ale já mu to nechtěla říct jen proto, že rozebírat to mi přišlo neskutečně trapný… Jesse mi nechtěl prozradit, jak umřel, protože… No, já ani vlastně nevím proč. Ale pochybuju, že z toho důvodu, že by se přitom cítil trapně.

Našla jsem Prófu přesně tam, kde předpokládala mamka. Dělal si u sebe v pokoji úkoly, nějakej projekt, co měl odevzdávat až někdy za dva měsíce. Ale to byl přesně Prófa: proč si neudělat zejtřejší úkol už dneska?

Jeho *dále* znělo dost bezstarostně, asi nečekal, že to budu já. Nikdy jsem nechodila ke svejm nevlastním bráchům do pokoje, když jsem se tomu mohla vyhnout. Ten věčnej puch špinavejch fuseklí mě dvakrát nelákal.

Ale dneska jsem taky zrovna nevoněla jako jarní louka, takže mi připadalo, že to snáz vydržím.

David vypadal překvapeně, že mě vidí, a tvář mu zrudla skoro tak, jako měl červený vlasy. Okamžitě vyskočil a pokusil se schovat hromadu špinavýho prádla pod deku na neustlaný posteli. Řekla jsem mu, aby se nenamáhal, a když jsem se na tý neustlaný posteli usadila, vyřídila jsem mu to, co jsem měla.

Jak to vzal? No, přinejmenším mi nepokládal takový ty stupidní otázky typu *Jak to můžeš vědět?* Věděl, že to vědět můžu. Věděl o těch mediátorskejch záležitostech. Ne moc,

ale aspoň to, že můžu s duchama komunikovat na běžný úrovni.

Myslím, že právě fakt, že tentokrát jsem komunikovala s jeho zesnulou maminkou, mu vehnal slzy do modrejch očí… a to mě trochu vyděsilo. Ještě nikdy jsem Prófu neviděla brečet.

„Hele," řekla jsem polekaně, „hele, to bude dobrý –"

„Jak –" Prófa popotáhnul nosem jako miminko, aspoň tak mi to připadalo. „Jak vypa-vypadala?"

„Jak *vypadala?*" opakovala jsem, protože jsem si nebyla jistá, jestli ho slyším dobře. Když přikývnul, řekla jsem opatrně: „No, vypadala… vypadala moc hezky."

Oči zalitý slzama se mu rozšířily: „Fakt?"

„Uhm," potvrdila jsem. „Tak jsem ji taky poznala, víš. Podle tý svatební fotky tvejch rodičů, co visí dole v obýváku. Vypadala přesně jako na tý fotce, jenom vlasy měla kratší."

Prófa ze sebe vypravil, ale klepal se mu přitom hlas, jak se snažil nebrečet: „Kdybych ji tak moh vidět… takhle. V poslední době, než umřela, vypadala strašně. Ne jako na tý fotce. Byla v kó-kómatu. Hrozně vyzáblá. A všude kolem ní byly ty hadičky –"

I když jsem seděla kus od něj, cítila jsem, jak se mu do krku derou další vzlyky. Řekla jsem tiše: „Davide, to, co jste s tátou udělali… když jste se ji rozhodli nechat odejít, bylo správný. Přesně tohle chtěla. Proto za mnou přišla, abych ti to vyřídila. Chtěla, abys věděl, že to bylo správný a že s tím souhlasila, chápeš?"

V očích mu tak stály slzy, že jsem skoro nerozeznávala jejich barvu. Chvíli jsme tiše seděli. Pak se mu z oka uvolnila první slza a sklouzla mu na tvář. A druhá.

„Rozumově to ch-chápu," prohlásil nešťastně. „A-ale –"

„Bylo to správný," opakovala jsem pevně. „Věř mi. Ona to chtěla. Tak se přestaň obviňovat. Má tě moc ráda –"

No. To jsem tomu dala. Slzy se začaly řinout naprosto nekontrolovaně.

„Řekla ti to?“ zeptal se rozklepaným hlasem, kterej mi připomněl, že je přes všechno to svoje dospělácký mudrování pořád jenom malý děcko, ne nelidskej chrlič informací.

„Jasně že mi to řekla.“

Jasně že mi to neřekla. Ale byla jsem si jistá, že by to udělala, kdyby nebyla tak znechucená mou totální neschopností.

A pak udělal Prófa něco, co mě úplně vykolejilo: položil mi obě ruce kolem krku.

Něco tolik citovýho bylo u Prófy tak nečekaný, že mě vůbec nenapadlo, co mám udělat. Zůstala jsem sedět bez hnutí, protože jsem se bála, že kdybych se pohnula, mohla bych Davida poranit jedním z těch kovovejch cvočků na mý motorkářský bundě. Ale když už se nehejbal moc dlouho, natáhla jsem ruku a nejistě ho poklepala po rameni.

„To bude dobrý,“ řekla jsem chabě. „Všechno bude dobrý.“

Brečel ještě asi dvě minuty. Ležel mi kolem krku, vzlykal, a já z toho měla hrozně divnej pocit. Takovej… ochranitelskej.

Konečně se odtáhnul, vytřel si prstem oči a rozpačitě se omluvil: „Promiň.“

„Nic se nestalo,“ hlesla jsem, i když se samozřejmě něco stalo.

„Suze,“ ozval se. „Můžu se tě na něco zeptat?“

Čekala jsem další otázku na jeho mámu, takže jsem jen pokývla: „To víš, že jo.“

„Proč smrdíš rybinou?“

Když jsem se vrátila do svýho pokoje, klepala jsem se. Ne proto, co mi řek Prófa, ani ne kvůli jeho vzrušený reakci na vzkaz od mrtvý mámy. Klepala jsem se kvůli něčemu, co jsem nechtěla říct ani Jessemu.

Protože když jsem ještě objímala Prófu, objevila se vedle jeho rozestlaný postele jeho matka a zadívala se na mě.

„Díky," špitla. Viděla jsem, že brečí úplně stejně jako její syn. Ale slzy v jejích očích se leskly vděčností a láskou.

A když všichni tihle lidi kolem mě bulili, bylo snad něco divnýho na tom, že i mně se do očí nahrnuly slzy?

Ale já bulení nesnáším. To ať už mi radši teče krev nebo něco na ten způsob. Brečet je tak…

Tak pokořující.

Takže teď už chápete, proč jsem to Jessemu nemohla vyprávět, nebo ne? Bylo to moc… osobní. Bylo to prostě mezi Prófovou mamkou a jím a mnou. A duchové – dokonce ani děsně přitažliví duchové, co mi už párkrát zachránili život – se do toho nemají co montovat.

Jesse se na mě díval, zatímco já civěla na titulek článku, kterej jsem nedokázala číst; teda aspoň ne s jeho očima v zádech. *Co dělat, když vás tajně miluje.* No, díkybohu zase jeden problém, co já řešit nemusím.

„Řeknu ti," řekl konečně Jesse, „že můžeš být na sebe pyšná. Není moc mediátorů, co by dokázali zastavit masového vraha."

Pokrčila jsem rameny a obrátila na další stránku. „Bez tohohle pocitu bych se teda dokázala obejít," prohlásila jsem upřímně. „A nebyla jsem na to sama. Tys mi pomoh." Pak jsem si ale vzpomněla, že když se Jesse objevil, měla jsem přece situaci pevně v rukou. Nebo jsem mu to aspoň tvrdila. „Teda svým způsobem."

Jenže to znělo nevděčně a tak jsem zdráhavě dodala: „Díky, že ses tam objevil."

„Vždyť jsi mě volala." Měl v prstech kus provázku, kterej teď přidržel Hřebíkovi před očima. Ten se na něj díval, přesně jako kdyby chtěl zabrblat, jestli snad nejsem cvok nebo tak něco.

„Ehm," nadechla jsem se. „Já tě nevolala, JASNÝ? Nevěděla jsem, kde trčíš."

Podíval se na mě a jeho oči ve světle zapadajícího slunce potemněly ještě víc než obvykle. „Zřetelně jsem tě slyšel, Susannah.“

Zamračila jsem se. Tohle už je na mě bylo moc úchylný. Nejdřív se objeví paní Fiskeová ve chvíli, kdy na ni usilovně myslím. A pak to samý udělá Jesse. Ale ani jednoho z nich jsem namouduši *nevolala!* Ale *myslela* jsem na ně, to je fakt.

Jéžiši. V tom mediátorství bude asi víc zádrhelů, než jsem si myslela.

„No, tak když už jsme v tom,“ ozvala jsem se vyčítavě, „proč jsi mi taky neřek, že Zrzek je maminčina přezdívka pro Prófu?“

Jesse se zatvářil popleteně. „A jak jsem to mohl tušit?“

No jasně. To mě nenapadlo. Andy a mamka koupili tenhle dům – Jesseho dům – teprve minulý léto. Jesse Cynthii nemoh znát. Jenže…

Stejně o ní něco věděl.

Páni, tihleti duchové. Jak se v nich má člověk vyznat?

„Co říkal ten kněz?“ chtěl vědět Jesse, jako by se snažil změnit rychle téma. „Myslím, když jsi mu řekla o Beaumontových?“

„Nic moc. Pořádně mě zpucoval, že jsem mu hned neřekla o Marcusovi a o tom, co jsme vyšťourali.“ Dávala jsem si pozor, abych se před Jessem nezmiňovala o tom, že otec Dominik byl pořád pěkně naštvanej kvůli němu. Vyhrožoval mi, že o týhle záležitosti si promluvíme zejtra ráno ve škole. Super. Už se nemůžu dočkat. Jak může chudák student excelovat v geometrii, když musí celý dopoledne trávit v ředitelově kanclu?

Zazvonil telefon. Vrhla jsem se po sluchátku, vděčná, že nemusím dál lhát.

„Haló?“

Jesse se na mě lítostivě zakřenil. Bylo na něm vidět, že telefon patří k těm moderním vymoženostem, bez kterejch

by se docela dobře obešel. A televize taky. I když se nezdálo, že taková Madonna by mu nějak zvlášť vadila.

„Sue?“

Zpozorněla jsem. Byl to Tad.

„Ahoj.“

„Ehm,“ odkašlal si. „To jsem já. Tad.“

Neptejte se mě, jak tenhle kluk a chlap, co chladnokrevně zametl stopy po několika vraždách, můžou mít stejnou genetickou výbavu. Já sama to nechápu.

Udělala jsem na Jesseho oči. Pak jsem odstrčila časopis, a zatímco Tad mluvil, vytáhla z obálky Ginin dopis a začala ho znova číst.

„Já vím, že jseš to ty, Tade,“ ujistila jsem ho. „Jak je tvýmu tátovi?“

„Ehm,“ odkašlal si Tad, „mnohem líp, fakticky. Víš, vypadá to, jako by mu někdo něco dával – něco, o čem si můj táta myslel, že je to lék – a to mu způsobovalo jistej druh halucinací. Doktoři říkají, že možná právě tomu si myslel, že je… no to, co si myslel.“

„Vážně?“

Kámo, psala Gina, svým velkým, rozkymáceným písmem, *to čumíš na drát, viď? Vyrážím na to vaše podělaný západní pobřeží, co ty na to? Tvoje máma zabodovala! A taky tvůj novej nevlastní tatík. Už se těším na ty tvoje bráchy. Nemůžou bejt tak k ničemu, jak píšeš.*

Co se takhle vsadit?

„Vážně. Zahájili u něj detoxikační kůru a doufají, že ty látky, ať už je to, co chce, se mu brzo vyplaví z organismu a on bude zase zpátky ve svý kůži.“

„Páni, Tade,“ udělala jsem povinně. „To jsem ráda.“

„Jo. No, asi to bude chvíli trvat, protože, víš, asi bral ty halucinogeny hodně dlouho. Od tý doby, co máma umřela. Víš, nikomu kromě tebe jsem to neřek, ale myslím, že mu ty léky dával Marcus. Ne snad aby mu ublížil nebo tak něco –“

To víš že ne, Tadoušku. Vůbec mu nechtěl ublížit. Chtěl jenom získat kontrolu nad Beaumont Industries, to je celý.

A to se mu taky povedlo.

„Myslím, že byl přesvědčenej, že to taťkovi pomáhá. Když mamka umřela, táta se úplně zhroutil. Řek bych, že strejda Marcus se mu jenom snažil pomoct."

Jasnačka. Stejně jako se pokoušel pomoct tobě, hošánku, když tě s pistolí u spánku donutil vyměnit levisky za plavky. Vypadalo to, že Tad si dokáže nepohodlný vzpomínky z hlavy vytěsnit bleskovým tempem.

„No, v každým případě," pokračoval Tad, „ti musím poděkovat. No, víš, žes neřekla policajtům nic o strejdovi. Já nevím. Možná jsme měli? Ale když teď zmizel a tak… tátovýmu podniku by to asi moc neprospělo…"

Tahle konverzace byla už i na mě trochu moc ujetá. Vrátila jsem se do bezpečí Ginina dopisu.

No, tak co si mám vzít? Myslím jako na sebe. Koupila jsem si teď úplně boží kalhoty od Miu Miu, byly zlevněný na dvacet doláčů, v tom butiku u Filene, ale není tam u vás takový to počasí jako v Pobřežní hlídce? *Protože ty kalhoty jsou vlněný. Hele, musíš mě vzít s sebou na nějaký večírky a tancování a tak, protože jsem si nechala udělat nový copánky, a brouku, vsaď boty, že vypadám naprosto DOKONALE. Dělala mi je Shauna a chtěla za to jenom DOLÁČ. No, samozřejmě za to musím hlídat v sobotu jejího pošukanýho brášku, ale to je fuk. Stojí to za to!!!*

„No, chtěl jsem ti prostě zavolat a poděkovat ti za všechno."

Taky, psala dál Gina, *dost vážně uvažuju o tom, že bych si dala udělat tetování, než se k vám vypravím. Já vím, já vím. Mamka nebyla odvázaná ani z toho piercingu do jazyka, ale není vůbec jistý, že by to tetování musela vidět, když si ho dám udělat tam, co myslím – chápeš?!?! XXXOOO – G*

„Taky jsem ti chtěl říct, že když teď strejda zmizel a táta bude nějakej čas v nemocnici, vypadá to, že si mě teď k sobě

vezme teta, co bydlí v San Francisku. Takže na pár tejdnů zmizím. Aspoň než se táta uzdraví.“

Takže Tada už neuvidím, říkala jsem si. Fajn. Jenom bych mu připomínala to, na co by nejradši zapomněl. A kdo by chtěl mít věčně před očima časy, kdy si jeho táta myslel, že je hrabě Drákula?

Sice mě to trochu rozesmutnilo – ale chápala jsem to.

P. S. Koukni na tohle! Objevila jsem suprovej kvelb! Pamatuješ se na tu věštkyni, co ti říkala, že jseš, jak tomu říkala, mediátor? Průvodce duší? No, tak ona tam normálně prodává. Měla totálně špičkový hadry! Fakt. Celá Cynthia Rowleyová.

Do dopisu od Giny byla taky vložená tarotová karta. Nejspíš to byla nějaká sada karet pro začátečníky, protože pod každým obrázkem bylo stručný vysvětlení. Na tomhle obrázku byl starej chlápek s bílou bradkou a lucernou.

Karta Poustevník, uváděl text pod obrázkem *patří do Velké Arkány tarotu, která má 22 karet, jež symbolizují 22 písmen hebrejské abecedy, ale také 22 stezek stromu života kabaly. Písmena mají také číselný význam a tato čísla od 1 do 10 se nazývají sefiroty. Strom života je rozdělen do sefirotů, a ty jsou propojeny stezkami života. Poustevník je v této terminologii Devátá stezka.*

Gina přimalovala k poustevníkovým ústům obláček jako v komiksu a vepsala do něj: *Ahoj, já jsem Suze. Jsem váš duchovní průvodce na onen svět. Tak heleďte, kdo z vás podělanejch duchů mi šlohnul můj lesk na rty?*

„Sue?“ dožadoval se Tad odpovědi. „Sue, seš tam?“

„Jo,“ přiznala jsem. „To je škoda, Tade. Budeš mi chybět.“

„Ty mně taky,“ přidal se Tad. „Víš, škoda žes mě ani neviděla hrát.“

„Jo,“ souhlasila jsem, „taky mě to mrzí.“

Tad se svým sametovým sexy hlasem rozloučil a zavěsil. Napodobila jsem ho a snažila se přitom nepodívat na Jesseho.

„Takže," ozval se Jesse bez jediný známky lítosti nad tím, že poslouchal naši soukromou konverzaci. „Jak je to s tebou a Tadem? Definitivní konec?"

Zírala jsem na něj.

„Ne," řekla jsem konečně, „do toho ti teda absolutně nic není. Ale když už to musíš vědět, Tad se na čas stěhuje do San Franciska."

Jesse se ani nesnažil schovat spokojenej úšklebek.

Místo abych ho nechala navážet se do mě, vzala jsem tarotovou kartu z Ginina dopisu. Vypadala úplně stejně jako ta, kterou před náma tenkrát vykládala teta Pru. Přišla jí tehdy tolikrát pod ruku kvůli mně? Způsobila jsem to já?

Ale já jsem určitě nebyla průvodce duší. Vždyť se podívejte, jak jsem to zvorala s Prófovou maminkou.

No, ale na druhou stranu jsem to nakonec zmákla. A kromě toho jsem taky pomohla potrestat vraha…

Možná že v těch mediátorskejch záležitostech zase nejsem tak beznadějnej případ.

Seděla jsem na svý posteli a dumala o tom, co si počnu s tou kartou – mám si ji připíchnout na dveře? Nebo by to vzbudilo moc všetečnejch otázek? Mám si ji připevnit do skříňky ve škole? Vtom někdo zaklepal.

„Dále," zavolala jsem.

Dveře se otevřely. Stál v nich Mimoň.

„Čau," pozdravil. „Večeře je na stole. Táta vzkazuje, že máš přijít dol –" Jeho stabilně imbecilní výraz najednou rozjasnil odstín záludný radosti. „Co je to? To je *kočka?*"

Podívala jsem se na Hřebíka. A kývla.

„Uhm," potvrdila jsem. „Jo. Ale hele, Mimo-, teda, Brade. Neříkej to svýmu –"

„Tak tohleto," oznámil mi zlomyslně Mimoň, „ti zlomí *vaz*."

Mediátor

DEVÁTÁ STEZKA

Meg Cabotová

Z anglického originálu *Mediator – Ninth Key*,
vydaného roku 2001 nakladatelstvím Pocket Books v New Yorku,
přeložila Jana Jašová
Redigoval Petr Matoušek
Obálku navrhl Ivan Brůha
Vydala Euromedia Group – Knižní klub v Praze roku 2004
jako svou 2552. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 200
Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první